ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น

เล่มที่ 1

แปลและเรียบเรียงโดย "ธีรทาส"

ศิลาจารึกเคล็ดลับ

การถ่ายทอดเซ็น (ฌาน) 6 พระองค์ฯ

"แนะวิธีทำสมาธิแก้กลุ้มใจ!
เพื่อดับเพลิงทุกข์จากโทสะ
บอกศิลปเข้าฌานให้จิตว่าง
แก้โรคกระวนกระวายจิตใจ
ป้องกันโรคไม่รู้ รักษาโรคโง่."

六祖史傳

พระพุทธศาสนา พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ศึกษาได้ด้วยตนเองแล...

ชมรมธรรมทาน เบ๋าเก็งเต๊ง พิมพ์แจกทานทาง ป.ณ.

จ.ม. ขอได้ที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 กทม. 10330

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น เล่ม 1 โดย "ธีรทาส"

“ เศรษฐีให้เงินทองเป็นทาน
ส่วนปราชญ์ให้ขันธ์ 5 เป็นทาน ”

▲ เซ้งง้วน แซ่เล้า.

“การศึกษาธรรมก็คือการกระทำให้แจ้งในอริยสัจจ์และหลักธรรม ของ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย่อมไม่มีคำว่า มหานิกาย หรือ ธรรมยุต และมหายาน หรือหินยาน หากยังมัวข้องอยู่ต่อความรู้สึกในทำนองนี้แล้ว การที่จะศึกษาต่อไปถึงคำว่า อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา ก็ไร้ประโยชน์.”

△ ประวิทย์ รัตนเรืองศรี.

ถ้าเล่มเดียวขอได้ฟรี ๆ ทาง จ.ม. เท่านั้น
ต่างประเทศก็ยินดีส่งให้ฟรี ๆ ทางเรือ
ถ้าต้องการเอาไปแจกทานเกินกว่า 1 เล่มแล้ว
ช่วยต่ออายุชมรมธรรมทานสืบไปอีก 100 ปี สาธุ!
จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ผู้จัดการเล่มนี้)

"จงอย่าหวงผู้อื่น ๆ เขาหยิบยืมอ่านนั่นแหละ
จะเป็นโชคดี ! ได้มีโอกาสสร้างบุญกุศล
แล้วจะสนองท่านไปภพหน้าอย่างมหาศาล."

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น

เล่มที่ 1

แปลและเรียบเรียงโดย "ธีรทาส"

ศิลาจารึกเคล็ดลับ

การถ่ายทอดเซ็น (ฌาน) 6 พระองค์ฯ

"แนะวิธีทำสมาธิแก้กลุ้มใจ !
เพื่อดับเพลิงทุกข์จากโทสะ
บอกศิลป์เข้าฌานให้จิตว่าง
แก้โรคกระวนกระวายจิตใจ
ป้องกันโรคไม่รู้ รักษาโรคโง่."

六祖史傳

พระพุทธศาสนา พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ศึกษาได้ด้วยตนเองแล ...

ชมรมธรรมทาน เบ้าเก็งเต็ง พิมพ์แจกทานทาง ป.ณ.

จ.ม. ขอได้ที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 กทม. 10330

六祖惠能肉身眞像

รูปซากพระศพท่านเว่ยหล่าง (ลั๊กโจ๊ว)

นับจากได้บรรจุพระศพไว้ในเจดีย์ ณ เมืองโซกาย แล้วต่อมาอีกประมาณ 1,200 ปีเศษ คณะของท่านนายพลเอกหลีกิงง้วน ในสมัย ดร. ซุน ยัดเซ็น เปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศจีน เมื่อ พ.ศ. 2462 ได้เปิดพระเจดีย์เมืองโซกายออกมา ประจักษ์ว่าท่านเว่ยหล่างนั้น นับตั้งแต่นิพพานมาจนบัดนี้เป็นเวลากว่า 1,200 ปีแล้ว ร่างกายมิได้บุบสลายเน่าเปื่อย และนั่งอยู่ในท่าสมาธิเหมือนตอนนิพพาน ซึ่งท่านนายพลได้ถ่ายภาพนี้ไว้ขณะเปิดเจดีย์

(ท่านต้องการทราบหลักธรรมของท่าน โดยละเอียดแล้ว โปรดอ่านหนังสือ "สูตรของเว่ยหล่าง" มี 12 บท ท่านพุทธทาสภิกขุแห่งสำนักสวนโมกขพลาราม อ. ไชยา)

ขอตอบขอบพระคุณ เนื่องในปี พ.ศ. 2512 นี้

ข้าพเจ้า "ธีรทาส" ได้รับจดหมายคำอวยพร และ ส.ค.ส. ที่ส่งมาจากท่านผู้ใหญ่ต่าง ๆ ที่มองเห็นคุณของเมตตากรุณาธรรมบารมีแนวทางนี้

ฯ พณ ฯ จอมพล ถนอม และท่านผู้หญิง จงกล กิตติขจร

ฯ พณ ฯ พลเอก ทวี และคุณหญิง อารี จุลละทรัพย์

ฯ พณ ฯ พลโท อัมพร และคุณหญิง สมสมัย ศรีไชยยันต์

พล.ต.ต. ชัช และคุณนาย ดาววัน ชวางกูร

และยังได้มีของท่านผู้ใหญ่อีกมาก พร้อมทั้งพระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา ตามจังหวัด อำเภอต่าง ๆ ได้ส่งคำอวยพรมาให้ข้าพเจ้าจงมีอายุยืน มีกำลังใจ เป็นนักบุญตัวอย่าง ประกาศธรรมาณาจักรใจนี้อีกมากมาย ซึ่งไม่สามารถที่จะนำเอามาตีพิมพ์ไว้ ณ ที่นี้ได้หมดขออภัยด้วย

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ขอจารึกคุณธรรมในดวงจิตของทุก ๆ ท่าน ที่มองเห็นเมตตากรุณาธรรมทานนี้มีต่อชีวิตสรรพสัตว์ไว้ ณ ที่นี้ เพื่อให้อนุชนรุ่นหลัง ๆ ทราบสืบไป สาธุ !

ข้าพเจ้าขอสวดมนต์อวยพร ให้ทุก ๆ ท่านจงปราศจากโรคภัยไข้ทุกข์เบียดเบียน และมีอายุยืนด้วยบุญสมในความต้องการ ถ้ามุ่งทางโลกแล้วขอให้มีโชคดี จงได้เกิดเป็นปราชญ์ที่ทรงไว้ด้วยศีลธรรมอันดีงามของโลกพร้อมด้วยลาภยศสรรเสริญสุขไปตลอดทุกชาติภพ ถ้ามุ่งทางธรรมแล้วขอให้จงเป็น "พระโพธิสัตว์" ได้บรรลุธรรมวิเศษสุดอย่างฉับพลัน เป็น "พระพุทธเจ้า" อย่างฉับพลันในอนาคตกาลทุก ๆ ท่านด้วยเทอญ สาธุ !

จาก ธีระ วงศ์โพธิ์พระ

(พุทธสมาคม เป๋าเก็งเต๊ง 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ก.ท. รหัส 10330)

"แม้เราได้ถ่ายทอดให้แล้วซึ่งธรรมะแห่งจิต ธรรมะก็จะเป็นธรรมะไปได้อย่างไรกัน ? เพราะว่าไม่ใช่ทั้งธรรมะ ไม่ใช่ทั้งจิต ที่สามารถมีอยู่อย่างมีความเป็นตัวเป็นตน เข้าใจข้อนี้เท่านั้น เธอจึงจะเข้าใจธรรมะซึ่งถ่ายทอดด้วย จิต–ถึง–จิต."

△ โพธิธรรม.

"ผู้ที่รู้จักโลกดีแล้วนั้น ย่อมบูชาความสำราญทางธรรมหรือทางฝ่ายใจอันแท้จริง เป็นสิ่งสำคัญ ; และถือเอาส่วนกายหรือวัตถุ เป็นเพียงเครื่องอำนวยความสะดวกในฐานะเป็นคนรับใช้ สำหรับคอยรับใช้ในการแสวงหาความสำราญทางฝ่ายจิตเท่านั้น."

△ พุทธทาสภิกขุ

智藥三藏真身

รูปซากพระศพท่าน "ปัญญาเภสัช (ตี่เอี๊ยะซาจั๋ง)" พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ได้ลงรักปิดทองไว้เป็นครั้งแรกเมื่อ 1,400. ปีมาแล้ว ท่านได้พยากรณ์ว่า อีก 170 ปี จะมีพระโพธิสัตว์มาบรรลุธรรม ณ เมือง โซกาย ท่านองค์นั้นคือ "เว่ยหล่าง" ท่านจึงได้ปลูกต้นโพธิ์ไว้ก่อน

คติพจน์ของท่านอาจารย์ พุทธทาสภิกขุ

ยามจะได้ ได้ให้เป็น ไม่เป็นทุกข์
ยามจะเป็น เป็นให้ถูก ตามวิถี
ยามจะตาย ตายให้เป็น เห็นสุดดี
ถ้าอย่างนี้ ไม่มีทุกข์ ทุกวันเอย ฯ

หมายเหตุ: <u>ได้ให้เป็น</u> คืออย่าได้เพื่อเอามาเป็นตัวกูหรือของกู เหมือนที่เขาได้ๆ กัน;

<u>เป็นให้เป็น</u> คืออย่าเป็นด้วยรู้สึกยึดมั่นถือมั่นด้วยอุปาทาน ว่ากูเป็นนั่น เป็นนี่ ไปตามนั้นจริงๆ แม้ที่สุดแต่การเป็นบิดา มารดา,

<u>ตายให้เป็น</u> คือตายชนิดที่ไม่ตาย แต่กลับเป็น อยู่ตลอดกาล, และต้องเป็นการกระทำชนิดที่เรียกว่า *ตายเสียก่อนตาย* คือตายเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก่อนแต่ร่างกายแตกดับ ฯ

คำอนุโมทนาการจัดพิมพ์แจกทาน
(มีเคล็ดลับนำเรื่องที่ควรอ่านก่อน)

ข้าพเจ้าได้เรียบเรียงหนังสือ "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น" เล่ม 1 六祖史傳 (ลักโจ้วซือตึ่ง) และศิลาจารึกปริศนาธรรมชีวประวัติของพระสังฆปริณายกถึง 6 พระองค์ (พิมพ์ครั้งที่ 1 ปี พ.ศ. 2508) บัดนี้ได้มีโอกาสจัดพิมพ์เป็นครั้งที่ 22 ทำให้ข้าพเจ้ามีความปีติซาบซึ้งใจมิรู้หาย และขอขอบคุณท่านผู้ที่อุทิศเงินร่วมกันสร้างมหาเมตตากรุณาโพธิสัตว์ธรรมทานบารมีไว้ ณ ที่นี้เป็นอย่างสูง สาธุ!

ขอให้จงเป็นกัลยาณมิตรได้มีบุญกุศลร่วมอุดมคติสร้างอาณาจักรใจนี้ทุกชาติภพ ตราบไปจนกระทั่งหมดชาติขาดภพ คือ "นิพพาน" ด้วยเทอญ สาธุ!

ดร. สุสุกิ ปราชญ์เอก อายุร่วม 100 ปี แห่งญี่ปุ่น ได้กล่าวไว้ว่า "ประเทศญี่ปุ่น ถ้าเอาเซ็น (ธยาน) ออกไปเสียแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้นเอง ญี่ปุ่นก็จะไม่มีอะไรดีเหลืออยู่" ซึ่งคำพูดของท่านปราชญ์เฒ่าผู้นี้ได้ทำให้ชาวยุโรปและอเมริกาตื่นตัว สนใจเรื่อง "เซ็น-สุญตาคือความว่าง" นี้ เป็นอย่างมาก (เซ็น คือ ฌานในที่นี้เป็นปัญญาวิมุตติ)

ข้าพเจ้าจึงรวบรวมตำนานพื้นเมือง ประวัติศาสตร์บางตอนจากคำบอกเล่าสอนศิษย์ของบิดาข้าพเจ้า และได้อาศัยการศึกษาหลักธรรม คำสอนของท่านเจ้าคุณ พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ สวนโมกขพลาราม อ. ไชยา พร้อมทั้งได้ศึกษา พระคัมภีร์เซ็น

(ฌาน) ต่าง ๆ จากท่านพระอาจารย์หลวงจีนเย็นบุญภิกขุ และท่านอาจารย์นายแพทย์ ตันม่อเซียง อีกมากหลาย ได้เรียนวิชา "ม่อซุก" คือศิลปของมารแห่งภูเขาเม่าซัว มณฑลกังโซว คือ การเสกใบไม้ให้กลายเป็นตัวต่อตัวแตน เสกเม็ดมะม่วงให้งอกขึ้นได้ในทันที พร้อมทั้งศิลาจารึกปริศนาธรรมะ ชีวประวัติ ของพระสังฆปริณายกถึง 6 องค์ จีนเก็บเรื่องนี้ไว้สมัย "พระเจ้าเหลียงบูตี่" เมื่อประมาณ 1,400 ปีเศษมาแล้ว

ในอนาคตกาลถ้าหากว่า จะมีการจัดพิมพ์หนังสือ "ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่มที่ 1" ขึ้นมาอีกเมื่อไรแล้ว ข้าพเจ้าขอความกรุณาต่อท่านผู้ที่จะเป็นผู้จัดการพิมพ์ **ให้เอาเล่ม 1 ที่พิมพ์ตั้งแต่ครั้งที่ 20 (พ.ศ. 2532) ขึ้นไปเป็นต้นฉบับแบบอย่างสำหรับเรียงพิมพ์ด้วย** เพราะว่าแบ่งเป็น 14 บท และมีสารบัญค้นเรื่องดีด้วย (ยิ่งพิมพ์ครั้งหลัง ๆ สุดสำนวนยิ่งดีขึ้นมาก)

ส่วนเล่ม 2 ให้เอาที่พิมพ์ครั้งที่ 10 ขึ้นไปเป็นต้นฉบับ เพราะว่าข้าพเจ้าได้แก้ไขสำนวนใหม่ ครั้งที่ 10 พ.ศ. 2532 แบ่งเป็น 27 บท ได้ทำสารบัญการค้นเรื่องด้วย. เอางวดนี้เป็นต้นฉบับไป หรือพิมพ์ครั้งหลัง ๆ สุดกว่านี้ดีที่สุด มีเวลาตรวจแก้ต้นฉบับเวลาพิมพ์เอง และขอความกรุณาโปรดแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบก่อน ข้าพเจ้าสงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายและต้องควบคุมการตรวจแก้ที่พิมพ์เอง

เนื่องจากได้มีผู้สนใจศึกษาหนังสือธรรมะชุดนี้ นับวันจะมากขึ้น ๆ ไปทุกที และข้าพเจ้ายังได้รับจดหมายจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเด็กต่าง ๆ ที่มีสายตามองโลกกาลไกล ๆ เป็นห่วง

ในอนาคตของบุตรหลานขาดธรรมหล่อเลี้ยงวิญญาณจิตใจจะโหดเหี้ยมมากเกินไป จึงได้แจ้งมาสนับสนุนกับข้าพเจ้า ว่าสมควรจะเขียนหรือเรียบเรียงหนังสือธรรมะประเภทชี้แนะแนวทางให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจแบบนี้ออกมาให้มาก ๆ หน่อย เพราะว่าเขาได้ทดลองเอาไปให้พวกลูก ๆ หลาน ๆ ที่เรียนจบชั้นประถมปีที่ 4 ไปแล้ว อ่านกันดูรู้สึกว่าพวกเด็ก ๆ เหล่านั้นพอจะมีทางรู้เรื่องธรรมะและยังติดใจชอบจดจำเรื่องราวต่าง ๆ ในเล่มนั้น นำเอาไปพูดคุยกันเล่น ๆ อีกด้วย และผลที่ได้เกิดขึ้นก็คือทำให้เขาสามารถชักจูงเด็ก ๆ เข้าวัด แล้วอบรมสั่งสอนอะไรบางอย่างมีทางง่ายขึ้นกว่าแต่ก่อน ๆ มาก เป็นที่พอใจของเขามากที่ได้รับแจกธรรมทานจักษุคือหนังสือชุดนี้ไป ฉะนั้นจึงได้ขอส่งเงินมาร่วมกองบุญ เพื่อเพาะเชื้อกุศลบารมีสมทบทุนในการพิมพ์ไว้แจกเป็นมหาทานได้สืบอายุบุญให้ยืนด้วยธรรมาณาจักรใจแนวทางนี้ต่อ ๆ ไปอีก สาธุ !

ข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากผู้ปกครองต่าง ๆ ในทำนองนี้ มิใช่น้อยทีเดียว ที่เชื่อมือ... ไว้ใจส่งให้เองและให้เกียรติแก่ข้าพเจ้ามาก และรู้สึกปีติซาบซึ้งใจมิรู้หาย จึงขอขอบคุณท่านทั้งหลายไว้ ณ ที่นี้ด้วยเป็นอย่างสูง

แล้วรายชื่อที่จารึกท้ายเล่มนั้น 90% ไม่เคยเห็นหน้ากันและไม่เคยได้ยินเสียงกันมาก่อนเลย... จากจิตถึงจิต เขาเห็นผลงานนักบุญตัวอย่างที่ใคร ๆ ก็ขอทาง จ.ม. ได้ฟรี ๆ (ห้องสมุดประชาชนส่งฟรี ๆ) เกิดเมตตาจิตเอง ส่งเงินมาให้เองแล... สาธุ !

บาทหลวงฝรั่งเรียกข้าพเจ้าว่า "นักบุญธรทาส"

ถ้าหากว่าหนังสือธรรมะชุดนี้เกิดมีคุณประโยชน์ เป็นเพื่อนทางใจแก่มวลมนุษย์ เป็นธรรมาอาณาจักรใจที่ให้ความรู้แจ้ง

(ง. 4)

ทางจิตใจแก่มนุษย์ และยังได้สร้างไว้ให้สัตว์โลกอาศัยพึ่งพักพิงได้มีวิญญาณอิสระบ้าง เป็นพระมหาเมตตากรุณาธรรมทานช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายบ้าง หรือเป็นอนุสาวรีย์ที่สร้างไว้บนแผ่นกระดาษขึ้นมาบ้างแล้ว ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียง ขออุทิศบุญกุศลเหล่านี้ให้แก่ บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ปู่ย่า ตายาย มิตรสหาย หรือผู้ที่มีพระคุณ ที่ข้าพเจ้ารู้ก็ดี เห็นก็ดี ไม่รู้ก็ดี ไม่เห็นก็ดี ถึงแม้ศัตรูหมู่อมิตรก็ดี และท่านผู้ที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ ตราบไปจนกระทั่งสรรพสัตว์ที่ยังท่องเที่ยวอยู่ในทะเลทุกข์อันขมขื่น มีการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ในภพน้อยภพใหญ่แห่งสังสารวัฏอันไม่มีประมาณและจำกัดนั้นอีกด้วย ขอให้ท่านทั้งหลายจงมีส่วนแบ่งแห่งเนื้อนาบุญกุศลในธรรมจักษุทานบารมีนี้ แล้วจงช่วยบอกต่อ ๆ กันไปด้วย ขอให้อนุโมทนากันเองได้ทุกเวลา ตลอดทุกชาติภพเถิด สาธุ!

ส่วนตัวข้าพเจ้านี้ ถ้าหากว่ายังมี-ชาติ-ภพ อยู่ตราบใดแล้ว ขอให้จงมีโอกาสได้สร้างสมบุญกุศลและปัญญา-ศีล-สมาธิบารมี พร้อมทั้งได้ประกาศสัจธรรมการรู้แจ้งทางจิตใจให้แก่สรรพสัตว์ไป ตราบจนกระทั่งได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณในโลกมนุษย์นี้ด้วยเทอญ สาธุ!

จาก ธีระ วงศ์โพธิ์พระ

(เจ้าของผู้จัดการ ชมรมกองบุญพุทธภูมิ พิมพ์หนังสือธรรมทานชุดนี้)

จ.ม. ส่ง-พุทธสมาคม เป้าเก็งเต็ง

231/1 ซอยปลูกจิต 2 บ่อนไก่ ถนนพระราม 4 ก.ท. 10330

(หนังสือธรรมะขอฟรี ๆ ได้ทาง จ.ม. อย่างเดียว)

สารบัญ

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่มที่ 1

(มี 14 บท)

คำนำผู้แปล โดย "ธีรทาส" และสารบัญ

บทที่ 1

นายดอกบัวใต้น้ำ เป็นชาวนาโง่ ศึกษาธรรมะผิดหวัง. พระปัญญาเภสัช (ตี๋เอี๊ยะซาจั๋ง) ได้นำต้นศรีมหาโพธิ์ จากอินเดีย มาปลูกไว้เมืองจีน. แล้วเข้าฌานดูรู้ว่าอีก 170 ปี จักมี "พระโพธิสัตว์" มาบรรลุธรรม ณ ตรงจุดนี้ ท่านจึงได้สร้างวัดไว้ก่อน (ผู้สร้างวัดท่านเว่ยหล่าง) สมัยพระเจ้าเหลียงบู๊ตี่. 1–4

บทที่ 2

นายดอกบัวใต้น้ำ เรียนธรรมะวันแรก. ท่านพ่อ ถือไม้เท้า สอนธรรมะข้อ "โลภะ" อยู่ที่ตรงไหน ? หมวกหายไป. สอนธรรมะข้อ "โทสะ" อยู่ที่ตรงไหน ? หวดสันหลัง นายดอกบัวใต้น้ำ ลงไป 3 ที ให้ตากละอองหิมะ 3 ชั่วโมง บรรลุธรรมหายโง่ไป มากเลย.... 4–9

บทที่ 3

ท่านพ่อ เทศนาเรื่อง "วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร และปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร" นายดอกบัวใต้น้ำ เริ่มเกิดปัญญาแวบ ! มีอารมณ์สงสัยในปัญหาธรรมนั้นขึ้นมาทันที. พึงสรุปเรื่องขันธ์ 5. อยู่ที่ตรงไหน ? 9–12

หน้า

บทที่ 4

ท่านพ่อ สอนธรรมะข้อ "โมหะ" ให้ นายดอกบัวใต้น้ำ ส่งไม้กวาดให้เป็นปริศนา.... ให้กวาดจนหมดแล้วบรรลุธรรม. ได้อุปสมบท เป็น "**พระภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ**" ไปแล้ว. หลักฐานที่นายจุนทะ ฯ ปรุงอาหารถวาย **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** มื้อสุดท้ายด้วยเห็ดเนื้ออ่อน. ท่านพ่อ ให้โอวาทชี้ทาง "**อรหัตภูมิ** และ**โพธิสัตว์ภูมิ**" 12–16

บทที่ 5

นายวานิช พ่อค้าเกลือ. พระภิกษุซิ้งทง พระภิกษุตี๋หย พระภิกษุชอเจ๊ง ออกธุดงค์มุ่งไปยังสำนักโซกาย. ระหว่างทางพบวัดในกลางดง คือนิกายวินัย (ลุกจง) ค้นพบกรรมวิธีเจริญสมาธิจิต คือเพ่งพิจารณาดูที่ต้นไม้คด ๆ โค้ง ๆ โพรงไม้กว้าง ๆ ตอไม้ปูดนูนโตตะปุ่มตะป่ำ ดูนาน ๆ จิตจับไปที่รากไม้ยาวชอนไช ดูกิ่งไม้บิดก้านไม้งอ ๆ หงิก ๆ ใบเขียวสดใสชุ่มฉ่ำ ดูป่าถ้ำภูผาโขดหินงอกหินย้อยต่าง ๆ และสายลำธารน้ำตก เพราะจิตคลอเคลียในสิ่งเหล่านั้นหมด.... พลังนิ่ง-พลังเงียบอันเร้นลับนี้ เป็นสื่อกลางบันดาลใจ แล้วเกิดอารมณ์ สมถะ.... รักษาโรคเส้นประสาทจิตเย็นว่างสงบลง ทำให้สดชื่น มีสมาธิดีได้เหมือนกันแล... 17–21

บทที่ 6

ภิกษุซิ้งทง เสกใบไม้ให้กลายเป็นตัวต่อ เป็นตัวแตน, เสกเม็ดมะม่วงให้งอกขึ้นเป็นต้นได้ทันที เขาเล่นกลกันมาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว 22–26

หน้า

บทที่ 7

ภิกษุซิ้งทง ทำบุญพิมพ์หนังสือธรรมแจกทานไปตั้ง 2 อีแปะ ....พอนึกถึงบุญกุศลทานนั้น "**พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์**" ก็มาช่วย. พบประตูเมืองสวรรค์สุขาวดี. (เก๊กลักสี่ก่าย) ตอนจะกลับได้พบ "**ยมบาล**" บอกทางรอดให้ คือ "**มหาสติปัฏฐานสี่ และมรรคมีองค์แปด**" 26–33

บทที่ 8

ภิกษุซิ้งทง ภิกษุตี้หุย ภิกษุชอเจ็ง ถึงสำนักโซกาย พบ "**ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ**" กำลังสอนธรรมะแก่สามเณร มีลักษณะ (โหงวเฮ้ง) เห็นแววตาแห้งจากกาม คือจิตว่างจากกิเลสไปมากแล้ว 33–34

บทที่ 9

พระจักรพรรดิ์นี บู๊เช็กเทียง เกิดศรัทธาธรรมแบบง่าย ๆ เป็นปัญญาวิมุตติ. โล้วไต้เม้ง ถามเรื่องโพชฌงค์เจ็ด. ภิกษุทั้ง 4 ท่านถือคติพจน์เป็นอุดมคติ 12 ข้อ "**จนแล้วอาย–ไม่ใช่เซ็น**" 34–42

บทที่ 10

ลี้ซังฮุ้น ถามเรื่อง "**อริยโพธิสัตว์ และ ปุถุชน โพธิสัตว์**" ต่างกันอย่างไร . ? ผู้มุ่ง "**พุทธภูมิ**" มีมหาปณิธาน 4 ข้อ 42–44

หน้า

บทที่ 11

อุบาสิกา เตียเพ็กฮุ้น ถามเรื่องการทำบุญอธิษฐานจิต แล้วจะไปเกิดได้ตามที่ตนต้องการอย่างไร ? "จิตเกิด-รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ-รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ". 44–45

บทที่ 12

ท่านเศรษฐี ลิ้มเจียะชั้ง ถามเรื่องการ "ทำดีแล้วไม่ได้ดี" ตอบ มีนาสักหมื่นไร่กินข้าววันละ 3 มื้อ นอนเตียงยาว 8 ศอก ใส่หลุมฝังศพไปไม่ได้เลย ที่สุดแล้ว คือ "พึ่ง-พบ-เพียร-พัก-พลาด" (จำตัวพอ-พ-ทั้ง 5 นี้) 45–47

บทที่ 13

ภิกษุทั้ง 4 ท่านถึงวัดกัมจุ้ยยี่ ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ กล่าวโศลกให้สติแก่เจ้าอาวาส เรื่อง "มนุษย์มีปากย่อมพูด คนมีหูย่อมฟัง...." และเรื่อง "พุทธะ" เปิดประตูเมืองสวรรค์ชั้น "สุขาวดี (เก๊กลักสี่ก่าย)" ให้เห็นคุณธรรมของพระอมิตาภะพุทธเจ้า พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์ พระมหาสถามะปราปต์มหาโพธิสัตว์ 47–55

บทที่ 14

ภาพศิลาจารึกชีวประวัติ พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา อายุ 120 พรรษา (องค์แรกนำเซ็นจากอินเดียถึงจีนมุ่งแดนมังกร) รายชื่อพระสังฆปริณายกที่สืบอายุพระพุทธศาสนาจากต้นตอที่อินเดีย

หน้า

โน้น ลงมา 28 พระองค์. แล้วพระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา-
นำบาตร–จีวร–สังฆาฏิ–ธรรมทั้งหมดของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
หนีภัยสงครามใหญ่ในอินเดีย ข้ามทะเลอ้อมแหลมมลายู 3 ปีถึง
เมืองจีน (มุ่งจับมังกร) เข้าเฝ้า พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่. ตอบ เรื่อง
บุญและกุศลนั้นไม่เหมือนกัน. พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา.
ได้พบพระธรรมาจารย์ปอจี่เซี่ยงซือ (คือพระจี้กง.) หน้าพระที่นั่ง
พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่. พระสังฆราชโพธิธรรมได้ถอนเขี้ยวตัวเอง 2 ซี่
ใส่ถ้วยน้ำชาสามเณรไป. โยนต้นหญ้าลงในน้ำยืนลอยตัวด้วยวิชา
ตัวเบา-กายเบา. แล้วก็กวักมือเรียก พระซิ่งกวง. รายชื่อพระสังฆ-
ปริณายกสายอินเดีย. พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา อายุ 150
พรรษา ก่อนมรณภาพ สอบภูมิธรรมของศิษย์ ถามว่า "ธรรมะที่
แท้จริงนั้นคืออะไร ?" ตอบ เรื่องเซ็นเนื้อ–เซ็นกระดูก. กล่าว
โศลกต่าง ๆ 56–72

ภาพศิลาจารึก ชีวประวัติ พระสังฆปริณายกองค์ที่ 2 พระ-
เว่ยโหมหาครูบา (พระหุยค้อไต้ซือ) วีรกรรมอันยิ่งใหญ่ของท่าน
คือ "ตัดแขนซ้ายบูชาพระธรรม ปลงสังขารตก รักธรรมะมาก
กว่าชีวิต" เฝ้าคอยพระอาจารย์นั่งเข้าฌานอยู่ถึง 9 ปี และโศลก 75–76

ภาพศิลาจารึก ชีวประวัติ พระสังฆปริณายกองค์ที่ 3 พระ-
ซังซานมหาครูบา (เจ็งฉั่งไต้ซือ) อุบาสกมีโรคอัมพาตเบียดเบียน
แต่หาบาปนั้นไม่พบ. ฉันได้ชำระบาปให้ท่านแล้ว และโศลก 78–82

(ญ. 10)

หน้า

ภาพศิลาจารึก ชีวประวัติ พระสังฆปริณายกองค์ที่ 4 พระตูชุนมหาครูบา (เต้าสิ่นไต้ซือ). เดิมเป็นสามเณร ผู้อยากหลุดพ้น. ใครเขาผูกเจ้าไว้ล่ะ ? รู้ว่าไม่มีใครเขามาผูกตนไว้เลย. แล้วทำไมเจ้าจึงจะต้องมาหาคนแก้ด้วยเล่า ? กลางคืนไม่เคยนอนจนหลังแตะถึงพื้นเสื่อ ตกค่ำนั่งแต่สมาธิ 58 พรรษา และโศลก 83–87

ภาพศิลาจารึก ชีวประวัติ พระสังฆปริณายกองค์ที่ 5 พระฮวางยานมหาครูบา (ฮ่งยิ้มไต้ซือ) เมื่อชาติก่อน เป็นตาแป๊ะแก่ถือศีลกินเจ ชอบปลูกต้นสนเล่น. อาศัยท้องหญิงสาวพรหมจารีเกิด เป็นแม่และลูกขอทานเขากินไป 7 ปี. ได้พบพระสังฆปริณายกองค์ที่ 4 บอกว่า "แซ่พุทธะ–คือ–ว่าง" จึงไม่มี ระลึกชาติได้และโศลกปริศนาธรรม 88–95

ภาพศิลาจารึก ชีวประวัติ พระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 พระเว่ยหล่าง มหาครูบา (หุยเล้งไต้ซือ), เดิมเป็นชายหนุ่ม ผู้มีความกตัญญู ตัดฟืนขายเลี้ยงมารดา. ได้ฟังเขาสวด "วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร" ถึงตอนที่ว่า "จิตเกิดอย่างไม่ติด" แล้วใจก็ลุกโพลง! สว่างไสวในพุทธธรรม, อายุ 24 ปี ได้รับการถ่ายทอด–บาตร–จีวร–สังฆาฏิ–ธรรมของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 (ถ้านับตามสายจากอินเดียลงมา ต้องเป็นอันดับที่ 33) ได้ฟังโศลกของครูชินเชา (ซึงซิ่ว) ก็รู้ว่ามีปัญญาเพียงแค่รู้แจ้งอนัตตา คือโลกียธรรมเท่านั้น. โศลกของเว่ยหล่าง เข้าถึง

หน้า

สุญตาคือโลกุตรธรรมไปแล้ว. มีโศลกของ พระสังฆปริณายกองค์ที่ 5 (พระฮั้งยิ้มมหาครูบา). ท่านอุบาสกเว่ยหล่างได้รับบาตร–จีวร–สังฆาฏิ–ธรรมแล้ว โอ...อมิตาพุทธ! ต้องรีบหนีภัยไปอยู่กับพวกพรานในป่าทึบนานถึง 15 ปี. ท่านถือมังสวิรัติ ไม่เสพเนื้อสัตว์ ยามจนมุมเข้าก็เดินสายกลาง คือเอาผักลงไปอาศัยต้มในหม้อเนื้อของพวกพรานป่า แล้วก็กินแต่ผักนั้นล้วน ๆ เป็นตัวอย่างของผู้ถือมังสวิรัติด้วย **“ฉันผักในจานเนื้อ”** พระเจ้าจักรพรรดินีบูเช็กเทียง มอบให้ราชเลขาธิการชื่อ **“โง้วฉุ่งเท่ง”** นำพระราชสาสน์และบาตรไพฑูรย์และสิ่งของอื่น ๆ ไปถวาย 96–109

ทางชมรมกองบุญพุทธภูมิ

ขอบคุณ อาจารย์ ส. ธโนฆาภรณ์

ได้เสียสละแรงกายใจและทรัพย์ มาช่วยข้าพเจ้าจัดการตรวจแก้ต้นฉบับการพิมพ์หนังสือธรรมทาน ชุดนี้ทุก ๆ เล่ม

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ

(ผู้จัดการชมรมพิมพ์แจกทานทาง ป.ณ.)

ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่มที่ 1

ฉบับแก้ไขสมบูรณ์ถาวร โดย "ธีรทาส"

บทที่ 1

ยังมีชาวนา ผู้ซึ่งไม่รู้จักหนังสือทั้งสติปัญญาก็ค่อนข้างจะโง่ทึบคนหนึ่ง อยู่มาวันหนึ่ง เขาคิดอยากจะไปบวชเป็นพระที่สำนักสอนธรรมมีชื่อเสียงในเมืองแห่งหนึ่ง แต่ต้องผิดหวัง เพราะกฎของวัดนั้นมีระเบียบวางไว้ว่า ถ้าบุคคลใดจะเข้ามาบวชเป็นพระอยู่ในวัดนี้ จะต้องท่องสูตรพระอภิธรรม หรือคัมภีร์ใดคัมภีร์หนึ่งให้ได้เสียก่อน... ทางวัดจึงจะอนุญาตให้บวชได้ ชาวนาผู้นี้จึงขอเข้ามาอาศัยอยู่ในวัดเพื่อฝึกหัดเรียนไปพลางก่อน! อาจารย์เห็นความตั้งใจดีของเขา จึงรู้สึกสงสารพยายามสอนธรรมเบื้อง-ต้น ๆ ให้... อดทนสอนไปเถิด! เดือนก็แล้วปีก็แล้ว เรื่องจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานนั้น ไม่ต้องพูดถึงเลย ไม่มีทางจะฟังกันรู้เรื่อง เอาเพียงแค่ "โลภะ-โทสะ-โมหะ 3" ตัวนี้เท่านั้น ก็ยังจำลักษณะหรือเข้าใจอาการของจิตไม่ได้ หลายปีผ่านไปอาจารย์ผู้สอนเกิดท้อใจขึ้นมา คือมองเห็นความโง่ซึ่งเป็นวิบากกรรมเก่า ๆ ของศิษย์ แล้วก็ปลงใจจึงบอกกับศิษย์ตรง ๆ ว่า "ต่อไปนี้เจ้าไม่ต้องเรียนหรือท่องบ่นคัมภีร์อะไร ๆ ให้มันยุ่งใจหนักสมองเกินตัวเจ้าไปเลย... เจ้าจงตั้งหน้าตั้งตาทำงานที่เป็นบุญกุศลไปให้มาก ๆ ก็พอแล้ว...บุญบารมีของฉันที่จะเป็นอุปัชฌาย์ของเจ้านั้นคงจะไม่

ได้สร้างสมมาแต่ชาติก่อน เอาไว้คอยชาติหน้าเถิด! เผื่อว่าฉันได้ตรัสรู้ธรรมเมื่อใดแล้ว จึงจะค่อยมาเป็นศิษย์เป็นอาจารย์กันใหม่"

พวกศิษย์ร่วมสำนักได้ตั้งสมญานามให้เขาว่า "นาย-ดอกบัวใต้น้ำ" ใช้เรียกกันจนติดปากหมดทั้งวัด

ต่อมาวันหนึ่ง "นายดอกบัวใต้น้ำ" นั่งครุ่นคิดอยู่ในใจว่า เรามาอยู่วัดนี้ก็หลายปีแล้ว เรียนอะไรก็ไม่ได้ความสักอย่าง จนกระทั่งท่านอาจารย์ถึงกับบอกคืนตำแหน่งผู้สอนให้แก่เราเสียแล้ว ต่อไปคงจะไม่มีใครรับสอนธรรมให้เราอีกเป็นแน่...คิด ๆ ไปก็กลุ้มใจหนักขึ้นทุกที...

บังเอิญมีภิกษุต่างเมืองรูปหนึ่งที่มาศึกษาธรรมอยู่ด้วยกันเห็นแล้วเกิดสงสารในความโง่ทึบของสมอง ของ "นายดอกบัวใต้น้ำ" นี้ขึ้นมา จึงแนะนำด้วยเจตนาดีแก่เขาว่า ฉันได้ยินข่าวมาว่า ณ เมืองโซกายมีอาจารย์เซ็น[1] ผู้หนึ่ง ท่านมีศานุศิษย์อยู่เป็นจำนวนมาก วิธีสอนของท่านแปลกพิสดารกว่าสำนักอื่น ๆ คือสอนทางลัด... อาศัยประสบการณ์ทางธรรมชาติของศิษย์แต่ละคนเป็นเกณฑ์ ถึงแม้คนที่ไม่รู้จักหนังสือมาก่อนเลย ก็ยังจะสามารถเรียนรู้ธรรมได้...

นายดอกบัวใต้น้ำ พอได้ยินคำพูดว่า ไม่รู้จักหนังสือเลยก็ยังจะสามารถเรียนธรรมได้เท่านี้ จิตใจก็เบิกบานเกิดความปีติซาบซึ้ง คิดว่าตนคงจะยังพอมีโชค... ยังไม่หมดหวังไปเสียที

---

[1] เซ็น (ฌาน) คือสุญญตาธรรมที่ให้ความรู้แจ้งทางจิตใจ เป็นปัญญาวิมุตติ

เดียว กล่าวขอบคุณท่านผู้แนะนำทางให้ แล้วรีบไปกราบลาท่านอาจารย์ มุ่งตรงผ่าป่าดงพงพีเสาะหาทางไปจนถึงเมืองโซกาย

ณ สำนักแห่งเมืองโซกาย มีต้นโพธิ์ใหญ่อยู่ต้นหนึ่ง ซึ่งจำเดิมนั้นพระเถระนามว่า "ปัญญาเภสัช (ตี๊เอียะซาจิ้ง)" ได้นำเอาหน่อกิ่งศรีมหาโพธิ์พันธุ์ตรัสรู้ จากพุทธคยา ประเทศอินเดีย ติดตัวเที่ยวจาริกเผยแพร่พุทธศาสนามายังประเทศจีนสมัยเดียวกับ "พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา" พอถึงเมืองโซกาย เห็นวิวทิวทัศน์ของภูมิประเทศ กับภูเขานี้มีรูปนูนขึ้นเหมือนดังศีรษะพญาช้างเผือกกำลังหมอบ ภาพวิวนี้ดูแล้วเหมือนกับเมืองที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ท่านจึงหยุดพักแล้วพิจารณาดูโดยรอบ ๆ ตักน้ำในลำธารนั้นขึ้นมาดื่มแล้วรู้สึกประหลาดใจมาก... น้ำนี้ใสไหลเย็นมีกลิ่นหอมดุจดังกลิ่นสุคนธชาติ ท่านจึงนั่งเข้าฌานดูเห็นว่าอีกประมาณ 170 ปี ในสถานที่นี้ จักมีพระโพธิสัตว์องค์หนึ่งมาบรรลุธรรม ณ ตรงจุด ๆ นี้ ท่านจึงได้ทำนายไว้ล่วงหน้า แล้วเอาหน่อกิ่งโพธิ์ที่ติดตัวมาจากทิศตะวันตกปลูกลงไว้ในดิน ณ ที่นั้น ส่วนตัวท่านได้จาริกเผยแผ่ธรรมต่อไปตามดินแดนต่าง ๆ จวบจนวัยชราจึงกลับมาสร้างวัดไว้ ณ ที่นี้ (คือผู้สร้างวัด ท่านเว่ยหล่าง) จนสิ้นอายุขัยของท่านได้นั่งสมาธิดับขันธ์ในฌานสมาบัตินิพพานไป ในสมัยต้นราชวงศ์เหลียงบู๊ตี่ (นับมาจนถึง พ.ศ. 2508 นี้เป็นเวลาประมาณ 1,400 ปีเศษมาแล้ว) ซากพระศพของท่านยังคงอยู่ในสภาพที่ร่างกายมิได้บุบสลายหรือเน่า

เปื่อย และยังคงนั่งอยู่ในท่านั่งสมาธิเหมือนตอนนิพพาน บัดนี้ได้ลงรักปิดทองเก็บรักษาไว้

ณ ลานศรีมหาโพธิ์แห่งวัดโซกาย มีอาจารย์เฒ่าท่านหนึ่งมักจะเดินจงกรมมานั่งสมาธิแถวนี้ตอนเวลาบ่ายเสมอ ๆ

นายดอกบัวใต้น้ำ เดินทางมาหลายอาทิตย์ก็เข้าถึงบริเวณวัดโซกาย พอมองไปเห็น "หลวงพ่อเฒ่า" นั่งหลับตาอยู่ใต้ต้นโพธิ์อันร่มเย็น ก็นึกดีใจคงจะเป็นท่านอาจารย์ดังที่ภิกษุรูปนั้นแนะนำไว้เป็นแน่ จึงค่อย ๆ เดินเข้าไปหา แล้วก็นั่งลงกราบไปที่พื้นดินสามหน

ในทันทีนั้น ท่านหลวงพ่อก็ลืมตาขึ้นดู แล้วเห็นชายหนุ่มผิวคล้ำ หน้าผากเตี้ย จมูกเชิด ท่านจึงถามขึ้นว่า "เจ้ามาจากไหน ... ต้องการประสงค์อะไร ?"

นายดอกบัวใต้น้ำ ตอบว่า "ผมชื่อดอกบัวใต้น้ำ เดินทางมาจากวัดเมืองใต้ ผมต้องการจะมาขอเรียนธรรมจาก คุณพ่อครับ !"

หลวงพ่อเฒ่า พอได้ยินคำว่าชื่อ "ดอกบัวใต้น้ำ" เกิดสนใจในชื่อเสียงของผู้มาเยือน นิ่ง! พิจารณาดูอยู่สักครู่หนึ่งแล้วก็ชี้บอกให้ไปหาข้าวหาน้ำกินยังโรงทานที่เชิงเขาโน้นก่อน !

บทที่ 2

อีกสองวันต่อมา "นายดอกบัวใต้น้ำ" เห็นท่านพ่อถือไม้เท้าเดินออกมานั่งหน้ากุฏิจึงค่อย ๆ เดินเบา ๆ เข้าไปกราบลงบนแทบ

เท้าสามครั้ง แล้วกราบเรียนท่านว่าผมเป็นคนชาวนา เกิดมาในตระกูลยากจนขัดสน... พ่อแม่ก็ตายตั้งแต่ผมยังเยาว์วัย เลยขาดผู้อุปถัมภ์ให้ได้เล่าเรียนหนังสือ อยู่มาวันหนึ่ง... ผมคิดเบื่อหน่ายในชีวิตที่ยากแค้น ที่มีมาตั้งแต่เล็กจนโต จึงคิดอยากจะบวชเพื่อจะได้บุญกุศลบ้าง จึงได้เดินทางเข้าไปในวัดแห่งหนึ่งเพื่อขอฝากตัวเป็นศิษย์ แต่โชคไม่ดี ท่านเจ้าอาวาสนั้นบอกว่า ผู้ที่จะมาบวชอยู่ในวัดนี้จะต้องท่อง สูตรพระอภิธรรม หรือคัมภีร์ใดคัมภีร์หนึ่งให้ได้เสียก่อน จึงจะยอมให้บวช ผมบอกไปว่าผมไม่รู้จักหนังสือ ท่านอาจารย์สงสารผมมากอุตส่าห์เอาคัมภีร์มาอ่านให้ฟังเวลาท่านว่างเสมอ ๆ ผมก็ตั้งใจฟัง และเรียนอยู่หลายปีก็ยังท่องจำอะไรไม่ค่อยจะได้ ท่านสอนให้ผมระวังคอยจับลักษณะวาระของจิต เช่น "โลภะ-โทสะ-โมหะ-" ให้ดี ๆ ว่ามันแสดงอาการออกมาในรูปไหน? ผมได้เรียนมาเป็นเวลานานแล้ว ก็ยังแยกไม่ออกสักที จนอาจารย์ท่านโมโห... ไม่ยอมรับสอนธรรมให้ผมเสียแล้วครับ! ท่านบอกว่าเอาไว้ชาติหน้าเถิด! ปะเหมาะเผื่อท่านได้ตรัสรู้ธรรมแล้วจึงจะสอนให้ผมใหม่ ท่านสั่งให้ผมทำแต่บุญกุศลไปให้มาก ๆ ก็แล้วกัน!

ท่านพ่อ สนใจฟัง แต่นิ่งไม่พูดอะไร ตกเวลาเย็นหลังจากสวดมนต์ทำวัตรจบแล้ว จึงเรียกศิษย์ให้ตามท่านไป ขณะนั้นเป็นฤดูเริ่มหนาว หมอกหิมะตกทุกคืน ชาวจีนทุกคนจะต้องสวมหมวกทำด้วยไหมพรมหนา ๆ

พอเดินเข้ากุฏิ ท่านพ่อ ก็บอกให้ศิษย์ปิดประตูลั่นกลอนเสีย แล้วท่านก็นั่งลงพักเหนื่อย... บนเก้าอี้นวม

ศิษย์ก็ถอดหมวกออกด้วยความเคารพ แล้วเอาวางไว้บนโต๊ะข้าง ๆ นั้น จากนั้นก็เดินไปรินน้ำชาร้อน ๆ มาถวายท่านพ่อถ้วยหนึ่ง เพื่อดื่มกันความหนาว

ท่านพ่อ ลุกขึ้นบอกให้ศิษย์เดินตามท่านมาทางประตูด้านใต้ (กุฏินี้มีสองประตู) พอถึงก็ชี้มือให้ศิษย์ออกไปข้างนอกโน้น...

นายดอกบัวใต้น้ำ พอก้าวพ้นธรณีประตูออกไปเท่านั้น...

ท่านพ่อ ก็ปิดประตูลั่นกลอนไปเลย! แล้วหันกลับมาที่โต๊ะ ซ้ำยังแถมเก็บเอาหมวกของศิษย์ซ่อนไว้เสียอีกด้วย...

นายดอกบัวใต้น้ำ ออกไปปะทะลมหนาวเข้า ก็ยังไม่รู้ว่าท่านพ่อจะให้ออกมาทำอะไร ? โอ... เดือนก็มืดละอองหิมะเริ่มทยอยพัดสาดเข้ามายังร่มชายคาหน้ากุฏิ มันปกคลุมไปหมดไม่สามารถที่จะมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างได้ หนาวจนขนลุกครางสั่น ฮือ! ฮือ! ก็นึกถึงหมวกที่อยู่ในกุฏิขึ้นมาได้ หันหลังกลับเข้าไปคลำหาประตู อ้าว! ท่านพ่อลั่นกลอนประตูปิดแน่นเสียแล้ว ตาย! ตาย! ทีนี้เราจะทำอย่างไรกัน ? จึงเคาะประตูส่งเสียงร้องเรียกว่า หลวงพ่อครับ! หลวงพ่อครับ! หมวกของผมอยู่ข้างในครับ! เอ๊ะ! ไม่ได้ยินเสียงท่านตอบ... แต่คงเรียกอยู่อย่างนั้นแหละ! เรียกไปเถิด! ท่านให้ผมออกมาทำอะไรครับ ? หนาวตากละอองหิมะทนแทบไม่ไหวแล้วครับ! เงียบ... ไม่มีวี่แววของเสียง

ที่จะตอบออกมาเลยแม้แต่คำเดียว "นายดอกบัวใต้น้ำ" นั่งกอดเข่าพันกระทบกันกึก! กึก..! ครางสั่นฮือ! ฮือ.! ตาย... ท่านพ่อจะเล่นแบบไหนกับเราก็ไม่รู้ ?

สามชั่วโมงผ่านไป ท่านพ่อออกมาเปิดประตู "นายดอกบัวใต้น้ำ" ไม่ถามอะไรเลย! ตรงปรี่ไปที่ป้านน้ำชา หยิบถ้วยรินน้ำชาร้อนซดฮวก! ฮวก.!! สองถ้วยติด ๆ กัน นั่งหายใจออกพร้อมกันทั้งปาก–จมูกมีเสียงฮ้า! ฮา.. ห๊อ... ฮือ... เลย แล้วก็รีบเดินไปยังโต๊ะที่วางหมวกไว้ นึกแปลกใจ... หมวกของเราไปไหน ? มองไปรอบ ๆ ก็ไม่เห็นมี... จึงเรียนถามท่านพ่อว่า "หมวกของผมวางไว้บนโต๊ะนี้ หายไปไหนครับ ?"

ท่านพ่อ "เจ้าวางไว้บนโต๊ะนั้นจริง ๆ หรือ... ถ้าอย่างนั้นมันจะหายไปไหนล่ะ ?"

ศิษย์ตอบ "แน่ครับ! หลวงพ่อ ผมจำได้ไม่ผิด ถอดวางไว้ตอนเข้าประตูครับ!"

ท่านพ่อ "ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง... มันก็แปลกประหลาดใจน่าคิด ... ขอให้เจ้าจงใช้สติ–ที่มี–ปัญญาคิดดูที ?"

ศิษย์นั่งคิดทบทวนอยู่ไปมา... เกิดความคิดแวบขึ้นมาว่าต้องมีขโมยเอาไปมันจึงหาย... แล้วยกมือขึ้นไหว้ท่านพ่อ "ผมคิดได้แล้วครับ! ต้องมีขโมยเอาไปครับ!"

ท่านพ่อ ซักต่อไป "ขโมยเขาเอาหมวกเจ้าไปเพื่ออะไร จงคิดดูที ?"

ศิษย์ตอบ "เป็นเพราะเขาอยากได้ของผู้อื่น เขาจึงต้องเป็นขโมยครับ!"

ท่านพ่อ ถามอีกว่า "การที่อยากได้ของผู้อื่นเขาจนถึงต้องเป็นขโมยนั้น อาจารย์สำนักก่อนของเจ้าท่านสอนว่า "เป็นคนชนิดไหนเล่า ?"

ศิษย์ นั่งคิด... แล้วตอบว่า "โลภะครับ!"

ท่านพ่อยิ้ม! หยิบหมวกออกมาจากที่ซ่อนยื่นให้ แล้วพูดว่า "นี่แหละ! ปัญญาอันแท้จริงนั้นถ่ายทอดให้กันไม่ได้ ต้องเกิดขึ้นแก่ตัวของเจ้าเอง มันถึงจะอยู่และไม่ลืมไปได้ง่าย ๆ"

ศิษย์ดีใจและพูดว่า "ครับ! หลวงพ่อ ไอ้ตัว โลภะนี้ผมคงจะจำมันไว้ได้ไปจนวันตายครับ!"

ในทันใดนั้น ศิษย์เกิดศรัทธาวิธีสอนของเซ็นขึ้นมา จึงกราบลงแทบเท้า ท่านพ่อเฒ่า อีกสามหน แล้วพูดว่า

ท่านหลวงพ่อ ได้สอนตัว "โลภะ" ให้แก่ผมจนเข้าใจดีแล้ว แต่ยังมีตัวต่อไป คือ "โทสะ" อีกตัวหนึ่ง มันเป็นลักษณะแบบไหนกันครับ ? โปรดชี้แจงให้ผมทราบด้วยครับ!

ท่านพ่อเฒ่า นิ่ง! ยืน... แต่มือกำไม้เท้าอยู่จนแน่น... "เดี๋ยวก่อน! เจ้าเรียนตัวนี้มากี่ปีแล้วล่ะ ?"

ศิษย์ ตอบว่า "ราว ๆ 3 ปีแล้วครับ!"

ท่านพ่อเฒ่า เหวี่ยงไม้เท้าลงไปที่สันหลังศิษย์ แล้วพูดซ้ำๆ ว่า "นี่โทสะ–โทสะ ๆ จำไว้นะ! มันมีลักษณะอย่างนี้"

นายดอกบัวใต้น้ำ "ร้องโอ๊ย! โอ๊ย..! ผมรู้–ผมรู้จักมันแล้วครับ–ครับ–โอย...........!"

บทที่ 3

ต่อจากนั้น นายดอกบัวใต้น้ำ ก็จำแม่นขึ้นใจ เป็นอันว่าได้บรรลุธรรมข้อ "โลภะ และ โทสะ" ได้เป็นอย่างดีทีเดียว

ทุก ๆ วัน นายดอกบัวใต้น้ำ ช่วยเขาผ่าฟืนตักน้ำตามที่ตนถนัดมือตลอดเวลาหลาย ๆ เดือน ทุกเช้าเย็นภิกษุสามเณรหมดทั้งวัดต้องลงโบสถ์สวดมนต์ คือ สาธยาย วัชรปรัชญาปาร–มิตาสูตร (กิมกังเก็ง ๆ) และ ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร (ซิมเก็ง) ซึ่งนิกายเซ็นถือว่า พระคัมภีร์ 2 เล่มนี้ สำคัญที่สุดของเซ็น ถึงแม้ศิษย์ที่อ่านหนังสือไม่ออกก็ยังต้องมานั่งฟังพร้อม ๆ กันทุกเช้า–เย็น ฟังไปนาน ๆ จิตอาจจะเกิดความสว่างไสวแวบขึ้นมา ในขณะใดขณะหนึ่ง แล้วอาจจะบรรลุธรรมก็ได้เหมือนกัน ใจความของพระสูตรสรุปย่อสั้น ๆ ได้ดังนี้ :–

"ให้ขันธ์ 5 เป็นทาน
สูงกว่าเงินทองเป็นทาน
พิจารณาขันธ์ 5 ให้ว่าง
ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด."

อยู่มาวันหนึ่ง ท่านพ่อเรียกประชุมสานุศิษย์แสดงธรรมเรื่อง "ปรัชญาปารมิตาหฤทัยสูตร" ท่านกล่าวว่า คัมภีร์นี้สำคัญมากสำหรับนิกายเซ็น (ฌาน) เป็นสูตรที่รวมเอาใจความของพระธรรมทั้งหลายมาอยู่ในสูตรนี้สูตรเดียว ถ้าผู้ใดได้ศึกษาและฟังเข้าใจ แล้วนำไปปฏิบัติจะพ้นทุกข์ในวัฏฏะแน่นอน ต่อไปนี้ขอให้เจ้าทั้งหลายจงตั้งใจฟังให้ดี ๆ "ธรรมะทั้งปวงมีความว่างเป็นลักษณะ แต่ความว่างก็มิใช่ธรรมะ ธรรมะก็มิใช่ความว่าง" ท่านเทศน์ต่อไปเรื่อย ๆ. มีใจความตอนหนึ่งว่า "ธรรมะที่แท้จริงนั้น ไม่มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และไม่มี รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะและธรรมารมณ์ ไม่มีจนกระทั่ง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค การเกิดแก่เจ็บตายทั้งหลายเหล่านี้อีกด้วย"

นายดอกบัวใต้น้ำ วันนี้ตั้งใจฟังเป็นพิเศษ พอได้ยินท่านพ่อพูดมาถึงประโยคที่ว่าไม่มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

ก็เกิดความคิดแวบ! ขึ้นมาว่า เอ๊ะ! เรานี่มันก็มีครบทุกอย่างนี่นา... ทำไมท่านพ่อจึงว่าไม่มี... ประเดี๋ยวจะต้องถามให้สิ้นความสงสัยเสียที พอเทศน์จบศิษย์ก็ยกน้ำชาเข้าไปถวายแล้วถามขึ้นว่า "เมื่อตอนที่ท่านหลวงพ่อพูดว่า ไม่มี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ นั้น ผมรู้สึกว่าผมก็มีครบทุกอย่างนี่ครับ! หลวงพ่อ"

ฝ่าย ท่านพ่อ พอได้ยินศิษย์โง่ถามขึ้นมาอย่างนี้ ก็หยิบถ้วยน้ำชาขึ้นมาซดฮวก! ฮวก.!! แล้วก็ยิ้มน้อย ๆ นึกในใจว่า วันนี้ไม่เสียแรงที่เราขึ้นเทศน์เลย ศิษย์อื่นจะเข้าใจธรรมทั้งหมดนั้นไม่สำคัญ เพราะปัญญาบารมีของเขาได้สร้างสมไว้พอที่จะรู้หรือปฏิบัติธรรมได้ ส่วนเจ้าพ่อ ดอกบัวใต้น้ำ นั่นซิ! เราหนักใจมานานเต็มทนแล้ว วันนี้แกเกิดสงสัยในข้อธรรมขึ้นมา นับว่าเป็นความก้าวหน้าในการสอนของเราขึ้นมาอีกขั้นหนึ่งทีเดียว!

ท่านพ่อ จึงตอบว่า "เดี๋ยวก่อน! เมื่อตะกี้นเจ้าพูดว่าเจ้ามี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็เป็นคนเหมือนกับเขาทั้งหลายแล้วซิ! ทีนี้ขอให้เจ้าจงใช้ปัญญาของเจ้าเองพิจารณาต่อไปว่า ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ นี้เป็นของเจ้าเองแท้จริงตลอดไปหรือเปล่า?"

จากนี้อีกปีเศษ นายดอกบัวใต้น้ำ นั่งครุ่นคิดอยู่เองว่า เรามาอยู่ในวัดนี้ได้ธรรมที่จำได้จริง ๆ ซาบซึ้งจนไม่มีวันลืม ก็คือ

ตัว "โลภะ" หมวกหาย "โทสะ" ถูกหวดสันหลังอย่างแรง 3 ที่ ตากละอองหิมะ 3 ชั่วโมง

ต่อไปยังมีตัว "โมหะ" อีกตัวหนึ่ง ท่านพ่อยังไม่ได้สอนให้แก่เรา ซึ่งอาจารย์องค์ก่อนท่านเคยบอกไว้ว่าตัวนี้สำคัญที่สุด ถ้าใครรู้หรือเข้าใจเพียงตัวเดียวนี้เท่านั้น ก็อาจจะเข้าใจธรรมทั้งหมดก็ว่าได้ คิดจะไปเรียนถามท่านพ่อให้จบเรื่องกันเสียที แต่ก็ไม่ค่อยจะกล้า เพราะไม่รู้ว่าจะโดนหวดเหมือนครั้งก่อนหรือเปล่าก็ไม่รู้? คิด ๆ ไปก็อึดอัดใจตัวเอง คงจะเป็นเพราะที่เรายากจนไม่ได้เรียนหนังสือเป็นแน่... มันจึงโง่กว่าคนอื่น ๆ เขา

กรรมโว้ย! กรรม–ของเราเองแท้ ๆ เฮ้อ!

บทที่ 4

อีกสักอาทิตย์หนึ่งต่อมา ท่านพ่อ นั่งอยู่ในเงาร่มไม้ นายดอกบัวใต้น้ำ จึงรวมกำลังใจอยู่พักหนึ่ง แล้วค่อย ๆ เดินเข้าไปกราบที่พื้นดินสามหน

นายดอกบัวใต้น้ำ พูดขึ้นว่า ครั้งก่อน ท่านหลวงพ่อ ได้สอน "โลภะ และ โทสะ" ให้แก่ผมจนรู้แจ้งแล้ว บัดนี้ยังขาดตัว "โมหะ" ขอได้โปรดช่วยกรุณาสอนให้ผมด้วย ครับ!

ท่านพ่อเฒ่า แห่งโซกาย นั่งนิ่งอยู่สักครู่ แล้วพูดขึ้นว่า "ต่อจากนี้ไป... เจ้าไม่ต้องทำอะไรทั้งหมด..." แล้วท่านหยิบ

ไม้กวาดยื่นส่งให้ "นายดอกบัวใต้น้ำ" แล้วพูดขึ้นอีกว่า "จงกวาดขี้ฝุ่นละอองธุลี... ทั้งนอกและทั้งในทั้งให้หมด..."

นายดอกบัวใต้น้ำ ครับ! รับไม้กวาดมา... จากนี้ทุกเช้าก็ต้องทำเวรเก็บกวาดใบไม้จนกว่าจะหมดทั่วทั้งลานวัด กินเวลาเกือบทั้งวันและทุกวัน จิตใจอ่อนเพลียระเหี่ยใจไปตลอดปี ทำงานนี้ซ้ำซากกันปีแล้วปีเล่า... จึงไปเรียนถามท่านพ่อว่า "ตัว–โมหะ–นั้นเป็นอย่างไร ?" ท่านก็ตอบว่า "กวาดมันหมดแล้วหรือยังล่ะ ?" ซึ่งคำตอบของท่านนี้ ดูเหมือนจะเป็น "โกอาน คือ ปริศนาธรรม" เรามันก็โง่อยู่เป็นพื้นมาแล้ว คิดอย่างไรก็ตีปัญหาไม่แตกสักที! อุตส่าห์ไปถามกี่ครั้งกี่หน... ท่านก็ตอบว่า "กวาดมันหมดแล้วหรือยังล่ะ ?" แบบนี้ทุกที! กรรมอะไรหนอ? ที่มาพบอาจารย์เอาแต่นิ่ง! นิ่ง! เราคงจะต้องกวาดลานวัดไปจนวันตายก็ไม่รู้ เฮ้อ! เวร! เวร... แต่ชาติก่อน

หลายเดือนผ่านไป เกิดฤดูเปลี่ยนแปลงอากาศเริ่มร้อนจัด หิมะเมฆหมอกสลายตัว ท้องฟ้ากระจ่างแจ้ง... ในบัดดลนั้นก็เกิดมีลมพายุใหญ่พัดมาอย่างแรง กระแสลมได้พัดกวาดพาเอาใบไม้และขี้ฝุ่นละอองธุลีต่าง ๆ ไปหมด... จนลานวัดเตียนโล่ง... พอลมสงบ... นายดอกบัวใต้น้ำ ซึ่งเดินถือไม้กวาดอยู่เห็นเข้าก็ร้องขึ้นว่า "เอ้อ! โชคดีของเราแล้วโว้ย! ฟ้าดินช่วยคราวนี้คงจะได้หยุดพักสบายไปหลายวัน" แล้วก็เดินไปนั่งสมาธิที่ใต้ต้นเซียนท้อ เอา

ความว่างใสเย็นกระจ่างของท้องฟ้าเป็นนิมิต... พิจารณาดูไปจนเกิดปัญญาขึ้นมาว่า "ถ้าจิตใจของเราสลัดทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างได้ เหมือนลมพายพัดกวาดเอาขี้ฝุ่นและใบไม้จนเตียนโล่งลานวัดได้อย่างนี้แล้ว จิตใจของเราคงจะหมดความทุกข์สิ้นกังวลต่าง ๆ เหมือนหมดเวร ไม่ต้องถือไม้กวาดทุก ๆ วันเป็นแน่แท้"

ในทันใดนั้น ท่านพ่อเฒ่า แห่งเมืองโซกาย รู้ได้ด้วยญาณว่าวาระจิตของศิษย์ไปถึงไหนแล้ว ท่านพ่อ จึงลงจากกุฏิเดินตรงมายังต้นเซียนท้อ ยืนรอคอยจนศิษย์ออกจากสมาธิ...

เมื่อศิษย์เห็น ท่านพ่อ เข้ากรีบก้มลงกราบด้วยความเคารพอย่างสูง

ท่านพ่อเฒ่า พูดขึ้นว่า "ถงเอาไม้กวาดของฉันกลับคืนมาได้แล้ว... ฉันจะเอาไปไว้ให้คนอื่นที่เขายังมีใบไม้และขี้ฝุ่นรก ๆ เกรอะกรังอยู่กวาดกันบ้าง..."

ตอนบ่าย ท่านพ่อ ก็เรียกประชุมสานุศิษย์ทำพิธีปลงผมอุปสมบทให้ "นายดอกบัวใต้น้ำ" แล้วยังตั้งฉายาให้ใหม่ว่า "ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ" พอเสร็จพิธีการบวช "ท่านพ่อเฒ่า" ให้โอวาทพูดว่า ต่อไปนี้เธอ "ดอกบัวพ้นน้ำ" ได้แล้ว เป็นภิกษุในพระพุทธศาสนาโดยสมบูรณ์แล้ว เธอจะถือนิสัยแบบเดิม ๆ ชอบเที่ยวออกไปกินอาหารที่มีเนื้อสัตว์ตามนอกวัดไม่ได้แล้วนะ !

จะเป็นการผิดศีลซึ่งเป็นข้อห้ามของพระพุทธศาสนา ขึ้นชื่อว่าศาสนาพุทธแล้ว มีเมตตากรุณาธรรมต้องไม่ฆ่าสัตว์ ไม่เบียดเบียนชีวิตสัตว์ และหลีกเลี่ยงการกินเนื้อสัตว์ จึงจะเรียกว่าเป็นชาวพุทธที่สมบูรณ์ ถึงแม้จะมีบางท่านเห็นว่าไม่ผิดศีล เพราะไม่ได้เจตนาฆ่าเอง หรือถ้าจะอ้างว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก่อนดับขันธ์ปรินิพพานท่านก็ยังฉันอาหารของ "นายจุนทะ ฯ" ซึ่งปรุงด้วยเนื้อสุกรเช่นกัน "ผู้พูดแบบนี้ . . . เป็นเพราะว่าเขามีความอยากจะกินอยู่แล้วเป็นต้นทุน" นักปราชญ์ยุคหลังจึงตีความในอักษรศาสตร์ ผิดความหมายเดิมของเขาไป หลักฐานในพระไตรปิฎกมหายานมีระบุไว้ชัดเจนว่า "นายจุนทะ ฯ" ชาวฮินดูมีอาชีพเป็นช่างโลหะ ผู้มีความศรัทธาต่อพระพุทธองค์ได้ไปเก็บเห็ด[1] จากต้นจันทน์มาปรุงอาหารถวาย ซึ่งเห็ดชนิดนี้ตามปกตินั้นชาวพื้นเมืองมักจะเอามาปรุงเป็นอาหารกินได้ โดยไม่มีพิษโทษอะไรเลย! แต่โดยบังเอิญที่โพรงไม้จันทน์ต้นนี้เดิมคงจะมีสัตว์ เช่นพวกงูพิษมาอาศัยอยู่ก่อน ซึ่ง "นายจุนทะ ฯ" ก็ไม่รู้ ถ้ารู้ก็คงจะไม่มาเก็บเห็ดในโพรงไม้ต้นนี้เป็นแน่!

[1] ต้นฉบับเดิม "สุกรมัททะวะ" แปลว่าเห็ด ชาวบ้านเรียกว่า "เห็ดหมู" จีนแปลไว้ว่า "ตือโกว (เห็ดหมู)" บางแห่งแปลว่า "จันทันฉวยือ" จีนเก็บความเรื่องนี้ไว้ร่วมสองพันปี . . . ว่าเห็ดชนิดนี้เนื้ออ่อนนุ่มรสอร่อยดี สุกรมัททะวะนี้ พวกหมูชอบกินเป็นอาหาร กินได้ทั้งคนและสัตว์ ความจริงเป็นมานมนานอย่างนี้. "ธีรทาส"

หลักฐานทางประวัติศาสตร์อีกด้านหนึ่ง จะชี้ชัดให้เห็นว่าพระพุทธเจ้าเกิดในตระกูลฮินดูชั้นสูง ไม่นิยมการเสพเนื้อสัตว์ ประชาชนพลเมืองแถบนั้นก็เป็นชาวฮินดูเกือบทั้งหมด เมื่อตัวเองก็ยังไม่กินเนื้อสัตว์อยู่แล้ว แล้วใครจะปรุงอาหารที่มีเนื้อสัตว์ไปถวายหรือใส่บาตรพระพุทธเจ้า เป็นผู้ค้นพบพระพุทธศาสนาเชียวหรือ? หรืออาจจะมีผู้เถียงว่า ก็ไม่ได้สั่งให้เขาฆ่ามาถวายนี่! นั่นแหละ! การกินก็ยังจัดอยู่ในประเภทที่ได้สนับสนุนให้เขาฆ่าสัตว์ จัดว่ายังมีกรรมร่วมอยู่บ้างเช่นกัน ถ้าจะมองในแง่เมตตาก็ยังขาดไปอีกเหมือนกัน บัดนี้เธอเป็น "พระภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ" แล้ว เธอจงมุ่งจิตศึกษาเซ็นชั้นสูงต่อไปตามกำลังสติปัญญาของเธอเอง... ฉันหมดหน้าที่...ที่จะต้องคอยชี้ทางให้แก่เธอแล้ว.

ถ้าเธอปฏิบัติเซ็น (ฌาน) เพื่อความดับทุกข์ของตัวเองรอดนั่นคือ "อรหัตภูมิ"

เมื่อเธอบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์แล้วมีปัญญาเห็นว่า... ไม่ควรจะเอาตัวรอดไปเพียงคนเดียว เพราะยังมีสัตว์อีกมากมายที่ถูกขังอยู่ในกรงของวัฏสงสาร สมควรที่เธอจะมาช่วยพระบรมศาสดาของเราประกาศธรรม รื้อสัตว์ขนสัตว์กันต่อไปอีก นั่นคือ "โพธิสัตว์ภูมิ" จงทำต่อๆ ไปเถิด! จะต้องบรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณแน่นอน สาธุ!

บทที่ 5

มีข่าวลือแพร่สะพัดว่า นายดอกบัวใต้น้ำ–ชาวนาโง่ ได้บรรลุธรรม ณ สำนักโซกาย แพร่ไกลออกไปทุกเมือง หลายปีต่อมา มีพ่อค้าเกลือเดินทางไปค้าขายแถบเมืองใต้ แวะพักแรมที่ ณ วัดในสมัยที่ "นายดอกบัวใต้น้ำ" ได้เคยมาศึกษาธรรมแล้วไม่สำเร็จ

ท่านเจ้าอาวาสวัดนั้นได้ถาม "นายวาณิช" ขึ้นว่า ท่านเดินทางมาจากเหนือเคยได้ยินข่าวว่า "นายดอกบัวใต้น้ำ" ซึ่งเคยมาเรียนธรรมอยู่กับฉันแต่ก่อนนั้น บัดนี้ได้บรรลุธรรมที่สำนักโซกายแล้วบ้างไหม ?

นายวาณิช ตอบว่า เป็นความจริง! ในวันที่ท่านอุปสมบทผมยังได้ถวายผ้าจีวรให้แก่ท่านไปหนึ่งผืนด้วย และ ท่านพ่อเฒ่าแห่งเมืองโซกายยังได้เปลี่ยนฉายานามให้ใหม่ว่า "ภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ" บัดนี้กำลังเป็นอาจารย์สอนธรรมะแทน "ท่านพ่อเฒ่า" วัยชราได้เป็นอย่างดี ซึ่งกำลังมีชื่อเสียงทั่วไปทั้งเมือง...

ท่านเจ้าอาวาส อุทาน "หือ! เดี๋ยวก่อน.! ท่านวาณิช นายดอกบัวโง่... นั่นนะหรือ? สอนธรรมได้ เป็นความจริงหรือ?"

นายวาณิช ตอบว่า "เป็นความจริงครับ! ท่านอาจารย์"

ท่านเจ้าอาวาส "ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงแล้ว เมืองโซกายจะต้องมีพระพุทธเจ้ามาเกิดแน่นอน"

เออ! สาธุ! สาธุ! "ฉันขออนุโมทนาด้วย ฉันจะได้หมดห่วงเขาเสียที"

หลังจาก นายวาณิช ได้มาพูดเรื่องนี้ขึ้นแล้ว ก็เป็นข่าวสนใจโจษจันกันไปทั่ววัด บางท่านไม่ยอมเชื่อ ... บางท่านก็ยังสงสัยว่ามันจะเป็นไปได้หรือ? คนไม่รู้จักหนังสือ... ซ้ำยังโง่อีกด้วย...

มีภิกษุสูงอายุรูปหนึ่งชื่อ "ชิ้งทง" เกิดศรัทธาสำนักเซ็นที่นายวาณิช พูดขึ้นมา จึงชักชวนเพื่อนภิกษุด้วยกันอีกสองรูปออกเดินทางไปพิสูจน์ความจริง ท่านทั้งสามพร้อมใจกันมุ่งตรงตัดทางลัดเลาะป่าผ่าดงพงทึบแรมคืนมา 14 วัน พอบ่ายวันที่ 14 ก็มองเห็นภูเขาเป็นทิวราง ๆ มีน้ำตกอยู่ข้างหน้า ก็ดีใจเร่งรีบเดินตรงไปยังจุดนี้เพื่อหาน้ำและที่พักแรม เมื่อถึงเชิงเขาก็เห็นเณรองค์หนึ่งกำลังตักน้ำที่ลำธาร จึงแวะวกเข้าไปถามเณรว่า "ที่นี่มีวัดอยู่ด้วยหรือ?"

สามเณรองค์นั้นตอบว่า "เป็นสำนักปฏิบัติธรรมนิกายลุกจง (นิกายวินัย)"

ทั้งสามท่านรู้สึกดีใจที่ได้พบมีวัดอยู่ในกลางป่าดง เพราะว่าข้าวตากเสบียงอาหารที่ติดตัวมาก็เหลือเล็กน้อยเต็มที คงจะได้รับความช่วยเหลือ และจะได้ขออาศัยที่พักแรมชั่วคราว จึงเดินตามเณรน้อยไปจนถึงปากถ้ำ

สถานที่นี้สงบเงียบดี กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ภูเขา จะเห็นน้ำตกเป็นแผ่นสีขาวแผ่ทาบไว้บนไหล่เขา.. .ดูเสมือนผืนผ้าทิพย์ ที่ชาวสวรรค์เขาเอามาตากไว้ให้มนุษย์ชม ระหว่างเชิงเขาสลับซับซ้อนไปด้วยชะง่อนผา และยังแทรกแซงไปด้วยต้นไม้ป่า

อันน้อยใหญ่ ซึ่งมีลำต้นแปลกพิสดารมาก คือบางต้นก็เตี้ยตะแหมะแขะ บางต้นก็สูงตระหง่านไป แล้วแตกกิ่งก้านมีใบสดแสดดกเป็นพุ่มพวงงามเหมือนคล้ายๆ ร่มกลดพระธุดงค์ บางต้นมีกิ่งบิด ก้านงอหงิกลำต้นคดๆ โค้งๆ มีเปลือกไม้หยาบหนาแตกขรุขระดูคร่ำคร่า บางต้นก็ปูดนูนโตเป็นตะปุ่มตะป่ำ บางต้นก็มีโคนต้นไม้ที่ใหญ่โตมาก มีตอไม้เว้าแหว่งเป็นโพรงลึกๆ เข้าไปจนพอให้นักรักสงบเข้าไปนั่งฝึกสมาธิได้ หรือเป็นห้องสมถะ-วิปัสสนากรรมฐาน

บางโอกาสเขาเล่าไว้ว่ามีอภินิหาร ซึ่งมันทำให้คนที่อยู่ในนั้น หวาดเสียวสะดุ้ง! ตกตะลึงขวัญหนีดีฝ่อสมาธิแตกเลย! ต้องท่องมนต์ขับผีไล่ปีศาจ... แล้วต้องรีบลุกขึ้นไปเหลียวซ้ายแลขวามองสูงดูต่ำ พอสำรวมจิตใจได้แล้ว ก็ค่อยๆ แอบจ้องมองดูโอ...คือพวกฝูงสัตว์ป่า บิน เดิน วิ่ง เลื้อย คลาน มีตัวเล็กตัวโตนานาชนิด มีบางพวกธรรมชาติเขาระบายสีให้มาอย่างสวยงามมาก บางตัวแยกเขี้ยวเห็นฟันแหลมคมขาว โง้งๆ ออกมา วางท่าร้องเบ่งขู่คำราม! บางตัวพิลึกมีขายาวลำตัวสูงโย่งๆ ดูแล้วช่างขยะแขยงน่าสะพึงกลัวเป็นยิ่งนัก! บางครั้งหูจะได้ยินเสียง นก ลิง ค่าง บ่าง ชะนี กู่ขันร้องสารพัด ไพเราะเสียง.

แล้วยังมีสิ่งที่ธรรมชาติสร้างสรรค์สูงขึ้นๆ ไปกว่านั้นอีกอย่างหนึ่ง ก็คือมีต้นไม้โบราณอายุยืนนานมานับพันปี บางต้นรากไม้ยาวๆ แล้วชอนไชไปๆ ดำผุดโผล่เกาะแทรกซอกหินพันอ้อมรอบๆ โขดผาหน้าถ้ำหินงอกย้อยต่างๆ ไปจนถึงปากเหวร่องลำธาร เกาะแก่ง บ้างก็ทับกันไปโยงม้วนขดเป็นวงกลมยาวย้อย

ลงมาเป็นรูปขั้นกระไดก็มี ดูแล้วไม่เบื่อตาชอบกล ๆ คล้าย ๆ เป็นตัวรูปสิงสาราสัตว์ต่าง ๆ มีสีสรรค์งามแบบธรรมชาติ ที่ไม่มีมายาการอะไรมาปรุงแต่งเลย... ถ้าเพ่งพิจารณาไปมักจะเกิดอารมณ์สมถะ...

โอ...อมิตาพุทธ[1] เป็นอย่างนี้เองหนอ! วันนี้พวกฉันเพิ่งจะมาค้นพบกรรมวิธี ว่านักรักสงบทางจิตเขามักชอบป่าภูเขา และปลูกต้นไม้ เล่นตอไม้ ไม้ดัดรูปต่าง ๆ เอาธรรมชาติสดชื่นเป็นเพื่อนทางใจ ดังคำปราชญ์โบราณเขาว่า จงหยุดนิ่งก่อน! แล้วพิจารณาดูไปนาน ๆ เถิด! จะเกิดผลเป็นสื่อกลางบันดาลใจให้มนุษย์เราเกิดสมาธิจิตโดยธรรมชาติ เพราะจิตไปคลอเคลียในสิ่งเหล่านั้นหมด...จึงเลิกคิด...หยุดคิดในเรื่องอดีต ๆ ทำให้ความรู้สึกขาดตอนลงได้มาก... ได้ผ่อนคลายอารมณ์ร้าย ๆ พักรักษาโรคเส้นประสาทหายเวียนหัว คือการพบมุมว่าง-เย็น-สงบในกายใจ ผลคือกำไรชีวิตดีมากแล...

ในบางโอกาสก็มีกระแสลมที่โชยมาแทรกอยู่ด้วยกลิ่นหอมอันสดชื่นของเหล่าดอกพฤกษานานาพรรณ มีน้ำตกตอนต่ำไหลเป็นสายวกวนมาเซาะกระทบแก่งหิน แล้วสะท้อนเสียง! เสมือนมีทวยเทพกำลังบรรเลงเพลงทิพย์ ฟังดูแล้วคล้าย ๆ กับบทสวดว่า **"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-ว่าง"** ภายในจิตใจให้รู้สึกวิเวกวังเวง...ชวนให้คิดไปถึงว่าผู้อาศัยอยู่ในสถานที่นี้คงจะเป็นพวกมนุษย์กึ่งเทพกึ่งคนเป็นแน่...

1. อมิตาพุทธ (ออนีท่อฮุก) แปลว่า แสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด! "ธีรทาส"

เณรน้อย จึงนำเข้าไปในถ้ำใหญ่ พบท่านเจ้าสำนักกำลังสาธยายธรรมะ มีศิษย์นั่งสนใจฟังอยู่ร่วมร้อยรูป พอจบการบรรยาย ทั้งสามท่านจึงเดินก้มหน้าสำรวมกิริยาเข้าไปกราบ

ท่านเจ้าอาวาสถามขึ้นว่า "ท่านทั้งสามนี้ชื่อว่าอะไร... มาจากที่ไหนกัน ?"

ภิกษุซึ้งทง ผู้อาวุโสกล่าวตอบไปว่า "ผมชื่อ-ซึ้งทง องค์รองไปนี้ชื่อ-ตี้หุย-ถัดไปองค์โน้นชื่อ-ชอเจ็ง" ผมทั้งสามเดินทางมาจากวัดเมืองใต้ จะไปเมืองโซกาย ปรารถนาจะขอพักแรมในสำนักของท่านอาจารย์สักวันหรือสองวันก่อนแล้วจะเดินทางต่อไปครับ !

ท่านเจ้าอาวาส ต้อนรับอาคันตุกะทั้งสามเป็นอย่างดี แล้วถามขึ้นว่า "ท่านชื่อ ซึ้งทง ฉันสงสัยจะเป็นท่านนี้ใช่ไหม ? ก่อนหน้าออกบวช เป็น นักเสกเวทมนตร์คาถา ที่มีชื่อเสียงมาก"

ท่านซึ้งทง จึงตอบว่า "ใช่แล้วครับ !"

ท่านเจ้าอาวาส "ดีแล้ว ! ฉันได้ยินศิษย์ของฉันชอบกล่าวถึงท่านเสมอ ๆ วันนี้ได้พบตัวจริงนับว่าเป็นโชคดี เอาละ ! ไว้พรุ่งนี้ค่อยสนทนากันใหม่ ท่านจงไปอาบน้ำหาที่พักในวัดนี้ได้ตามใจชอบ ที่นี่ไม่มีอะไร... อยู่กันแบบอาศัยธรรมชาติล้วน ๆ ถึงแม้ว่าอาหารก็ไม่ได้เบียดเบียนชีวิตเนื้อสัตว์ ฉันแต่พวกพืชผักและผลไม้ในบ้านนี้ตามมีตามเกิดเท่านั้นเอง"

บทที่ 6

พอบ่ายวันรุ่งขึ้น ท่านเจ้าอาวาสเรียกประชุมศิษย์พร้อมกัน แล้วก็ประกาศว่า "ท่านที่เคยเชื่อถือ ท่านอาจารย์ "ซิ่งทง" ผู้วิเศษนั้น บัดนี้ตัวท่านผู้วิเศษได้มาอยู่ ณ ที่ประชุมของเราแล้ว และท่านคงจะมาทำพิธีเสกใบไม้ให้เป็นตัวต่อ เป็นตัวแตน เสกเม็ดมะม่วงให้งอกขึ้นเป็นต้นได้ในอึดใจเดียว ขอให้พวกเราทั้งหลายได้ชมกันขณะนี้"

ท่านซิ่งทง ถึงกับตกตะลึงหน้าม่อย! ไม่นึกเลยว่าท่านเจ้าอาวาสจะพูดแนะนำในที่ประชุมเช่นนี้ จึงค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนเดินก้มหน้า เข้าไปกราบท่านเจ้าอาวาส แล้วพูดว่า "ท่านอาจารย์ครับ! ผมเสกได้ แต่ไม่ใช่เป็นของจริงครับ! เป็นการแสดงกลหวังผลประโยชน์เพื่อสังคมในทางอ้อมครับ! ผมหลอกลวงต้มมนุษย์ที่มีความเชื่อถืองมงายมาเป็นพันฐาน เป็นศิลปในการอำพรางตาอันแยบยล และเป็นวิธีหาเงินของผม จากพวกโง่งมงายได้ดีอย่างสนิทมาหลายสิบปีแล้วครับ! ขอให้ท่านอาจารย์จงอย่าได้เชื่อตามข่าวนั้นว่าเป็นความจริงเลย! ผมบัดนี้ก็เข้าวัดแล้ว ไอ้เจ้ากรรมอันนั้นมันก็ตามมาสนองผมจนป่นปี้หมดทุก ๆ อย่างแล้วครับ!"

ท่านเจ้าอาวาส "ก็เพราะว่าฉันไม่เชื่อ... ว่าท่านทำได้ตามที่ศิษย์บอกนั้นซิ! ฉันจึงอยากจะให้ท่านเปิดเผยวิธีการอันแยบยลของท่านที่เคยต้มมนุษย์ได้อย่างสนิท... ให้พวกศิษย์ของฉันฟังจะได้หมดความสงสัยเสียที ท่านก็จะได้บุญในการเตือนให้เขาได้

สติกันบ้าง อนุชนรุ่นหลังๆ อีกหลายร้อยชั่วอายุคน จะได้ไม่หลงเสียเวลาไปในสิ่งที่ไร้สาระ หรือตื่นข่าวหลงผิดตามผู้วิเศษไป"

ท่านซิ้งทง เคยเป็นผู้วิเศษหลอกลวงมนุษย์มามากมายแล้ว พอได้ยินคำว่า เปิดเผยแล้วจะได้บุญตรงที่เตือนให้มนุษย์ได้สติ จึงยอมรับปาก ว่าจะแสดงการแสดงกลให้ที่ประชุมดูหมดทุกประการ

เมื่อกราบท่านเจ้าอาวาสแล้ว ก็ลุกขึ้นยืนในที่ประชุมแล้วพูดว่า ท่านผู้คงแก่เรียนและมิตรสหายทั้งหลาย! วันนี้ผมรู้สึกเป็นกุศลอย่างยิ่ง ที่ได้รับความกรุณาจากท่านอาจารย์ ให้ผมขึ้นมาสำนึกบาป... คงจะเป็นเพราะท่านเห็นว่า เมื่อผมตายไปแล้ว มีหวังสู่อเวจีมหานรก ท่านจึงมีเมตตาจิตแก่ผมให้มีโอกาสสร้างกุศล พูดถึงความหลอกลวงมนุษย์ให้หลงเชื่อ ตามที่ผมได้ประพฤติมาแล้วนั้น ผมได้อวดตัวเองว่า ผมเก่งกว่าเพื่อนมนุษย์ทั้งหลายมากมาย ไม่ว่าทุกเพศทุกวัยตลอดจนกระทั่ง อุบาสก อุบาสิกา พระภิกษุ สามเณร และผมยังสามารถทำให้คนทั้งหลายหลงมากราบไหว้บูชา การเล่นกลของผมได้เป็นเวลาหลายสิบปีทีเดียวเลย!

โดยทั่วไปแล้ว "เงินทองที่ได้มาโดยทางที่ไม่ดีแล้ว... เอาไปซื้อของกินเข้าไปก็จะเป็นเลือดเป็นเนื้อที่ไม่ดี...ถึงจะมีลูก จะมีเมีย ก็จะกลายเป็นลูกเมียที่ไม่ดี..."

เรื่องแรก ผมจะขอเล่า วิธีเสกใบไม้ให้กลายเป็นตัวสัตว์ เช่น ตัวต่อหรือตัวแตน ดังที่ผมเคยเป็นผู้วิเศษมาแล้ว ขั้นแรกจะต้องไปหาตัวแตนมาเด็ดเขี้ยวที่มีพิษออกเสียก่อน แล้วซ่อนเลี้ยงไว้จนเชื่อง สถานที่ต้องจัดให้เหมือนแบบพิธีกรรมทางศาสนา เพื่อผู้ชมจะได้เกิดศรัทธา เห็นแล้วจูงจิตใจให้เกิดอุปาทาน คือความยึดมั่นเชื่อมั่นยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก

ใช้ถ้วยหรือจอก ขันสัมฤทธิ์ใบเล็ก ๆ ต้องเป็นขนาดแบบรูปเดียวกันหลาย ๆ ใบ เอาเทียนขี้ผึ้งอย่างดีมาทำเป็นแผ่นเล็ก ๆ บาง ๆ จนแทบจะเหมือนแผ่นกระดาษ แล้วหงายถ้วยที่เตรียมไว้ เอาขี้ผึ้งแผ่นบาง ๆ ที่ทำไว้นั้นติดทาบไว้ในขันหรือถ้วยที่จะใช้ ทีนี้จึงจับตัวแตนที่เลี้ยงไว้ค่อย ๆ สอดลำตัวเข้าไปในช่องแผ่นขี้ผึ้งเพื่อซ่อนไว้ พอมีผู้ชมมามาก ๆ เข้า ก็ใช้ผู้ชมนั้นไปเด็ดใบไม้มาคนละใบ...เพื่อหลอกให้เขาเชื่อมั่นว่าได้เก็บใบไม้มาด้วยมือของตนเอง... ใช้คนชมให้ไปหยิบขันมาอีกด้วย... เขาจะได้เกิดความเชื่อถือแน่ใจยิ่ง ๆ ขึ้นไป พอเสร็จแล้วก็เอาขันคว่ำลงที่ใบไม้...เท่านี้มันก็มีตัวแตนอยู่ในนั้นแล้ว ถ้าทำปากขมุบขมิบ...ทำทีว่าเสกคาถาต่าง ๆ คนชมทั้งมงายอยู่เป็นพื้นมาแล้วยอมเชื่อถือยกมือขึ้นไหว้ผู้วิเศษทุกราย และผู้ที่ทำชำนาญดีแล้ว ไม่ต้องใบไม้ ใช้ขันใบเดียวก็เสกได้ สำคัญอยู่ที่นิ้วก้อยกับนิ้วนางหยิบตัวแตนสอดไว้ด้วยความเร็ว ผู้ดูที่ไม่ค่อยรู้ "วิชากล" มาก่อนมักจะไม่มีไหวพริบที่จะจับโกหกได้ทัน ท่านทั้งหลายจงอย่าได้

ฝึกหัดไปหลอกลวงมนุษย์ให้โง่หลงงมงายเลย กรรมตามมาทันตาเห็น บาปบุญนั้นมีแน่ผมได้พบแล้ว

เรื่องต่อไป คือ การหลอกลวงมนุษย์ให้หลงเชื่อว่าผมเป็นผู้สำเร็จทางอภิญญา เป็นผู้ทรงคุณทางอาคมต่าง ๆ นั้น ได้แก่การ เสกเม็ดมะม่วงให้งอกขึ้นเป็นต้นได้ แล้วเสกให้ออกลูกมะม่วงได้ทันที โดยใช้ศิลปการพูดหว่านล้อมให้ผู้ดูเกิดศรัทธาเสียก่อน แล้วเอาเม็ดมะม่วงตากแห้งให้ผู้ดูชมเพื่อเขาจะได้เชื่อ... ที่เม็ดมะม่วงใช้เหล็กแหลมเจาะรูไว้ก่อนครั้นต่อไปหาต้นมะม่วงที่เพาะไว้จนงอกยาว 1 คืบ ให้มีใบมีรากเตรียมซ่อนไว้ให้มิดชิด หากิ่งมะม่วงที่ยาวไม่เกิน 1 ศอกที่มีลูกติดมาด้วยจะยิ่งดี วิธีเสกแสดงเล่ห์กล... ก็ใช้ผ้าคลุมดังวิธีที่แล้ว ๆ มา ทำปากขมุบขมิบให้ผู้ชมเห็นว่ากำลังว่าคาถาอย่างเคร่งขรึม... ส่วนมืออยู่ในผ้าจะสับเปลี่ยนอย่างไรก็ไม่มีใครเห็น พอเปลี่ยนได้ที่แล้วปักลงไปในกระถางดิน ผู้ดูที่งมงายเป็นพื้นอยู่แล้วเห็นเข้าก็จะยกมือไหว้ผู้วิเศษทุกราย ยิ่งเป็นนักบวช ฤาษีชีไพรด้วยแล้ว คนเขายอมเชื่องาย ๆ เพราะเห็นว่าเป็นผู้ทรงศีล... คงจะไม่หลอกลวง... ที่แท้จริงก็คือโจรในศาสนา ไม่ว่าผู้วิเศษคนไหนจะหนีไม่พ้นการเสกตบตาดังที่กล่าวมานี้ทั้งนั้น "คนโง่ไม่รู้มายากลมีมากกว่าคนฉลาด" จึงยังต้มมนุษย์หากินกันอยู่ได้จนถึงทุก ๆ วันนี้ ในสมัยพุทธกาลโน้นก็มีผู้วิเศษแบบนี้มามากมายแล้ว

ท่านทั้งหลาย ผลกรรม... บาปที่ผมหลอกลวงเงินทอง ของชาวบ้าน โดยการตั้งตัวเป็นผู้วิเศษทรงคุณทางคาถาอาคมนั้น บัดนี้ผมขอสารภาพด้วยความจริงว่า กรรมนั้นตามมาสนองผม หมดทุกอย่างแล้ว เงินทองที่ได้มามากมาย มีทรัพย์สิน ไร่นา บ้านช่อง แต่พออกุศลบาปกรรมนั้นตามมาสนองเข้าแล้ว มันทุกข์ร้อนกายใจที่หนักมาก ทำให้มีอันเป็นไปต่าง ๆ นานา เช่นเมียคบชู้ ผลาญทรัพย์จนหมดตัว. ลูกสาวสวยคนโตถูกอันธพาลหลอกไป. คนรองตกไปเป็นทาสในซ่องนางบำเรอ. ลูกชายคนเล็กหวังว่าจะได้สืบแซ่สืบสกุล เกิดมาก็ปากเบี้ยว จมูกบี้. ส่วนตัวผมนั้น กรรมที่จับตัวแตนมาเด็ดเขียวมาก ๆ เข้า มันก็ตามมาสนองให้พื้นข้างหน้าปวดเน่า มีหนองไหลซึมตลอดปี กินเนื้อสัตว์ที่ไร ก็มีหนอนออกมาเป็นตัว ๆ ทุกที เป็นทุกข์ทรมานกายใจเรื่อยมา เมื่อความทุกข์ท่วมทับดวงจิตจนทนไม่ไหว ! จึงได้หันหน้าเข้าพึ่งวัด แล้วใช่ว่าเวรบาปกรรมนั้นจะหมดสิ้นไปก็หาไม่...

ขอให้ท่านทั้งหลาย จงช่วยกันเตือนเพื่อนมนุษย์เอาบุญ... เพื่อให้เขาได้สติอย่าตื่นข่าวผู้วิเศษกันเลย เป็นสิ่งที่ไร้สาระ ไม่ใช่วิถีทางที่จะดับทุกข์ที่แท้จริง ขอให้ท่านจงปฏิบัติอยู่ในธรรมวินัย จงเป็นผู้บริสุทธิ์ทุกท่านเถิด !

บทที่ 7

หลังจากนี้แล้ว ทั้งสามท่านก็ออกเดินทางจะไปเมืองโซกาย ระหว่างทางกลางป่าผ่านห้วยเหวมาสามวัน ได้ยินเสียง เ-เ-อ๊

เ–เ–อ๋ มองไปเห็นช้างป่าเดินตรงมาข้างหน้า ท่านตี๋หุย และชอเจ็ง ตกใจ! รีบปีนขึ้นไปเกาะอยู่บนคบไม้ ส่วนท่านซึ้งทง ผู้ชราอายุ 60 เศษ ไม่สามารถที่จะปีนป่ายตามขึ้นไปเพื่อหลบช้างป่าได้ แต่ใจก็ยังมีสตินึกถึง "พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์" อยู่ พอได้ยินเสียง เ–เ–อ๋ เ–เ–อ๋ อีกเจ็ดแปดครั้ง ขาก็อ่อน! ใจก็สั่นนั่งฟุบลงไปที่โคนต้นไม้ พอสำรวมสติได้ก็ไม่รีรอ จึงค่อย ๆ แอบต้นไม้สาวเถาวัลย์โหนตัวลงไปยังเชิงผา... ผลกรรมที่ตนเคยสร้างไว้มากมายมันตามมาทัน เถาวัลย์เกิดขาด ตัวก็ตกกลิ้งลงไปฟาดก้อนหินแน่นิ่งนอนสลบหมดลมปราณ... พอฝูงช้างเดินผ่านไปแล้ว เพื่อนร่วมเดินทางก็รีบลงมาช่วย แต่มันก็สายไปเสียแล้ว ท่านตี๋หุยและท่านชอเจ็ง นั่งน้ำตาไหลซึมอยู่ข้างศพปลงอนิจจังคือความไม่เที่ยงของสังขาร มี "เกิด–แก่–เจ็บ–ตาย" วนเวียนอยู่ชาติแล้วชาติเล่า โอ...อมิตาพุทธ! เมื่อไรจะพ้นกันเสียทีหนอ? แล้วก็สวดมนต์แผ่เมตตาให้แก่ดวงวิญญาณท่านภิกษุซึ้งทงขอให้จงไปสู่ภพสุคติได้บรรลุมรรคผลนิพพานด้วยเทอญ สาธุ!

ด้วยความห่วงอาลัยในเพื่อน ทั้งสองท่านจึงสวดมนต์หน้าศพอยู่สองวัน พอย่างเข้าวันที่สามตอนบ่ายขณะกำลังหลับตาสวดมนต์อย่างตั้งใจอยู่นั้น... ได้ยินเสียงครางเบา ๆ โอ๊ย! โอย... ออกมาจากศพ

ท่านชอเจ็ง ตกตะลึง! ทำท่าจะเผ่นหนี! ท่านตี๋หุยก็ใจไม่ดี... จึงรีบดึงจีวรเพื่อนยึดไว้ แล้วเงี่ยหูฟัง ได้ยิน น้ำ–น้ำ–โอ๊ย–โอย...

ทั้งสองท่านจึงแน่ใจว่า ยังไม่ตาย...จึงค่อย ๆ ยื่นมือไปเปิดผ้าที่คลุมศพไว้ เห็นเพื่อนยังหายใจแขม่ว! แขม่ว! จึงร้องเรียกท่านซิ้งทง ครับ! เป็นไงบ้างครับ?

ท่านตอบว่า โอ๊ย! โอย... น้ำ-น้ำ-หน่อย!

ท่านตี้หุย รีบหยิบกระบอกน้ำรินหยดหยอดลงไปในปากพอดื่มแล้วหายใจดัง ฮื่อ! ฮื่อ! นัยน์ตาก็เบิกขึ้นมา...ดูค่อยมีราศีว่าเป็นคนขึ้นมาหน่อย! จากนั้นแล้วก็ช่วยกันหายาสมุนไพรในป่ามาประคบเยียวยากันตามมีตามเกิดตลอดเวลา 15 วัน จึงหายพูดจาได้ตามปกติ

ท่านชอเจ็ง จึงถามขึ้นว่า "ขณะที่ตายนั้น... วิญญาณท่านไปทางไหน?"

ท่านซิ้งทง ตอบว่า "แย่! แย่..."

ท่านตี้หุย ชักตื่นเต้น! เร่งขอให้ท่านเล่าต่อไปเร็ว ๆ หน่อย!

ท่านซิ้งทง จึงเล่าว่า ก่อนหน้าที่จะตกจากผานั้น ใจได้นึกถึง "**พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์**" ให้ท่านช่วย แล้วอาศัยเมื่อก่อนบวช มีเพื่อนเคยมาขอเรี่ยไรเงินเพื่อจะเอาไปพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นธรรมทาน เสียอ้อนวอนเพื่อนไม่ได้จึงยอมสละเงินไปสองอีแปะ ด้วยกุศลทานอันนี้เอง จิตก่อนดับจากร่างจึงนึกถึงบุญชนิดสูงสุดที่ทำไว้ได้ ก็เลยเป็น "ชนกกรรม" เป็นนิมิตนำทางไปถึงเมืองสวรรค์ชั้นสุขาวดีทันที พอได้เห็นประตูเมืองสวรรค์จิตใจก็ตะลึง! ในความสวยสดงดงาม มันช่างดื่มด่ำดึงดูดทำให้ใจลอยหลง

เคลิ้ม ๆ เหมือนตอนวัยหนุ่มพบสาวงาม ที่บานประตูสร้างด้วยทองคำก้ำกนกลงยาฝังเพชรมณีนิลจินดา มีแสงประกายแวววะยับสลับสีสรรค์ครบนพเก้า ที่กำแพงนั้นใช้ก้อนมรกตก้อนโต ๆ มาแกะสลักเป็นแผ่นอิฐยึดเกาะเกี่ยวติดเป็นทิวแถวด้วยเงินยวง เรียงรายสลับซ้อนกันมองไปจนสุดสายตา พอได้เห็นเข้าก็ชุ่มชื่นในดวงจิต ทำให้ลืมทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองมนุษย์ทันที แล้วฉันก็จะเดินไปเข้าประตู

เทพผู้รักษาประตูเมืองไม่ยอมให้ฉันเข้าไป... บอกว่าฉันไม่มีบุญพอที่จะเข้าไปอยู่ในเมืองนี้ได้... แล้วเทพองค์นั้นก็ชี้บอกให้ฉันไปยังสวรรค์ชั้นอื่น ๆ ต่อไปอีก พอฉันไปถึง...เทพผู้รักษาประตูของแต่ละชั้น ก็พูดทำนองแบบเดียวกันกับชั้นที่แล้ว ๆ มาอีก

ทีนี้ฉันก็ต่อว่า... ว่าเมืองสวรรค์นี้ก็ไม่ยุติธรรมเช่นเดียวกับเมืองมนุษย์เหมือนกัน สมัยที่ฉันอยู่เมืองมนุษย์นั้น ฉันได้สละเงินพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นทานไปตั้งสองอีแปะ แล้วทำไมท่านถึงยังพูดว่าไม่มีบุญอีกด้วย ?

ฝ่ายเทพก็ตอบว่า ก็เพราะว่าสองอีแปะของท่านนั่นซิ! จึงได้มาชมแค่ประตูเมืองสวรรค์...

ฉันจึงขอร้องให้เขาช่วยกรุณาไปบอกเทพชั้นผู้ใหญ่หน่อยเถิด! ขอให้อนุญาตอยู่เป็นพิเศษสักคนเถิด!

ว่าแล้วเทพผู้รักษาทวารประตู ก็เข้าไปรายงานแก่เทพผู้เป็นใหญ่ ผลสุดท้ายเทพชั้นผู้ใหญ่ต้องออกมาพบฉัน แล้วท่านได้พูดว่าตั้งแต่สร้างเมืองสวรรค์มา ก็ยังไม่เคยมีใครมาตำหนิว่าเมือง

สวรรค์ไม่ยุติธรรมเหมือนกับท่านเลย เอาล่ะ! ฉันจะรับฟังความของท่านเป็นครั้งแรก...

ทีนี้ต้องร้อนถึงเทพผู้เป็นใหญ่อีกหลายท่าน ที่ต้องมาประชุมหารือกันถึงเรื่องของฉัน ได้ถกเถียงกันแล้วลงมติด้วยการว่าไม่สมควรให้อยู่ ไม่อนุญาตให้อยู่ได้...

มีเทพอีกท่านหนึ่งเกิดความสงสารมาก เห็นว่าฉันห่มผ้าเหลืองเป็นพระ จึงบอกให้หวนกลับไปคิดถึงสมัยที่ยังเป็นมนุษย์อยู่ว่า นอกจากได้ทำบุญไว้สองอีแปะนี่แล้ว ยังได้สร้างบุญอะไรไว้อีกบ้างไหม?

ฉันนิ่ง... นึกอยู่สักครู่หนึ่ง พอนึกได้ก็บอกว่าสมัยยังหนุ่มอยู่เคยได้ทำอีแปะตกหายไปหนึ่งอัน แล้วเที่ยวค้นหาอยู่หลายวันก็ไม่พบ... ทีหลังรู้ว่าคนขอทานเก็บได้ไป ฉันก็ตามไปทวงคืน...

ขอทานคนนั้นพูดว่า ท่านเศรษฐีเงินหนึ่งอีแปะนั้น ผมซื้อข้าวกินก็ยังไม่ได้จานหนึ่งเลย! ท่านจะมาทวงคืนกลับไปเชียวหรือ?

ฉันเห็นท่าว่าจะไม่ได้คืนแล้ว ก็เลยปลงใจ... ยกให้เป็นทานไป

ที่ประชุมรับฟัง ว่ามีบุญเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งอีแปะคิด ๆ ไปมันก็ยังไม่พออยู่นั่นเอง

ท่านเทพผู้เป็นประธานจึงพูดขึ้นมาว่า นี่เพียงแต่มาแค่ประตู พวกเจ้าหน้าที่เมืองสวรรค์ยังร้อนถึงต้องประชุมกันเสียแล้ว

ถ้าขืนให้อยู่... คงจะได้เรื่องประชุมกันอีกแน่นอน อย่าอย่างนั้นเลย! ทางสวรรค์ยอมคืนเงินหนึ่งอี่แปะให้ท่านกลับไปก็แล้วกัน!

ตอนจะกลับ... บังเอิญได้พบท่านยมบาล กำลังมีธุระมาที่เมืองสวรรค์ ได้พบกันตรงหน้าประตูพอดี ฉันจึงพูดว่า "โชคดีแล้วที่ได้พบท่าน ขอรบกวนถามสักหน่อยว่า ฉันนี้ต่อไปจะต้องตกนรกไหม?

ท่านยมบาลบอกว่า "อย่ารู้เลย... รู้แล้วก็แก้ไม่ได้มันสายไปเสียแล้ว..."

ฉันจึงพูดไปว่า "ไม่เป็นไร... เพราะว่าฉันได้บวชเป็นพระมาแล้ว พอจะมีทางรอดได้"

ฝ่ายท่านยมบาลอุทาน หือ! แล้วพูดว่า "เดี๋ยวก่อน! ท่านคิดว่าบวชเป็นพระแล้วจะรอดจากบัญชีนรกของผมไปหรือ?" ผิดแน่! นักบวชอลัชชี นักพรต ฤาษี ชีไพร กำมะลอที่เลวทรามนั้น ตายแล้วตกมาในเมืองผมมากที่สุด ที่ผมขึ้นมาเมืองสวรรค์ในวันนี้ ก็เพื่อจะมาขออนุญาตกลับไปขยายห้องขังในนรก เอาไว้ต้อนรับพวกท่านดอกนะ! ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นก็เป็นเพราะว่า พวกท่านสมาทานศีลแล้ว เห็นเป็นของเล่น ๆ ไป ไม่ปฏิบัติตามศีลวินัยนั้น... บางท่านก็เอาศาสนามาบังหน้าเพื่อสังคม หวังผลประโยชน์ทางอ้อม บางท่านอวดอุตริ-มนุสธรรม อวดคุณวิเศษที่ตนยังไม่มี ตั้งตัวเป็นคณาจารย์ผู้วิเศษ

เที่ยวตบตาหลอกลวงข้าวของเงินทองของชาวบ้าน ที่ยังรู้เท่าไม่ถึงการณ์ พอสะสมเงินทองได้มากพอแล้วก็ลาสึกออกไปมีลูกเมียกันเป็นแถว ๆ พวกนี้พอถึงวันดับจิตขาดใจตายแล้ว ผมต้องเชิญมาคิดบัญชีหมดทุกราย พอหมดจากบัญชีเมืองนรกแล้ว ยังจะต้องไปเกิดเป็นวัว เป็นควาย ทำนาใช้หนี้ข้าวสุกของชาวบ้านเขา เพราะว่าข้าวสุกทุก ๆ เมล็ดที่เขาใส่บาตรลงไปนั้นไม่ใช่ของเล่น ๆ นา! เขาได้ตั้งจิตอธิษฐานไว้ บางรายก็สะเดาะเคราะห์ล้างซวย บางรายก็ส่งให้ภูตผีปีศาจหรือเจ้ากรรมนายเวร บางรายหวังชาติหน้าไปเกิดเป็นเศรษฐี นี่แหละ! จิตที่เขาตั้งสัจอธิษฐานไว้แล้วนั้น มันยึดมั่นถือมั่นเป็นเสมือนบัญชีที่คอยติดตามทวงหนี้อยู่ตลอดทุกชาติภพนา! ท่านก็บวชมาแล้วสมัยที่อยู่วัด สมภารหรืออุปัชฌาย์ ในเมืองมนุษย์ไม่เคยเอาพระคัมภีร์ออกมาเทศน์ให้ฟังบ้างหรือ? หลักฐานที่บันทึกไว้ในพระไตรปิฎกที่ยังมีอยู่นั้น ได้กล่าวเรื่องนี้ไว้อย่างถูกต้องดีทุกประการ

เอ้า! ไหน ๆ จะพูดกันแล้วก็เลยพูดเสียให้หมด ทางที่จะไม่ต้องตกนรกนั้นมีทางเดียว คือ "มหาสติปัฏฐานสี่ และมรรคมีองค์แปด" พระอริยเจ้าท่านนั้นที่ไม่ต้องวนเวียนกลับมายังเมืองนรกอีก นอกนั้นแล้วรู้จักกับผมหมด... ต่อจากนั้นท่านยมบาล พร้อมทั้งประตูเมืองสวรรค์ก็หายวับไปทันที

ฉันก็รู้สึกเจ็บปวดระบมไปทั้งเนื้อตัว คอก็แห้งกระหายน้ำอย่างที่สุด

บทที่ 8

ภิกษุทั้งสามท่านเตรียมตัวจะเดินทางกันต่อไป พอเดินทางมาได้ 7 วันเสบียงอาหารที่เตรียมมาว่าพอดีกับระยะทาง ก็กินหมดไปเสียแล้ว เพราะมัวแต่หยุดพักรักษาพยาบาลท่านซังทงเสียเวลาการเดินทางไปตั้ง 15 วัน ปัญหาเกิดขึ้นเฉพาะหน้าว่าจะทำอย่างไรในกลางดง... จะจับสัตว์ฆ่ากินก็ไม่ได้เพราะผิดศีล... ในที่สุดก็ต้องอาศัยผลไม้เท่าที่จะมีในป่าพอจะช่วยประทังชีพให้เดินทางต่อไปได้ พอหลาย ๆ วันเข้าร่างกายผิดอาหารธาตุเกิดพิการท้องไส้เริ่มจะเสีย รู้สึกอ่อนเพลียมาก เดินทางได้ช้าลงทุก ๆ วัน เดินไปวันหยุดพักไปวัน ทั้งสามท่านหมดแรงไม่สามารถที่จะปีนขึ้นไปเก็บผลไม้บนต้นมากินเป็นอาหารได้ จึงอาศัยตอนเช้าเฝ้าคอยฟังเสียง ชะนี ลิง ค่าง ที่ตรงไหน ? มีเสียงร้องมาก ๆ ก็เดินไปที่โคนต้นไม้นั้น เพื่อเก็บเศษผลไม้ที่มันกินเหลือตกหล่นลงมาตามแถว ๆ ใต้ร่มไม้ต่าง ๆ กินเป็นอาหารพอกันความตาย แล้วค่อย ๆ เดินกระเสือกกระสนไปจนถึงเมืองโซกาย

พอเหยียบลานวัด ก็เห็นภิกษุวัยกลางคนองค์หนึ่ง กำลังสอนธรรมแก่เณร 3 รูป ดูกิริยาท่วงทีสุขุมนิ่มนวลมีรอยแย้มอมแฝงอยู่ด้วยแสงเหลืองอร่าม สายตามองตรงทอดต่ำลงอยู่ในท่า

สำรวม เผยให้ท่านทั้งสามแลเห็นแววตา ที่แสดงถึงความแห้งจากกาม

ลักษณะนี้ตามตำรา โหงวเฮ้ง เขากล่าวไว้ว่า เป็นบุคคลที่มี "จิตว่างจากกิเลส" พ้นจากกระแสแห่งความดึงดูดต่อสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกนี้แล้ว ทั้งสามท่านเห็นแล้วก็ยังสงสัย... มันจะใช่ "นายดอกบัวโง่" ของเราหรือเปล่าหนอ? พอเดินเข้าไปใกล้อีกสักหน่อย! มันก็ยังมีเค้ารูปเดิมอยู่เหมือนกัน

ท่านตี้หุยกระซิบบอกว่า ใช่แน่...แล้วจึงค่อย ๆ เดินเข้าไปนมัสการ แล้วพูดว่า "ท่านยังจำพวกผม... ทั้งสามนี้ได้ไหมครับ? ซึ่งครั้งหนึ่งเคยได้ตักน้ำผ่าฟืนอยู่ด้วยกันนั้น"

ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ยกมือขึ้นไหว้แล้วตอบว่า "ยังพอจำได้ ท่านอาจารย์ของเราที่วัดเมืองใต้ บัดนี้อยู่สบายดีหรือ? ฉันจากมาเสียหลายปีแล้ว ไม่รู้ข่าวคราวทุกข์สุขของท่านเลย"

ท่านซิ้งทง ตอบว่า "ท่านอาจารย์เราชราลงไปมากแล้ว บัดนี้มอบให้ผู้ช่วยสอนธรรมะแทน ท่านหลบพักผ่อนอยู่ในมุมสงบ."

บทที่ 9

หลังจาก พระมหาจักรพรรดินี พระพันปีหลวง "บูเช็กเทียง" และพระมหาจักรพรรดิ "จงจุง" ได้ศึกษาพระพุทธศาสนาตามหลัก "นิกายเซ็น (สุญตา)" แล้วพระองค์ท่านทรงเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างมั่นคง ได้ทรงแนะนำ

ขุนนางชั้นผู้ใหญ่หลายท่าน ว่าควรไปศึกษาธรรมแบบ "นิกาย-เซ็น (สุญตา)" ณ เมืองโซกายเพื่อจะได้นำเอามาปรับปรุงแก้ไขการปกครองบ้านเมืองให้อยู่เย็นเป็นสุขสืบไป

ท่านพ่อ จวนจะใกล้เวลาดับขันธ์ปรินิพพานอยู่แล้ว มีขุนนางชั้นผู้ใหญ่ เป็นจำนวนมากได้เดินทางมายังโซกาย เพื่อศึกษาธรรม

โล้วไต้เม้ง ขุนนางผู้หนึ่งได้กราบเรียนท่านพ่อว่า กระผมได้ฟังธรรมที่ท่านพ่อสอนอยู่นี้แล้ว พอจะเข้าใจได้บ้างว่า เป็น "ปัญญาวิมุตติ[1]" แต่กระผมเป็นนักปกครอง ยังมีความเป็นห่วงว่า ประชาชนอีกมากหลายเขาจะไม่สามารถนำเอาหลักธรรม ที่พระคุณเจ้าสอนไว้นี้ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิตประจำวันทั่วไปได้ ขอพระคุณเจ้าได้โปรดกรุณาสอนหลักธรรมที่ง่าย ๆ กว่านี้ เพื่อเป็นประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองสืบไปด้วย ขอรับพระคุณเจ้า

ท่านพ่อ ได้พูดว่า "หลักธรรมะตามโพชฌงค์เจ็ด"

โล้วไต้เม้ง ได้เรียนถามต่อไปอีกว่า "โพชฌงค์เจ็ด" นั้น มีความหมายอย่างไรครับ ? พระคุณเจ้า

ท่านพ่อ ตอบว่า "ให้ไปถาม ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ"

---

[1] ถ้าสงสัยคำว่า ปัญญาวิมุตติ หรือ เซ็น (ฌาน) จงไปอ่านในคำนำเล่ม 2 ซ้ำ ๆ อีกก็จะรู้เอง แล้วถ้ายังเป็นศิษย์โง่อีก ก็อ่านไปจนจบ 4 เล่มเลย

หลังจากนั้นอีกไม่กี่วัน ท่านพ่อก็เรียกประชุมสานุศิษย์ กล่าวโศลกจบ ท่านก็นั่งสมาธิดับขันธ์ในฌานสมาบัตินั้นไป

ท่านโล้วไต้เม้ง จึงไปเรียนถาม ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ว่า "โพชฌงค์เจ็ด" นั้นมีหลักธรรมและความหมายว่าอย่างไร ?

ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า จงตั้งใจฟังให้ดี ๆ ครั้งหนึ่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของเราทรงพระประชวร แล้วได้มีผู้มาเอ่ยชื่อ "ธรรมะโพชฌงค์เจ็ด" เท่านั้น พระองค์ท่านก็หายจากทรงพระประชวรทันทีเหมือนปลิดทิ้ง ดีมากถึงเพียงนี้ ท่านจึงทรงมอบ "โพชฌงค์เจ็ด" ให้เป็นมรดกตกทอดมาถึงพวกเราจนทุกวันนี้ คือ:-

(1) การระลึกอย่างทั่วถึง ถึงข้อเท็จจริงของทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรา

(2) การเลือกเอาแต่สิ่งที่ตรงกับความต้องการจริง ๆ

(3) การตั้งหน้าทำสิ่งนั้นด้วยความพากเพียร กล้าหาญอดทนไป

(4) พอใจ... อิ่มใจ... อยู่ทุกขั้นทุกตอนที่กำลังกระทำอยู่ มีความสันโดษคือยินดีในสิ่งที่ตนมีตนได้อยู่

(5) คอยดูงานนั้นให้เข้ารูป หรือลงรอยในที่สุด...

(6) จงระดมกำลังใจทั้งหมดอย่างแน่วแน่ มีอุดมคติทางใจสูงไว้ก่อน เป็นขั้นสุดท้าย

(7) รอได้...คอยได้...ด้วยความมั่นใจ จนมีผลออกมา (ข้อนี้สำคัญที่สุด...)

พระพุทธเจ้าท่านเอง ท่านก็ประสบความสำเร็จในการตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าได้ด้วยอาศัยหลักธรรม โพชฌงค์เจ็ดนี้ ดังนั้นแล้วทำไมหลักธรรมเหล่านี้ จะทำความสำเร็จให้แก่การงานอย่างพวกเราไม่ได้ด้วยหรือ? เพราะมันง่ายหรือต่ำกว่ากันเป็นไหน ๆ เราพูดกันเสมอว่าจะทำอะไรก็ต้องให้สำเร็จเป็นมรรคเป็นผล จึงควรเข้าใจไว้เสียด้วยว่าโพชฌงค์เจ็ดอย่างนี้แหละ! คือสิ่งที่จะทำให้เราทำอะไรได้สำเร็จอย่างเป็นมรรคเป็นผล เพราะฉะนั้นเราควรจะพิจารณากันดูอีกทีว่าเป็นความจริงอย่างนั้น จริงหรือไม่?

ข้อหนึ่ง เราไม่ค่อยจะระลึกถึงกันอย่างรอบคอบว่า อะไรเป็นอย่างไร? และมีกี่อย่าง แม้แต่ตัวเราเองเราก็แทบจะไม่รู้จักว่าเราสามารถอย่างไร? บกพร่องทางไหน...เกิดความขี้ขลาดขึ้นมาก็ต้องหันไปเชื่อโชคชะตา ซึ่งยังจัดว่าเป็นความประมาทแล้วเราจะทำอะไรได้สำเร็จ นี่เรียกว่า เราขาดธรรมะข้อที่หนึ่งซึ่งเรียกว่า "สติโพชฌงค์"

ข้อสอง เราไม่รู้จักเลือก ไม่สามารถเลือก ว่าสิ่งใด วิชาใด งานใด อาชีพอะไร เหมาะแก่เรา เราจึงมีอาการเหมือนคนนอนฝันหรือละเมอเสียมากกว่า แม้ว่าเราเลือกได้ว่าสิ่งใดเหมาะสมแก่เราแล้ว เราก็ยังไม่รู้จักเลือกวิธีการ เลือกเวลาและอุปกรณ์

ต่าง ๆ ให้เหมาะสมแก่สิ่งนั้นอีกด้วย เป็นเพราะเราขาดการใคร่ครวญอย่างละเอียดถี่ถ้วนในการเลือกเฟ้น "วินิจ-วิจัย" แยกธาตุนิสัยชีวิตจิตใจด้วยปัญญา เราเลยกลายเป็นผู้ทำผิดกาลเทศะเดินไม่ถูกทิศทางไป นี่เรียกว่าขาดธรรมข้อที่สอง คือ "วิจัย-โพชฌงค์"

ข้อสาม เราขาดความขยัน ขาดความจริงใจ ขาดการบังคับตัวเอง ขาดความอดกลั้นอดทน ขาดความกล้าหาญกันเป็นส่วนมาก พวกเรามีข้อแก้ตัวกันต่าง ๆ นานา ซึ่งทุกคนมีเหตุผลของตัวเองทั้งสิ้น... หนัก ๆ เข้าก็กลายเป็นคนขี้เกียจและเอาเปรียบผู้อื่น ไม่ทำอะไรจริงจังเป็นชิ้นเป็นอันตามที่วางแนวหรือมุ่งหมายไว้ นี่เรียกว่าขาดธรรมข้อที่สาม คือ "วิริย-โพชฌงค์"

ข้อสี่ เราเป็นคนที่ไม่รู้จักพอใจในสิ่งที่กำลังทำอยู่ ไม่รู้สึกสนุกในการงานที่ทำ ไม่มีความอิ่มใจไปตามส่วนของงานที่ทำเสร็จไปทีละนิด ๆ (คือจิตสันโดษไม่เป็น) เรามักจะมีความทะเยอทะยานเกินตัว มีความหิวกระหายมากไป จนไม่ใยดีกับสิ่งที่กำลังทำอยู่ รู้สึกแต่ว่าไม่ได้ผลอะไร... หรือไม่ทันอกทันใจเสียเลย... ความเพียร... ความอดทนของเราก็ท้อถอยหรือหมดกำลังใจ ไม่ทำอะไรได้ยั่งยืน รู้สึกเหมือนตกนรกในขณะที่ทำงานนั้น คือสร้างค่านิยมในชีวิตไว้สูงเกินฐานะตนไป และจังหวะชีวิตยังรับกันไม่ได้ในทันที นี่เรียกว่า ขาดธรรมข้อที่สี่ คือ "ปีติโพชฌงค์"

ข้อห้า งานแม้ชิ้นเดียว ก็ยังมีสิ่งแวดล้อมเกี่ยวข้องมากมาย ที่เราจะต้องปรับปรุง "เหตุ-ปัจจัย" ให้มันเข้ารูปเข้ารอย และทั้งปรับปรุงตัวเราเองตลอดเวลาด้วย ธรรมทุกข้อที่กล่าวมาแล้ว ก็ต้องมีส่วนเข้ารูปลงรอยกันจริง ๆ ด้วย นอกจากจะต้องทำให้ครบถ้วนแล้ว ยังต้องคอยปรับปรุงให้มันประสานเข้ารูปเข้ารอยกันดีด้วย ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น เรียกว่ายังขาดธรรมข้อที่ห้า คือ "ปัจสิทธิโพชฌงค์"

ข้อหก เราขาดสมาธิ คือ จิตไม่สะอาด ไม่ตั้งมั่น ไม่ว่องไวในการงาน จิตใจเรากลัดกลุ้ม เพราะความคิดที่ต่ำ ที่ชั่ว ไม่ทนทานต่อสิ่งยั่วยวน... และยังซึมเซาห่อเหี่ยวท้อแท้เสียเป็นส่วนใหญ่ ความแน่วแน่ใจหรือการระดมกำลังใจ ถึงที่สุดจุดหมายจึงไม่มี หรือจะมีก็ไม่พอ จงทำใจให้สะอาด ให้ตั้งมั่น ให้คล่องไวในการงาน มิฉะนั้นแล้ว งานล้มเหลวเพราะเราขาดธรรมข้อที่หก คือ "สมาธิโพชฌงค์"

ข้อเจ็ด แม้ว่าเราจะได้จัดทำสิ่งต่าง ๆ ถูกต้องครบถ้วนประสานกันดีแล้ว ก็มิใช่ว่างานนั้นจะส่งผลคลอดออกมาทันที เราจะต้องรอจนกว่าจะถึงเวลาที่แท้จริงของมัน (ข้อนี้สำคัญที่สุด...) คือคอยเหตุปัจจัยของมันถ้าถึงพร้อมธาตุเมื่อไรแล้ว ผลก็จะเกิดขึ้นมาเองตามธรรมชาติ จงอดทนทำไปโดยตลอดอย่ายึดมั่นถือมั่น ว่าเป็นตัวกู-ว่าเป็น-ของกู ให้มันมากจนเกินไปนัก จิตจะได้ว่างสงบจะมีปัญญาดี คือ "ทำต้องทำ... คิดต้องคิด...

แต่อย่าเอามาบ้าเมาหลงใหลมากจนเกินไปนัก" นี่เรียกว่าเรามีธรรมข้อที่เจ็ด อยู่ในตัวพร้อมไปด้วยแล้ว คือ "อุเบกขา-โพชฌงค์"

นี่แหละ! พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้พระราชทานดวงแก้ววิเศษไว้ให้พวกเรา 7 ดวง ผู้มองเห็นคุณค่าและผู้ที่รู้จักนำเอากรรมวิธี... การแยกธาตุแท้ทางชีวิตจิตใจและการค้นหาปัจจัยเหตุผลของวัตถุ หรือการงานแบบอย่างนี้.... ไปใช้ ก็จะได้แก้วสารพัดนึกอยู่กับเนื้อกับตัวตลอดไป ขอจบการบรรยายเพียงเท่านี้... สาธุ!

ท่านขุนนาง "โล้วไต้เม้ง" และที่ประชุม ได้เกิดความสว่างไสวในพุทธธรรมแนวนี้ และได้ปีติโพชฌงค์ซาบซึ้งในการฟังธรรมครั้งนี้เป็นอย่างสูง

ท่านภิกษุ ซิ้งทง. ตี้หุย และ ชอเจ็ง. ได้พักศึกษาธรรมอยู่อีกปีเศษ ก็หมดความสงสัย โลกุตรธรรม (สุญญตา) จึงได้ชักชวนท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ออกจาริกเผยแผ่ธรรมเดินทางไปยังวองมุย (อึ้งบ๊วย) เพื่อจะได้นมัสการปูชนียวัตถุของพระสังฆปริณายกทุก ๆ พระองค์ ที่ได้เก็บรักษาไว้ ณ วัดวองมุยกันต่อไป

ท่านขุนนาง "โล้วไต้เม้ง" พอได้ทราบข่าวว่า ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ จะออกจาริกเผยแผ่ธรรมไปยังวองมุย (อึ้งบ๊วย)

ท่านจึงมาขออนุโมทนาในมหากุศลเจตนาครั้งนี้ด้วย ท่านได้กราบเรียนว่า กระผมอีกไม่กี่วันก็จะเดินทางกลับเมืองหลวงเหมือนกัน อายุสังขารของกระผมนี้ก็เริ่มเข้าสู่วัยชรามากแล้ว ต่อไปข้างหน้าคงจะไม่ได้มีบุญและโอกาส ได้ฟังธรรมของพระ-คุณเจ้าอีก ฉะนั้นกระผมขอกราบลา พระคุณเจ้า วันนี้เป็นครั้งสุดท้ายของชีวิต ขอให้พระคุณเจ้าจงเจริญในหน้าที่โพธิสัตว์ธรรมทานบารมี จงได้สมตามความมุ่งหมายไว้จงทุกประการด้วยเทอญ สาธุ!

การจาริกไปยังแดนต่าง ๆ ของภิกษุทั้ง 4 ท่าน ได้ถือคติพจน์เป็นอุดมคติในชีวิตประจำวันไว้ 12 ข้อ

(1) ให้พิจารณาว่าของนี้ได้มาอย่างไร ? เหมาะสมแก่หน้าที่หรือไม่ ?

(2) เมื่อรับไว้แล้ว ความดีจะเสียไปหรือไม่ ?

(3) ถ้ารับไว้ ความชั่วจะมาสู่ตัวหรือไม่ ?

(4) ของนี้ ถ้าบริโภคแล้ว จะเกิดประโยชน์แก่ร่างกายหรือไม่ ?

(5) เมื่อบริโภคแล้ว จะเกิดปัญญาหรือไม่ ?

(6) อย่า–ได้สะสมเอามาเป็นสมบัติของส่วนตัว

(7) อย่า–ได้เอามาผูกพันไว้ในจิตใจตน

(8) อย่า–ได้เอามาปรุงแต่งเพื่อประดับเกียรติยศของตน

(9) อย่า–นิยมของคู่ (กฎทวินิยม) "จงนิยมแต่ความเป็นหนึ่งแต่อย่างเดียว"

(10) สัญญา–ที่ผ่านมาให้ผ่านไปโดยเร็วที่สุด

(11) จงสำรวจแต่ตัวเราเองก่อน อย่าไปเที่ยวค้นหาความผิดของผู้อื่น

(12) จนแล้วอาย–ไม่ใช่เซ็น (ฌาน).

บทที่ 10

ภิกษุทั้ง 4 ท่านได้จาริกไปตามแดนต่าง ๆ ในระหว่างทางมีอุบาสกผู้หนึ่ง ชื่อ "ลี่ซ่งฮุ้น" มาถามปัญหาธรรมว่า ความหมายของคำว่า "พระโพธิสัตว์" นั้นมีอย่างไร?

ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "พระโพธิสัตว์" นั้นพอสรุปสั้น ๆ ง่าย ๆ ก่อนมี 2 ประเภท คือ "อริยโพธิสัตว์" กับ "ปุถุชนโพธิสัตว์"

ประเภทแรก อริยโพธิสัตว์ เป็นบุคคลที่มี กาย วาจา ใจ และศีลวินัยบริสุทธิ์ เป็นพระอริยเจ้า เป็นเนื้อนาบุญของมนุษย์ และเทวดาทั้งหลายโดยแท้จริง ท่านมี "มหาปณิธาน 4 ข้อ" เป็นอุดมคติทางใจสูงมาก คือ :–

(1) สรรพสัตว์ทั้งหลาย อันไม่มีประมาณและจำกัด เราจะต้องช่วยแนะแนวชี้ทางให้เขาได้สติพ้นทุกข์กายใจ และจะต้องช่วยเขาปลดเปลื้องให้ข้ามถึงฝั่งนิพพานเป็นเป้าหมายอีกด้วย

(2) กิเลสทั้งหลายอันไม่มีประมาณและจำกัด เราจะต้องละทิ้ง และพยายามทำลายให้หมดไปโดยเร็ว และยังปรารถนาที่จะให้สรรพสัตว์ทำลายกิเลสเหล่านั้นอีกด้วย

(3) พระธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระ-องค์อันลึกซึ้งกว้างขวางไพศาลนั้น เราจะต้องยินดีเริ่มเรียนรู้ และทำการปฏิบัติให้บรรลุถึงธรรมนั้นทั้งหมดอีกด้วย

(4) พุทธภูมิอันสูงสุด เราจะต้องมีจิตมุ่งมั่นไม่ท้อถอย ต้องพากเพียรบรรลุถึงภูมิธรรมนั้นให้จนได้อีกด้วย (ไม่กลัว)

ส่วนประเภทหลัง "ปุถุชนโพธิสัตว์" นั้น คือฆราวาสผู้ครองเรือนหรือแบกโลกอยู่ก็ปฏิบัติได้เหมือนกัน (มีศีล 5) คือผู้ที่มีดวงจิตคิดปฏิรูปศีลธรรมความดีงามที่เสื่อมโทรมไปให้กลับดีขึ้น สนับสนุนการเผยแผ่พระศาสนาให้แพร่หลาย ไม่ทางตรงก็เอาทางอ้อมด้วยกายวาจาใจบริสุทธิ์ (หรือมีจิตเกิดคิดการช่วยนักบุญให้อยู่รอดได้ไม่ทางตรงก็เอาทางอ้อม) นี่แหละ! จิตเกิดแวบนั้นและทำแบบอย่างนั้น เรียกว่าจิต "ปุถุชนโพธิสัตว์" มันต่างกันก็อยู่ที่ว่า "อริยโพธิสัตว์" นั้น อุปมาเหมือนดอกบัวปลูกลงไปในดินที่มีน้ำ.

ส่วน "ปุถุชนโพธิสัตว์" นั้น อุปมาเหมือนกับปลูกดอกบัวลงไปในกองเพลิง.

บทที่ 11

มี อุบาสิกา ชื่อ "เตียเพ็กฮุ้น" ท่านหนึ่ง ถามว่า "มีชาวพุทธทั่วไปทำบุญกุศลอะไรแล้ว. มักจะตั้งจิตปรารถนาจะไปเกิดตามที่ตนต้องการนั้น มันจะเป็นไปได้ไหม?"

ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "จิตเกิด-รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ-รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ." ท่านจงอย่าดูถูกว่า มีความคิดขึ้นมาเพียงแวบ! เท่านั้น นั่นแหละ! ในชาติใดชาติหนึ่ง ท่านก็จะได้ทำตามความคิดเพียงแวบ! เดียวเท่านั้นแน่นอน ฉะนั้นจงระวังความนึกคิดไว้ให้มาก ๆ จะคิดอะไรก็ขอให้มุ่งไปแต่ทางบุญทางกุศล ให้ปลอดภัยไว้ก่อนเป็นดี จงอย่า... จงอย่าประมาทความคิดที่เกิดขึ้นมาเพียงแวบเดียวเล่น ๆ เท่านั้น มันจะเป็น "เชื้ออนุสัย" ให้ฝังไว้คอยกาลเวลา ถ้าเหตุปัจจัยบารมีทั้งดีและทั้งชั่ว ถ้าถึงพร้อมขึ้นมาเมื่อไรแล้ว ธรรมชาติของมันจะดลใจระเบิดออกไป... มันจะก่อเหตุผลตามมโนกรรมนั้น ๆ ให้เจริญงอกงามใหญ่โตในอนาคตกาลก็ได้นา! แล้วจะเสียใจตรงที่จบกันไม่ลงนา! และแก้กรรมนั้นไม่ตกชำระบาปนั้นไม่ได้อีกด้วยนา! (มีอนุสัยจิตที่แก้ไม่ได้...)

จงดูเศษไฟ (หรือไม้ขีดไฟอันเดียว) นิดเดียว...ถ้าจุดไฟนั้นให้ถูกที่กันแล้ว ก็อาจจะเผาบ้าน พังทลายเมืองลงไปก็ได้นา!

ท่านพ่อเฒ่า ของฉัน ท่านได้เทศนาไว้ว่า "แสงสว่างแห่งประทีปดวงเดียว ถ้ายกเข้าไปในห้องที่มืด...ก็สามารถทำลายความมืด...ความบอดมาตั้งพันปีนั้นลงไปได้ ฉะนั้นประกายแห่งปัญญาย่อมจะสามารถทำลาย –อวิชชา– ความโง่เขลามาเป็นหมื่นปีได้เช่นกัน..."

บทที่ 12

มีเศรษฐีท่านหนึ่ง ชื่อ "ลิ้มเจียะชัง" ได้มากราบเรียนถาม "ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ" ว่าผมได้กระทำความดีไว้มากมาย แต่ไม่ได้ดีสมใจหวังสักทีเลย? ฉะนั้นหลักธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านตรัสไว้ว่า "ทำดีได้ดี–ทำชั่วได้ชั่ว" นั้น ผมสงสัยว่าจะไม่เป็นความจริงเสียแล้วครับ? พระคุณเจ้า

ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า ถูกแล้ว! พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า "ทำดีได้ดี–ทำชั่วได้ชั่ว" นั้นไม่ผิด คือการทำดี "มันดีอยู่ในตัวแล้วขณะที่ทำ..."

ส่วนการทำชั่วนั้น "มันชั่วอยู่ในตัวแล้วขณะที่ทำ..."

อุปมาได้ดังท่านเศรษฐีได้ทำความดีไว้หนึ่งแสนชั่ง มันก็ดีเสร็จเรียบร้อยในตัวแล้วขณะที่ท่านทำ ทีนี้ถ้าท่านทำความชั่วไว้หนึ่งแสนชั่ง ท่านก็เป็นคนชั่วหนึ่งแสนชั่ง มันเป็นคนชั่วมาแล้วเสร็จอยู่ในตัวโดยเรียบร้อยแล้ว เป็นอนุสัยจิตสืบภพชาติไปแล้ว

ท่านเศรษฐี "ลิ้มเจียะซัง" พอฟังธรรมข้อนี้แล้วก็เกิดศรัทธาในพุทธธรรมเป็นอย่างมาก จึงได้เรียนถามต่อไปอีกว่า "ผมรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจมานมนานแล้ว เพราะชาวบ้านทั่วไปเขากล่าวหาว่าผมเป็นคนเห็นแก่ตัวไม่เคยทำบุญ ไม่มีเมตตาจิตต่อเพื่อนมนุษย์เลย เก็บค่าเช่านาค่าเช่าบ้าน ขูดเลือดขูดเนื้อคนยากคนจนเกินกว่าเหตุ ส่วนผมนั้นคิดว่าผมมีบ้าน มีนา ให้เขาเช่าแล้ว ก็เป็นการทำบุญและมีเมตตาจิตอยู่แล้ว การกระทำเช่นนี้ ยังมิใช่เป็นบุญอีกด้วยหรือ ? ผมกลุ้มอกกลุ้มใจด้วยการถูกชาวบ้านเขากล่าวหา ซึ่งไม่เป็นความยุติธรรมเป็นอย่างนี้ครับ! พระคุณเจ้า"

ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบว่า "เดี๋ยวก่อน! ท่านเศรษฐีท่านเคยสละเงินทองทำบุญสร้างถนนหนทาง ขุดบ่อน้ำ เก็บศพไม่มีญาติ สร้างวัด เอาข้าวที่ได้มาจากการเก็บค่าเช่านา ออกแจกเป็นทานในยามที่บ้านเมืองเกิดทุพภิกขภัยบ้างหรือเปล่า ?"

ท่านเศรษฐีตอบว่า "เปล่า! ไม่เคยเลย... ครับ!"

ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดว่า "ขอให้ท่านเศรษฐี จงสนใจพิจารณาคำพูดดังที่ชาวบ้านเขากล่าวหานั้นดูบ้าง เผื่อจะเป็นคุณมหาประโยชน์ในภพหน้า ๆ ของท่านสืบไปอย่างมหาศาล สาธุ!"

ท่านเศรษฐีจะมีนาสัก 10,000. (หนึ่งหมื่น) ไร่ ท่านก็กินข้าววันละสามมื้อ มีบ้านสัก 1,000. (หนึ่งพัน) หลัง กลางคืนท่านก็นอนเตียงยาวเพียงแค่ 8 ศอก ที่หลุม

ฝั่งศพของท่านนั้น จะบรรจุได้ก็เพียงแต่ซากศพที่เน่าเปื่อย อันไม่จีรังยั่งยืนอะไรเลย! อันเป็นที่สุดของมนุษย์ทุกรูปทุกนามนั้น จะหนีไปไม่พ้น คือ "พึ่ง–พบ–เพียร–พัก–พลาด" 5 คำ นี้ ขอให้ท่านเศรษฐีจงนำเอาไปคิดตรองดูอีกทีเถิด ? ว่ามีความจริงบ้างไหม ?

ท่านเศรษฐีแห่งแขวงมณฑลโอ้วบั๊ก พอได้ฟังจบลงแล้วก็เกิดความสว่างไสวในพุทธธรรมขึ้นมาทันที หลังจากนี้ท่านได้เป็นผู้สนับสนุนการเผยแพร่ "นิกายเซ็น (ฌาน)" ให้แพร่หลายไปอีกมากมาย

บทที่ 13

จากนี้ ท่านภิกษุทั้ง 4 ท่านก็จาริกต่อไป ได้มาถึงที่ "วัดกัมจุ้ยยี่" ท่านเจ้าอาวาสเห็นว่า เป็นพระเซ็นฝ่ายวิปัสสนาธุระมาจากโซกาย ท่านจึงต้อนรับเป็นอย่างดี แล้วพูดขึ้นว่า "ในห้องกุฏินี้มันร้อนอบอ้าว! ขอนิมนต์ท่านออกไปสนทนากันข้างนอกเถิด! อากาศเย็นสบายดีกว่านี้"

ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ตอบไปว่า "อากาศนั้นมันยังไม่ร้อนเท่ากับสิ่งที่สิงเกาะอยู่ในจิตใจของท่านเจ้าอาวาส"

---

[1]"พึ่ง–พบ–เพียร–พัก–พลาด" จำตัว "พ" ทั้ง 5 ตัวนี้ไว้เป็นปริศนาธรรมแล... "ธีรทาส"

ท่านเจ้าอาวาส สะอึก! นิ่ง...มองหน้า ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ แล้วตอบว่า ถูกแล้ว! ถูกแล้ว! ท่านทำให้ฉันสว่างขึ้นมาก! ทุกวันนี้ ฉันปวดหัวในเรื่องการเป็นเจ้าอาวาสปกครองภิกษุสามเณรเป็นจำนวนมากๆ ไม่มีวันที่จะสงบจิตใจได้เลย ฉันก็คิดว่ากระทำไปโดยดีตามวิสัยของสมณะทุกอย่างแล้ว แต่ก็ไม่เว้นที่จะถูกชาวบ้านเขาครหาไปต่างๆ นานา บางวันต้องหลบหนีขึ้นไปหามุมสงบอยู่บนยอดเขา วันนี้ได้พบท่านนับว่าเป็นโชคดี ขอให้ท่านช่วยกรุณา แนะแนวทางแก้ปัญหาที่มันเกาะสิงอยู่ในจิตใจฉันด้วยทีเถิด!

ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ พูดว่า ขอให้ท่านจงตั้งใจฟังโศลกของฉันสืบไว้ให้ดี:–

"มนุษย์มีปาก ย่อมพูด คนมีหู ย่อมฟัง
สองมือจะปิดหูปิดตาคนทั้งเมือง ย่อมไม่มิด
คนโง่มัวหลบหลีกปรากฏการณ์ต่างๆ
ไม่หลบหลีกจากความคิดปรุงแต่ง
ส่วนคนฉลาดย่อมหลบหลีกความคิดปรุงแต่ง
และไม่จำเป็นต้องหลบหลีกปรากฏการณ์."

พอได้ฟังโศลกจบลงแล้ว ท่านเจ้าอาวาสก็เกิดความสว่างไสวในพุทธธรรมขึ้นมาทันที จึงเกิดความศรัทธาเลื่อมใสใน

คำสอนตามแบบนิกายเซ็น (ฌาน) ง่าย ๆ เป็นอย่างยิ่ง ได้เรียกประชุมสานุศิษย์หมดทั้งวัด แล้วก็ได้อาราธนา ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ แสดงธรรมในที่ประชุมสงฆ์

ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ได้แสดงธรรมในที่ประชุมดังต่อไปนี้ ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย วันนี้เราได้มาร่วมสนทนาธรรมพร้อม ๆ กัน ณ ที่นี้ เป็นเรื่องที่จะเกิดขึ้นมิได้ง่าย ๆ นัก มันต้องอาศัยบุญบารมีเหตุปัจจัยต่าง ๆ ที่ปรุงแต่งกันได้ส่วนดีแล้ว พวกเราจึงจะมานั่งอยู่ในสถานที่เช่นนี้ได้ ขอให้ท่านทั้งหลายลองคิดดูที่ว่ามนุษย์อีกเป็นจำนวนมากมายในโลกนี้ บางคนต้องทำมาหาเลี้ยงชีพและแบกโลก...บางคนไม่เคยบวชและไม่เคยได้ฟังธรรมกันเลย ถึงแม้จะมีบางท่านอยากจะบวชอยากจะได้ฟังธรรม แต่โอกาสมิอำนวยให้เสียเป็นจำนวนมาก ฉะนั้นเราเกิดมาในชาติหนึ่ง ๆ นี้ ถ้าได้มีโอกาสฟังธรรมบ้างแล้ว ก็นับว่าเป็นโชคดีอย่างมหาศาล มันจะส่งผลถึงการเปลี่ยนแปลงทิศทางของสังสารวัฏเราทีเดียว[1] ฉะนั้น ขอให้ท่านทั้งหลายจงตั้งใจฟังธรรมที่ฉันจะกล่าวต่อไปนี้ :-

เพื่อนผู้ร่วมการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ทั้งหลาย สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสว่า จิตเดิมแท้ของมนุษย์นั้น เป็นพุทธะ มีลักษณะเหมือนความว่าง แต่ความว่างก็มิใช่ธรรมะ ธรรมะก็มิใช่ความว่าง ทุก ๆ คนที่เกิดมาในโลกนี้มีธาตุของความเป็น "พุทธะ" อยู่ในตัวมาแล้วโดยสมบูรณ์มิได้ยิ่งหย่อนกว่า

1 ถ้าได้อ่านก็ประทับจิตเก็บไว้ชาติหน้าหรือวันหน้า ๆ ได้มีอนุสัยจิตรู้บ้างแล้ว

กันเลยแม้แต่น้อย... แต่ทำไมแม้เราจะพยายามอยู่สักเท่าไร ๆ ก็ไม่ได้บรรลุความเป็น "พุทธะบุคคลสักทีด้วยเล่า ?" ข้อนี้เพราะว่าพวกเราเกิด ๆ ตาย ๆ แต่ละคนมีสังสารวัฏอันยืดยาวมาจนไม่สามารถที่จะคำนวณได้ว่า เราเกิดมาแล้วกี่ครั้ง...ตายมาแล้วกี่หน... ทีนี้เราเกิดมาแต่ละชาติค่อย ๆ พัฒนาชีวิตและสร้างสม "กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน" ไว้แต่ละชาติ ๆ จนพอกพูนเคลือบหนาขึ้นเรื่อย ๆ ไม่มีวันที่จะสลัดให้หลุดเบาบางไปได้สักชาติหนึ่งเลย ฉะนั้นในเมื่อ "กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน" มีแต่จะเคลือบให้หนาขึ้นทุก ๆ วัน แล้วเราจะบรรลุความเป็นพุทธะ ได้อย่างไรกัน ? เพราะคำว่า "พุทธะ" นั้น แปลว่า "หมดกิเลส-หมดตัณหา-หมดอุปาทาน" นี่มันอยู่ตรงจุดนี้เอง

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย คงจะพอรู้แล้วว่า ความเป็นมาแต่ดั้งเดิมนั้นเป็นเช่นไร ? ทีนี้ถ้าเราหวนกลับไปพูดกันว่า ถ้าเราจะต้องการความเป็นพุทธะโดยฉับพลันแล้ว เราจะต้องพยายามหาวิธีทำลายสิ่งที่มันเคลือบบดบังความเป็นพุทธะนั้นออกเสีย โดยฉับพลันเช่นกัน ถ้าเราทำลายได้น้อยก็เป็นพุทธะน้อย ถ้าเรา

---

* ขอเตือนผู้อ่านหนังสือทุกเล่มต้องระวังตัวอักษรพิมพ์ผิด ตกหล่นได้ เช่น พวกสระ ิ ี ึ ื ่ ้ ๊ ๋ ุ ู ต่าง ๆ เหล่านี้ เวลาพิมพ์มาก ๆ มันหลุดหาย ไปได้ มันไม่เที่ยงเสมอไปนา ! ถึงแม้พระไตรปิฎกก็เช่นกัน

"ธีรทาส"

ทำลายมันได้มากก็เป็นพุทธะมาก ถ้าเราสลัดทิ้งได้หมดก็เป็นพุทธะที่สมบูรณ์ตรงนี้เอง มิใช่อยู่ที่พระคัมภีร์ พระคัมภีร์นั้นมีไว้เพื่อเป็นประโยชน์เหมือนแผนที่ สำหรับบอกทิศทางให้เราเดินสะดวกง่ายขึ้นหน่อยเท่านั้นเอง ที่จริงแล้วทางสำหรับให้เราเป็นพุทธะนั้น มีติดตัวมาแล้วตั้งแต่เกิด แต่พวกเรามองข้ามไปเสียหมด ไม่สนใจกันเองต่างหาก! จึงต้องเที่ยวไปค้นหาพุทธะกันทั่วเมือง แท้ที่จริงมันอยู่แค่จมูกของเราทุก ๆ คน มันติดตามเรามาทุกชาติทุกภพแล้ว "พุทธะ" มีให้เราฟรี ๆ อยู่แล้วโดยมิต้องลงทุนเลย ตรงกันข้ามกับสวรรค์... ท่านจะต้องลงทุนทำบุญจึงจะได้ไปเกิด... ส่วนนรกนั้นเล่า? ท่านก็จะต้องลงทุนทำบาป... ท่านจึงจะได้ไปตกนรก... แต่ทางพุทธะนั้นมีให้เปล่า ๆ มิต้องลงทุนกันมากมาย เหมือนกับสวรรค์และนรกเลย!

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย ขอให้ท่านคิดตรองดูที่ว่า จริงหรือไม่? มันอยู่ที่พวกเราไม่เอากันเองต่างหากมิใช่หรือ? แล้วยังซ้ำร้ายยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีก มีบางคนที่โง่เขลาเที่ยวไปโจษจันว่า "พุทธะ" นั้น ไม่มีทางจะไปได้เลย! คนพวกนี้ตัวเองตกอยู่ในหลุมของอวิชชา แล้วยังจะดึงให้เพื่อนมนุษย์ทั้งหลายหลงติดตามลงไปอีกด้วย ซึ่งพวกเขานี้มิได้ให้ความยุติธรรมแก่ทางเป็นพุทธะ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงชี้บอกทางนั้นไว้เลย กรรม!

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย มีคฤหัสถ์และบรรพชิตเป็นจำนวนมากที่สวดออกนามพระอมิตาภะ และตั้งอธิษฐานจิตขอให้ได้ไปเกิดในดินแดนบริสุทธิ์คือสวรรค์สุขาวดี ทางทิศตะวัน-ตก (ไซที่เก็กลักซี่ก่าย) ท่านทั้งหลายถ้าท่านพบดินแดนบริสุทธิ์ในตัวเองเสียแต่ชาตินี้ให้ทันตาเห็นแล้ว มันก็ไม่จำเป็นที่จะต้องรอคอยไปจนถึงชาติหน้าๆ ให้เสียเวลาในการคอย... เสียเวลาการเดินทางไปโดยไร้ประโยชน์ เมืองสุขาวดีนั้นมันยังอยู่ห่างไกลมาก...เมืองสวรรค์ที่อยู่ใกล้ๆ ท่านนั้นก็มี... ฉันจะยกมาวางไว้ให้ท่านทั้งหลายเห็น... ถ้าท่านอยากจะอยู่ก็จงรับไว้และปฏิบัติตามไปเถิด! ถ้าไม่ท้อถอยแล้วอนาคตสู่อริยภูมิแน่นอนแล...สาธุ!

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย "อริยครู" ของฉันได้สอนไว้ว่า กายเนื้อของเราเปรียบได้เหมือนเป็นนครแห่งหนึ่ง ตา หู จมูก ลิ้น ของเราเป็นเหมือนประตูเมือง ประตูนอกมี 4 ประตู ในมี 1 ประตู ได้แก่อำนาจปรุงแต่งหรืออารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ใจนั้นเป็นแผ่นดิน นิสัยนั้นเป็นเจ้าแผ่นดิน ซึ่งเจ้าแผ่นดินได้อาศัยอยู่ในมณฑลแห่งใจ ถ้านิสัยยังอยู่ เจ้าแผ่นดินก็ยังอยู่ ถ้านิสัยออกไปเสียแล้ว เจ้าแผ่นดินก็ไม่มี ถ้านิสัยยังอยู่กายและใจก็ชื่อว่ายังเหลืออยู่ ถ้านิสัยออกไปเสียแล้ว กายและใจก็จะบุบ-สลายพังทลายไป พุทธะนั้นเราจะปฏิบัติให้บรรลุถึงได้ภายในนิสัยของเรา ไม่ต้องมัวไปเสาะแสวงหาพุทธะในที่อื่นๆ ถ้าธรรม-ชาติแห่งนิสัยของเรายังมีความหลงงมงายอยู่แล้ว นั่นคือสรรพ-สัตว์. ถ้าเราตรัสรู้ธรรมชาติแห่งนิสัยของเราแล้ว นั่นคือพุทธะ!

(1) ความเป็นคนมีเมตตากรุณาจิต เป็นพระอวโลกิเตศวร (คือพระกวนอิ่มซึ่งเป็นพระมหาโพธิสัตว์องค์หนึ่งในจำนวนสององค์ ในดินแดนบริสุทธิ์ทางทิศตะวันตก)

(2) การมีมุทิตา-อุเบกขา คือพระมหาสถามะปราปต์มหาโพธิสัตว์ (คือไต้ซีจี้ไต้พู่สัก. เป็นพระมหาโพธิสัตว์อีกองค์หนึ่งซึ่งคู่กัน ในไซทีเก็กลักซี้ก่าย)

(3) มีปัญญาความสามารถที่ทำให้ชีวิตบริสุทธิ์ คือองค์พระศากยมุนี (พระนามอีกพระนามหนึ่งของพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบันนี้)

(4) มีความสม่ำเสมอคงที่และความตรงแน่ว คือพระ-อมิตาภะ (หรืออมิตาพุทธ หรือออนีท่อฮุก)

มีความคิดเรื่องอัตตาตัวตน... หรือเรื่องความมีความเป็นต่าง ๆ คือภูเขาพระสุเมรุ. ใจชั่วได้แก่น้ำในมหาสมุทร. กิเลสคือระลอกคลื่น. ใจที่เคียดแค้นคิดทำลายคือมังกรร้ายอันมีพิษ. ความเท็จมายาการ คือผีห่า. อารมณ์ภายนอกอันน่าเวียนหัวคือปลาตะพาบน้ำ หรือสัตว์น้ำต่าง ๆ. ความโลภและความโกรธคือโลกันตนรก. โมหะ หรือความหลงมัวเมา คือสัตว์เดรัจฉานทั่วไป.

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย ถ้าท่านประพฤติตามกุศลกรรมบถ 10* ประการอย่างมั่นคง แดนสุขาวดีก็จะปรากฏแก่ท่านในทันที เมื่อใดท่านขจัดความเห็นว่าตัวตน... และความเห็นว่าเป็น

---

*กุศลกรรมบถ 10 ประการนี้ มีอยู่ในหนังสือนวโกวาท "ธีรทาส"

นั่น...เป็นนี่...ออกไปเสียจากจิตใจได้ ภูเขาพระสุเมรุก็จะหักคะมำพังทลายลงมา เมื่อใดจิตใจไม่ย้อมด้วยความชั่วอีกต่อไป เมื่อนั้นน้ำในมหาสมุทร (แห่งสังสาระ) ก็เหือดแห้งไปสิ้น เมื่อท่านเป็นอิสระอยู่เหนือกิเลส ฯ เมื่อนั้นลูกคลื่น และระลอกทั้งหลายก็สงบลง เมื่อใดความชั่วร้ายไม่กล้าเผชิญหน้าท่าน เมื่อนั้นปลาร้ายและมังกรร้ายต่าง ๆ ก็ตายสิ้น

ภายในมณฑลแห่งจิตนั้น มีองค์ตถาคตแห่งนิสัยความตรัสรู้ ซึ่งส่องแสงอันแรงกล้าออกมาทำความสว่างที่ประตูภายนอกและในทั้ง 5 ประตู และควบคุมมันให้บริสุทธิ์ แสงนี้แรงมากพอที่จะทะลุผ่านสวรรค์ชั้นกามาวจรทั้ง 6 และเมื่อมันย้อนฉายกลับเข้าภายในไปยังนิสัยเดิมแท้ มันจะขับธาตุอันเป็นพิษทั้ง 3 อย่างให้หมดไป และชำระล้างบาป สลายตัวการก่อเวรกรรมชนิดที่จะทำให้ตกนรก หรืออบายภูมิอย่างอื่น ๆ แล้วจะทำความสว่างไสวให้เกิดแก่เราทั้งภายในและภายนอก จนกระทั่งเราไม่มีอะไรแตกต่างจากพวกที่เกิดในแดนบริสุทธิ์ทางทิศตะวันตกนั้น ถ้าหากว่าเราไม่ฝึกหัดตัวเราเองให้สูงถึงขนาดนี้แล้ว เราจะบรรลุถึงแดนบริสุทธิ์นั้นได้อย่างไรกัน?

ท่านผู้คงแก่เรียนทั้งหลาย ผู้ใดอยากจะทำการปฏิบัติ (ทางจิต) จะทำที่บ้านก็ได้ ไม่มีความจำเป็นสำหรับคนเหล่านั้นที่จะต้องอยู่ในสังฆาราม พวกที่ปฏิบัติตนอยู่กับบ้านนั้น อาจจะเปรียบกันได้กับชาวบ้านทางทิศตะวันออก "ที่ใจบุญ..." พวกที่อยู่ในสังฆารามแต่ละเลยต่อการปฏิบัตินั้น ไม่แตกต่างอะไรกันกับชาวบ้านที่อยู่ทางทิศตะวันตก "แต่ใจบาป..." จิตบริสุทธิ์

ได้เพียงใดมันก็เป็น "แดนบริสุทธิ์ทางทิศตะวันตก กล่าวคือ จิตเดิมแท้ของบุคคลนั้นเอง" เพียงนั้น

เมื่อได้ฟังธรรมเทศนาจบลงแล้ว ผู้ที่ได้มาร่วมประชุมเป็นจำนวนมากเกิดความสว่างไสวรู้แจ้งทางจิตใจปีติซาบซึ้งในธรรมนี้มากมาย. สาธุ! พุทธอยู่ในดวงจิตของทุก ๆ คนแล้ว

โปรดทราบ "ศิษย์โง่ฯ เล่มที่ 1" นี้ เรื่องโศลกปริศนาธรรม ชีวประวัติของ พระสังฆปริณายก 6 พระองค์ ท้ายเล่มนี้ การพิมพ์ 20 ครั้งก่อน ๆ นั้น ข้าพเจ้าแปลสรุปเอาแต่เพียงใจความของธรรมะเป็นเกณฑ์ ยังขาดรสเดิมเขาอยู่มาก

ส่วนการพิมพ์ครั้งที่ 21 นี้เป็นต้นไป พระภิกษุจีนหลายองค์ได้ช่วยค้นคว้าสอบทาน ต้นฉบับเก่า ๆ ของวัดโซกาย พบหลักฐานใหม่ ๆ เอามาแทรกลงไปอีก คือพยายามแปลให้ตรงกับภาษาจีนเขาเป็นเกณฑ์ โศลกก็ได้ใส่ตัวอักษรจีนลงไปอีกด้วย ส่วนสำนวนเนื้อเรื่องนั้นก็เคยแก้ไขมาหลายคราวแล้ว เป็น "อนิจจัง" แต่การพิมพ์ครั้งที่ 21 นี้ไป เป็นการแก้ไขที่ดีและถูกใจข้าพเจ้ามากที่สุด ทำสารบาญการค้นเรื่องอีกด้วย เพราะว่าข้าพเจ้ายังเป็นศิษย์โง่ ๆ เมื่อพบความฉลาดขึ้นมาหน่อย ก็ต้องรีบด่วนแก้ไขปรับปรุงตัวเอง ให้เข้ากับธรรมชาติที่ดีไว้เสมอ ๆ ไป ขออภัยท่านผู้อ่านที่สนใจมีเมตตากรุณาจิตต่อผลงานนักบุญของข้าพเจ้านี้ด้วย. กองบุญเล่มนี้จะมีอายุยืนรอดได้ด้วยท่านอุปถัมภ์ชีวิตข้าพเจ้าไว้สาธุ !

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ ปีนี้ (ธีรทาส) ยังไม่ตายสงวนลิขสิทธิ์การตรวจพิมพ์เอง (ยังมีหนังสือธรรมแจกฟรี ๆ ทางไปรษณีย์) 2/4/2535

ไม่ได้ส่งบุคคลใด ๆ ออกไปบอกบุญเรี่ยไรเงินตามจังหวัดต่าง ๆ ระวังผู้แอบอ้างจอมปลอม มีเกิดขึ้นแล้ว

บทที่ 14

ท่านภิกษุดอกบัวพ้นน้ำ ท่านตี้หุย. ท่านซึ้งทง และ ชอเจ็ง. ได้ออกจาริกต่อไปจนถึงภูเขาวองมุย (อึ๊งบ๊วยซัว) ได้นมัสการปูชนียสถานต่าง ๆ อาทิเช่น ภาพฝาผนังศิลาจารึกชีวประวัติย่อของพระสังฆปริณายก ตั้งแต่ท่านพระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ลงมาจนถึงพระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 คือ ท่านเว่ยหล่าง[1]

ภาพเหล่านี้ เป็นจิตรกรรมโบราณวัตถุอันล้ำค่า เขียนและแกะสลักด้วยฝีมืออันประณีตศิลปของ "โลชุน" จิตรกรเอกแห่งราชสำนัก ได้จารึกหัวใจธรรมะและเรื่องราวไว้เป็นประวัติศาสตร์ให้อนุชนรุ่นหลัง ๆ ได้ทราบ ภาพนี้ยังสวยสดงดงามอยู่ในสภาพเรียบร้อยทุกประการ มีประชาชนเป็นจำนวนมากจากเมืองต่าง ๆ เดินทางเข้ามานมัสการมิไม่เว้นแต่ละวันเลย. และได้สอนธรรมะผู้ที่ได้ชมประทับจิตใจ เก็บไว้เป็นอนุสัยจิตสืบภพชาติไป เป็นเนื้อนาบุญและปลูกกุศลจิตด้วยภาพโศลกปริศนาสอนธรรมทานนี้ได้ดีอย่างหนึ่งแล.. สาธุ!

---

1 ถ้านับตามสายลงมาจากทางอินเดีย ท่านเว่ยหล่าง ต้องเป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 33 "ธีรทาส"

ภาพปริศนาธรรม ใช้เป็นก็จะอยู่รอดได้มาก...

ภาพปริศนาธรรม ใช้เป็นก็จะอยู่รอดได้มาก...

พระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบา อายุ 120 พรรษา จากอินเดีย ได้นำคำสอนธรรมะอย่างเซ็น (ฌาน) เข้าเมืองจีนมุ่งจับมังกรคือสอนธรรมะถวาย "พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่" แล้วต่อ ๆ มา สาธุคุณท่านได้สอนศิษย์ไว้ว่า "จุดประสงค์ในการมาถึงแผ่นดินนี้ เพื่อจะถ่ายทอดธรรมะช่วยปลดปล่อยผู้ที่หลงงมงายในอารมณ์"

แล้วฉันเอาตัวรอดมาได้นั้น ให้พวกเจ้าจงดูลิง 4 ตัวนี้ไว้เป็นครูบาบอกคาถาคุ้มครองป้องกันภัยได้ดี (1) บางโอกาสต้องปิดหู (2) บางโอกาสต้องปิดปาก (3) บางโอกาสต้องปิดตา (4) ถ้าใครทำได้ก็จะเอาชีวิตรอดไปที ๆ หนึ่งก่อน

มี พญางู อ้าปากถาม หลวงพ่อเฒ่า อายุ 700 กว่าปี ว่ายังจะมีคาถาที่ศักดิ์สิทธิ์ สอนให้คนเอาตัวรอดได้ง่าย ๆ ดีกว่านี้... ยังจะมีอีกไหม? หลวงพ่อ ครับ!

ชาวพุทธจีนชั้นปัญญาชนรู้จักพระสังฆราชองค์นี้ดีว่า ชื่อ "ผู่ที่ตั๊กม้อโจ้วซือ" ท่านเก่งนั่งเข้าฌานได้นานถึง 7 วัน และมีบุญลักษณะโหงวเฮ้งดีพร้อม อายุยืนถึง 150 ปี เฉพาะพระเนตรที่ใครมองดูไปนาน ๆ แล้ว จะผ่อนคลายความตึงเครียดต่าง ๆ ดวงตาท่านสะกดจิตคนให้สงบนิ่ง มีสมาธิ เกิดอารมณ์เย็นใจว่างลงได้บ้างแล... สาธุ! (ภาพแบบอย่างสร้างสวนหย่อมสอนธรรมะหรือเขียนไว้ตามฝาผนังต่าง ๆ ดูเอาบุญ ลิง 4 ตัว ปิดหู–ปิดปาก–ปิดตา–ยังเตือนสติคน สัตว์ก็ยังสอนคนได้เหมือนกันแล... สาธุ!)

รูปจับมังกรอายุ 120 พรรษา. ส่วนรูปถือรองเท้าแสดงอภิญญาจิต (วิชาตัวเบา-กายเบา.) อายุ 150 พรรษา

"ธีรทาส"

一祖達摩大師

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 1 (พระโพธิธรรมมหาครูบา)

พระสังฆปริณายก องค์ที่ 1. พระโพธิธรรมมหาครูบา

ภาษาจีนที่เห็นด้านหน้านั้นแต้จิ๋วอ่านว่า "อ๊คโจ้วตั๊กม้อไต้ซือ" ปฐมาจารย์องค์แรกจากอินเดีย ได้นำพระพุทธศาสนานิกายเซ็น (ฌาน) สู่แผ่นดินจีน มุ่งจับมังกร (ฮ่องเต้) เฝ้าพระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ชาวจีนนิยมเรียกว่า "ชอโจ้วหรืออ๊คโจ้ว" หมายความว่าองค์แรกคือที่ 1. ถ้านับจากอินเดียตามสายพระพุทธศาสนาลงมา เป็นพระสังฆราชอันดับองค์ที่ 28. (ภาพจับมังกรอายุ 120 พรรษา ภาพถือรองเท้าแสดงอภิญญาจิตอายุ 150 พรรษา)

บรรยายภาพโดย "ธีรทาส"

"ธรรมชาติแท้ของ จิต นั้น ถ้าเข้าใจซึมซาบแล้ว คำพูดของมนุษย์ ไม่สามารถหว่านล้อม หรือเปิดเผยมันได้.

ความตรัสรู้ คือความไม่มีอะไรให้ใครต้องลุถึง และผู้ซึ่งได้ตรัสรู้ ก็ไม่พูด ว่าเขารู้อะไร."

△ โพธิธรรม.

ศิลาจารึกบนฝาผนังแผ่นที่ 1

ชีวประวัติพระสังฆปริณายกองค์ที่ 1

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา (ตั๊กม้อโจ้วซือ)

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 1 (อิ๊ดโจ้ว) ประวัติเดิมเป็นราชโอรสองค์ที่ 3 ของพระเจ้าแผ่นดินแคว้นคันธารราษฎร์ (เฮียง-จี่อ๊วงไท้จื้อ) ประเทศอินเดีย ท่านมีความสามารถนั่งเข้าฌานสมาบัติชั้นสูงตั้งแต่พระชนมายุยังเยาว์วัย.

ท่านเคยนั่งเข้าฌานต่อหน้าพระศพของพระบิดาได้นานตลอดถึง 7 วัน เป็นนักปราชญ์ผู้แตกฉานในคัมภีร์ของทุก ๆ ศาสนาและวรรณคดีอักษรศาสตร์โบราณอีกด้วย เป็นเอกแห่งยุค หลังจากพระบิดาสิ้นพระชนม์แล้ว ก็ได้ไปศึกษาธรรมะต่ออยู่กับ พระ-สังฆปริณายกองค์ที่ 27 (คือพระสังฆราชปรัชญาตาระเถระ)

พระสังฆราชปรัชญาตาระเถระ ได้หยิบลูกแก้วให้ท่านโพธิธรรมดูเป็นปริศนาธรรมะ ในทันทีนั้น ท่านโพธิธรรม ก็เกิดความสว่างไสว บรรลุธรรมที่ตนยังสงสัยมาทั้งหมด และสามารถตอบปัญหาธรรมได้หมด พอบรรลุธรรมแล้วได้อุปสมบทเป็น พระภิกษุ

พระสังฆราชปรัชญาตาระเถระ เห็นปัญญาบารมีพระโพธิ-ธรรมสูงมาก จึงได้เรียกประชุมคณะสงฆ์ ประกาศว่า พระโพธิ-ธรรมได้บรรลุธรรมสมบูรณ์ดีแล้ว บัดนี้ฉันจะถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมทั้งหมดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ท่านพระ-

โพธิธรรมเป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 28 (มาในเมืองจีนนิยมนับเป็น 1. คือองค์แรก) เพื่อเป็นพระสังฆราช สืบหลักธรรมและอายุพระพุทธศาสนาต่อจากฉันไปแล้ว ท่านยังได้กล่าวโศลกให้ไว้อีกบทหนึ่งว่า :-

"จิตพื้นเกิดทุกสิ่งที่ปลูก
เพราะมีเรื่องอีกจึงเกิดเหตุและผล
ผลเต็มโพธิญาณก็จะสมบูรณ์
ดอกไม้บานโลกธาตุก็บังเกิดขึ้น."

心 地 生 諸 種
因 事 復 生 理
果 満 菩 提 圓
華 開 世 界 起

บัดนี้ท่านบรรลุธรรมโดยสมบูรณ์ดีแล้ว บาตร - จีวร - สังฆาฏิ ธรรมะที่ถ่ายทอดด้วย "จิต-ถึง-จิต" นี้ เป็นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครั้งแรกพระธรรมได้ถ่ายทอดมาสู่ พระ-อริยเจ้า แต่ละสมัยสืบกันลงมาดังนี้ :-

พระสังฆปริณายกเป็นประธานในคณะสงฆ์
สมัยแรกยุคพุทธกาลโน้น.

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 1 พระมหากัสสปะเถระ (เป็นประธานทำสังคายนาพระธรรมวินัย ครั้งที่ 1) คือพระสังฆราชในพระพุทธศาสนาองค์ที่ 1* ดังเดิมนับกันลงมาอย่างนี้

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 2 พระอานนท์เถระ (เป็นพระสังฆราชองค์ที่ 2)

" 3 พระสันนวสเถระ
" 4 พระอุปคุปตเถระ
" 5 พระธริตกเถระ
" 6 พระมิฉกเถระ
" 7 พระวสุมิตรเถระ
" 8 พระพุทธนันทิเถระ
" 9 พระพุทธมิตรเถระ
" 10 พระป่าสวเถระ
" 11 พระปุนยยสัสเถระ
" 12 พระอัสวโฆส มหาโพธิสัตว์
" 13 พระกบิมลเถระ
" 14 พระนคารชุน มหาโพธิสัตว์
" 15 พระคนเทวเถระ
" 16 พระราหุลตเถระ
" 17 พระสังฆนันทิเถระ
" 18 พระสังฆยสัสเถระ

*ประธานทำสังคายนาพระธรรมวินัย คือพระสังฆราช องค์ที่ 1 ทางพระไตรปิฎกมหายานจารึกไว้อย่างนี้ เขาถือกันตามสายลงมาตั้งสองพันปีแล้ว "ธีรทาส"

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 19 พระกุมารตเถระ
„ 20 พระขยตเถระ
„ 21 พระวสุพันธุเถระ
„ 22 พระมนูรเถระ
„ 23 พระฮักเลนยสัสเถระ
„ 24 พระสินหเถระ
„ 25 พระวสิอสิตเถระ
„ 26 พระปุนยมิตรเถระ

แล้วได้ถ่ายทอดมาสู่ฉันเป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 27 (พระสังฆราชปรัชญาตาระเถระ) สืบอายุพระพุทธศาสนา บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารับช่วงไว้

บัดนี้ฉันได้ถ่ายทอดให้ท่านเป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 28 รับช่วงต่อจากฉันไป เพื่อสืบอายุพระพุทธศาสนา (สุญตา) โดยเรียบร้อยแล้ว ต่อจากนี้ไปเป็นสิทธิหน้าที่ของท่านที่จะทำให้แพร่หลายไปทั่วทุกหนทุกแห่งในโลกนี้ และคัดเลือกศิษย์ที่บรรลุธรรมหรือมีความรู้ทางธรรมะที่มั่นคงดีแล้วให้รับทอดสืบอายุ บาตร-จีวร-สังฆาฏิ-พระธรรม จงระวังรักษาอย่าให้ขาดตอนลงไปได้ ท่านมีบุญลักษณะบารมีดีพร้อม (โหงวเฮ้งดี) อายุจะยืนมากกว่าพระสังฆปริณายกองค์ใด ๆ หลังจากฉันดับขันธ์ไปแล้ว 67 ปี[1] บ้านเมืองจะเกิดมีภัยสงครามใหญ่ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ท่านควรจะไปทำการเผยแพร่พระธรรม (สุญตา) ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ไว้ ณ ประเทศจีน

1. ประวัติศาสตร์ตอนนี้ยังอยู่ในอินเดีย

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา (อายุ 120 พรรษา) ได้ลงเรือโต้คลื่นผ่ามรสุม 3 ปีมาถึงเมืองกวางตุ้ง สมัยราชวงศ์เหลียง ๗ บู๊ตี้ (ประมาณ พ.ศ. 1067) ฉะนั้นทางจีนเริ่มนับพระสังฆราช-โพธิธรรมมหาครูบาเป็นองค์ที่ 1 คือองค์แรกถึงเมืองจีน เรียกจนติดปากแล้ว

ท่านข้าหลวงชื่อ "เซียวงัง" จึงแจ้งข่าวนี้ไปยังราชสำนักพระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ พอได้ทรงทราบข่าวนี้ก็พอพระทัยมาก จึงได้มีพระกระแสรับสั่งให้อาราธนา ท่านพระสังฆ-ราชโพธิธรรมมหาครูบา เข้าเฝ้าทันที (ตอนต่อไปนี้สำคัญมากเป็นปริศนาธรรมแยกโลกียธรรม และโลกุตรธรรมอีกด้วย)

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ ได้ถามพระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบาว่า "ข้าพเจ้าได้ก่อสร้างวัดและโบสถ์และพระวิหาร อนุ-ญาตให้คนบวช โปรยทาน และถวายภัตตาหารมังสวิรัติ (เจ) แด่พระภิกษุสงฆ์ ในรัชกาลของพระองค์เป็นจำนวนมาก แล้วจะได้รับ-กุศล-อย่างไรและมากไหม ?"

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ตอบว่า "การกระทำเช่นนั้นไม่ได้เป็นทางนำมาซึ่ง-กุศล-แต่อย่างใดเลย[1] เป็นเพียงแค่เทวสมบัติเท่านั้น กุศลที่แท้จริงนั้น คือ ความรู้แจ้งทางจิตใจ"

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ ถามอีกว่า "อริยสัจ คือ อะไร ?"

---

1. ตอนนี้อยู่ในเมืองจีนแล้ว คำตอบปัญหานี้ชาวจีนงง ๆ ไปตั้ง 200 ปี พอมาเกิดท่านเว่ยหล่าง จึงได้ตีแตกไป คือบุญและกุศลนั้นไม่เหมือนกัน "ธีรทาส"

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ตอบว่า "ไม่มี"

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ ถามอีกว่า "ต่อหน้าข้าพเจ้านี้ คือใคร ?"

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ตอบว่า "ไม่รู้จัก"

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ ฟังคำตอบนี้แล้วก็ไม่ค่อยจะพอพระทัย[1]

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา เห็นว่า พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ ยังไม่เข้าใจในความหมายของท่านจึงทูลลาจากไป.

พอพ้นจากเมืองไปแล้ว พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ จึงถามท่านธรรมาจารย์ "ปอจี่เซี้ยงซือ (พระจี่กง)" คือพระเถระผู้ทรงคุณพระไตรปิฎกว่า "ท่านพระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ได้พูดแบบนี้จะถูกหรือ ?"

ท่านพระธรรมาจารย์ "ปอจี่เซี้ยงซือ (พระจี่กง)" ตอบว่า "พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบานั้น คือ พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์อวตารมาทีเดียว"

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี้ พอได้ยินคำพูดเช่นนี้ จึงคิดจะให้ทหารออกไปอาราธนา พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา กลับมาอีก

---

[1] พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ฟังไม่รู้เรื่อง เพราะมีความรู้ทางพระพุทธศาสนาเพียงชั้นโลกียธรรม แล้วยังเข้าใจผิดว่าบุญและกุศลนั้นเป็นของอย่างเดียวกันไปหมดเลย ! ความจริงแล้ว "บุญเป็นโลกีย์–กุศลเป็นโลกุตระ" ไม่เหมือนกัน...ถ้าแยกตรงนี้ไม่ออก ก็จะยังไม่เข้าใจพระพุทธศาสนาที่ดีได้เลย

ฝ่ายท่านพระธรรมาจารย์ "ปอจี่เซี้ยงซือ"[1] ได้ทูลต่อไปอีกว่า "ไม่ต้องไปตามพระมหาครูบาองค์นี้ พระแบบนี้ต่อให้ยกทัพไปแสนคน ท่านก็ไม่ยอมกลับมา"

จากนี้ พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ก็เดินทางมายังวัดแห่งหนึ่ง เห็นภิกษุองค์หนึ่ง กำลังแสดงธรรมเทศนาสอนสานุศิษย์อยู่เป็นจำนวนมาก พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา จึงแวะเข้าไปนั่งฟังอยู่ตรงแถวหลังสุด นิ่งฟังดูคำอรรถาธิบาย ตรงไหนถูก... ท่านก็ยิ้ม! ยิ้ม.! แล้วผงกหน้าหน่อย ๆ ตรงไหนอธิบายผิด... ท่านก็ส่ายหน้าหน่อย ๆ

ฝ่าย ท่านเจ้าอาวาสชื่อ "พระซิ่งกวง" ผู้ซึ่งกำลังแสดงธรรมอยู่บนธรรมาสน์ เมื่อมองเห็นภิกษุชาวอินเดีย มีเขี้ยวยาวยื่นออกมานอกปาก 2 ซี่ มาแสดงกิริยาเช่นนั้น เป็นการตำหนิว่าเรายังเทศน์ผิดบ้าง... ถูกบ้างอยู่... จึงคิดในใจว่า ขอให้เทศน์นี้จบเสียก่อนเถิด! จะถอนเขี้ยวพระแขกองค์นี้ออกมาให้สานุศิษย์ดูกันเสียทีเลย...

พอเทศน์จบ ท่านจึงใช้เณรให้ยกน้ำชาไปถวายพระแขกองค์ที่นั่งอยู่สุดแถวนั้น

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ในเมื่อเณรยกน้ำชามาถวาย ท่านก็รับประเคนแล้วยกขึ้นมาดื่ม เสร็จแล้วจึงถอนเขี้ยวของท่านออกมา 2 เขี้ยว ใส่ถ้วยน้ำชาคืนเณรไป แล้วท่านก็ออกจากวัดนั้นไปทันที

---

[1] ปอจี่เซี้ยงซือ ชื่อที่ชาวบ้านเรียกว่าพระจี่กง. เป็นราชครูพระเจ้าเหลียงบู๊ตี่

ฝ่ายเณรก็นึกแปลกใจ! จึงนำเขียวทั้ง 2 นี้กลับไปให้ท่านเจ้าอาวาสดู

พระซิ่งกวง พอได้เห็นเขียวทั้ง 2 ซี่เข้าเท่านั้น ก็นึกเอะใจ! นี่เพียงแค่เรานึกคิดอยู่ในใจเท่านั้น พระแขกองค์นี้ก็รู้ได้ทันทีเลย... จึงมองออกไป แต่ก็ไม่เห็นพระแขกเสียแล้ว จึงสั่งให้สานุศิษย์ทุกคนช่วยกันออกตามหาว่าไปทางไหน? ได้ตามไปจนพบท่านพระแขกยืนอยู่ริมแม่น้ำ "ท่านซิ่งกวง" ก็รีบเดินเข้าไป จวนจะถึงตัวท่านอยู่แล้ว

พระแขกองค์นั้นก็ถอนต้นหญ้าออกมาต้นหนึ่ง แล้วโยนต้นหญ้าทิ้งไปในแม่น้ำที่กำลังไหลเชี่ยว แล้วท่านก็กระโดดลงไปยืนลอยตัวอยู่ได้บนต้นหญ้าเล็ก ๆ นั้น[1]

พระซิ่งกวง กราบลงไปที่ริมแม่น้ำนั้น ร้องขอขมาโทษ... ขออาราธนาให้ท่านกลับมาอีก

พระแขก ก็ยิ้ม! ยิ้ม.! แล้วกวักมือทำท่าว่า ให้กระโดดตามท่านลงมาซิ! มาซิ.!!

พระซิ่งกวง นั้น มีความศรัทธายิ่งสูงขึ้น แต่ว่ายน้ำไม่เป็น จึงไม่กล้ากระโดดตามลงไป เพียงได้แต่ยกมือขึ้นไหว้! ขอร้องให้ท่านกลับมาเท่านั้น ร้องไปเถิด!

พระแขก ก็เฉย ๆ ได้แต่กวักมืออยู่อย่างเดียว...

มี ยายแก่ คนหนึ่งกำลังถือมัดต้นปอเดินมา แกเห็นเข้าก็ยุให้กระโดดตามเขาไปซิ!

พระซิ่งกวง บอกว่าฉันว่ายน้ำไม่เป็นเลย...

---

1 ผู้นำวิชาตัวเบา–กายเบา–ใจว่าง. มาสอนให้ชาวจีน "ธีรทาส"

ยายแก่ คนนั้นว่าท่านกลัวตายหรือ? ทำไมเขาจึงไม่กลัวตาย... ว่าแล้วยายแก่คนนั้นก็บอกว่า เอ้า! ฉันจะให้มัดปอนี้

พระซึ่งกวง ก็รับมัดปอจากยายแก่คนนั้นมา แล้วตัดสินใจโยนมัดปอลงไปในน้ำ แล้วกระโดดตามไปอีกด้วย จากนี้ก็หายตัวไปกับท่านพระแขก คือ "พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา"

ท่านทั้งสองเดินทางไปยังภูเขาซงซัว พักอยู่ที่ "วัดเซียวลิ้มยี่" พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ท่านนั่งสมาธิเข้าฌานอยู่ถึง ๙ ปี

พระซึ่งกวง ที่กระโดดน้ำติดตามไปก็คอยเฝ้าปรนนิบัติท่านพระอาจารย์อยู่ไม่ยอมไปไหนเลย...

มาคืนหนึ่ง หิมะตกหนัก ท่านยืนคอยเฝ้าท่านพระอาจารย์อยู่จนหิมะตกมาก หนาท่วมสูงแค่หัวเข่า

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา จึงถามว่า "ท่านมายืนตากหิมะอยู่ที่นี่...เพื่อประสงค์อะไร?"

พระซึ่งกวง น้ำตาไหลซึมออกมาแล้วพูดว่า "จะมาขอเรียนธรรมะจากท่านพระอาจารย์ครับ! นิ่งสักครู่ พอเห็นท่านพระอาจารย์ไม่ตอบ...ก็ถามต่อไปอีกว่า หัวใจแห่งธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายนั้น เป็นสิ่งที่จะพูดหรือแสดงออกมาให้เห็นและฟังได้ไหม...ครับ?"

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ตอบว่า "หัวใจแห่งธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายนั้น-ไม่ใช่ได้มาจากผู้อื่น. แล้วธรรมะนั้นจะเรียน หรือจะสอนให้แก่กันไม่ได้ง่ายๆ นัก! ท่านมีความศรัทธาอยู่แค่ไหน?"

พระซิ่งกวง พอได้ยินท่านพระอาจารย์พูดเช่นนั้นแล้ว จึงหันหลังกลับไปหยิบมีดขึ้นมาฟันลงไปบนแขนซ้ายตนจนขาดออกมา แล้วก็นำเอาแขนนี้ไปถวายบูชาท่านพระอาจารย์ เพื่อให้ท่านเห็นว่ามีความศรัทธาที่จะศึกษาธรรมสูงมากถึงเพียงนี้

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา เห็นท่านซิ่งกวง "ปลงสังขารตก" มีความศรัทธาในธรรมะมากกว่าชีวิต...แล้วจึงพูดว่า ท่านอยากจะเรียนธรรมอะไร ?

พระซิ่งกวง บอกว่า "จิตของผมมันไม่สงบ ..." ขอให้ท่านพระอาจารย์ช่วยทำจิตให้สงบที !

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ตอบว่า "ท่านจงเอาจิตออกมาซิ ! ฉันจะทำให้จิตมันสงบ ..."

พระซิ่งกวง นิ่ง ! คิดอยู่สักครู่หนึ่ง แล้วก็ตอบท่านพระอาจารย์ว่า "ผมหาจิตไม่พบ ...ครับ !"

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ตอบว่า "ฉันได้ทำจิตของท่านสงบแล้ว ..."

พระซิ่งกวง ก็เกิดความสว่างไสว บรรลุธรรม (สุญตา) ทันที และได้ศึกษาธรรมต่าง ๆ อีกมากมายด้วย

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา (อายุ 140 พรรษา) จึงได้ถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แก่ "พระซิ่งกวง" แล้วเปลี่ยนชื่อให้เสียใหม่ จาก "ซิ่งกวง" มาเป็น "พระหุยค้อมหาครูบา"

ท่านพูดอีกว่า จากนี้เป็นต้นไป ท่านหุยค้อ เป็นพระสังฆปริณายก องค์ที่ 2* ของนิกายเซ็น (ฌาน) ในเมืองจีน สืบอายุพระพุทธศาสนาต่อไป แล้วยังได้กล่าวโศลกให้ไว้อีกว่า:-

"ฉันเดิมมาถึงแผ่นดินนี้
ถ่ายทอดธรรมช่วยผู้หลงงมงายอารมณ์
หนึ่ง – ดอกไม้บานครบ 5 กลีบแล้ว
ผลที่สุดธรรมชาติจะปรากฏขึ้นมาเอง."

吾 本 來 玆 土
傳 法 救 迷 情
一 花 開 五 葉
結 果 自 然 成

จากนี้ ท่านพระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ได้เดินทางต่อไปกับศิษย์พักอยู่ ณ วัดไชเซี่ยยี่ เมืองอู๋มึ๋ง ใกล้วันที่จะมรณภาพ ท่านได้เรียกประชุมคณะศิษย์ต่าง ๆ ประมาณ 1,000 องค์

ท่านได้บอกกับ พระหุยค้อมหาครูบา ว่า บัญญาบารมีของท่านนี้ จะทำได้อย่างดีที่สุด ก็คือเพียงแค่ทำหน้าที่ของการ

---

*ถ้านับจากอินเดีย พระหุยค้อมหาครูบา เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 29

ปลูกกุศลจิตให้แก่ชาวจีนไว้เป็นอนุสัยสืบไปก่อน คือการหว่านเชื้อเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะ หรือบุกเบิกทางแห่งอริยภูมิทิ้งไว้ก่อนเท่านั้น แล้วผลมันจะไปเกิดขึ้นมาเอง หลังจากฉันได้ดับขันธ์ไปแล้ว 200 ปีหลัง...จะได้มี "บัณฑิตใต้ต้นไม้[1]" มาเกิด แล้วจะมาทำให้พระธรรมคำสอนที่ฉันถ่ายทอดด้วย "จิต--ถึง--จิต" นี้แพร่หลายไปทุกมุมเมือง ผู้ได้บรรลุธรรมจักษุจะมีมากมาย

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ได้เรียกประชุมศิษย์ที่สำคัญ ๆ อีกครั้งหนึ่ง เพื่อที่จะทดสอบดูภูมิธรรมของศิษย์ต่าง ๆ ว่าใครจะรู้โลกุตรธรรม ที่ท่านสอนไว้ที่นี่มีมากน้อยกว่ากันแค่ไหน ? จึงได้ตั้งปัญหาถามเป็นเชิงสอบไล่มีดังนี้ คือ:-

"เรื่องเซ็นเนื้อ-เซ็นกระดูก"

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ถามว่า "ธรรมะที่แท้จริงนั้น... คืออะไร ?"

ศิษย์ชั้นอาวุโสองค์แรก ชื่อ "เต๋าหู่ภิกขุ" ลุกขึ้นยืนแล้วตอบว่า "ตรงที่ไม่ยึดติดตัวหนังสือ (พระคัมภีร์) และก็ไม่ทิ้งไปจากตัวหนังสือ (พระคัมภีร์) และตรงที่อยู่เหนือการยอมรับและเหนือการปฏิเสธ นั่นแหละ! คือธรรมะที่แท้จริง ครับ!"

---

1. พอดีอีก 200 ปีหลังก็ได้เกิด ท่านเว่ย หล่าง ซึ่งเดิมทีมีอาชีพตัดไม้ขายเพื่อเลี้ยงมารดา คือ "บัณฑิตใต้ต้นไม้" พระพุทธศาสนาในเมืองจีนยุคท่านเว่ยหล่าง นี้เจริญรุ่งเรืองแพร่หลายมากกว่ายุคใด ๆ "ธีรทาส"

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา จึงพูดว่า "เอ้า! ถูก ... แกได้หนังของฉันไป"

ศิษย์องค์ที่สองเป็นภิกษุณี ชื่อ "จังทีภิกขุ" ลุกขึ้นยืนแล้วตอบว่า เหมือนกันกับที่ "พระอานนท์เถระ" ได้เคยเห็นพุทธภูมิของ "พระอักโษภยาพุทธเจ้า (ออชออุก)" ได้เห็นเพียงแวบเดียว แล้วก็ไม่เคยเห็นอีกเลย นั่นแหละ! คือธรรมะที่แท้จริง เจ้าค่ะ!

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา จึงพูดว่า "เอ้า! ถูก ... แกได้เนื้อของฉันไป"

ศิษย์องค์ที่สาม ชื่อ "เต๋ายกภิกขุ" ลุกยืนขึ้นแล้วตอบว่า "มหาภูตรูปทั้ง 4 นั้นเดิมว่าง. ขันธ์ 5 ก็ไม่มีตัวตน. ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่มีธรรมะอะไรเลย... แม้แต่หนึ่งสิ่ง... ที่จะต้องบรรลุถึงได้ นั่นแหละ! คือธรรมะที่แท้จริง ครับ!"

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา จึงพูดว่า "เอ้า! ถูก ... แกได้กระดูกของฉันไป"

ศิษย์องค์ที่สี่เป็นศิษย์ก้นกุฏิ ชื่อ "พระหุยค้อมหาครูบา" ลุกยืนขึ้น "หุบปากนิ่ง!" แล้วยังเม้มลึกเข้าไปอีกหน่อย! ซึ่ง

เป็นการแสดงว่า[1] นิ่งเงียบ! อย่างที่สุดหมดแล้ว เป็นการแสดงบอกแก่ท่านพระอาจารย์ว่า นี่แหละ! คือธรรมะที่แท้จริงละครับ!

พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา จึงพูดว่า "เอ้า! ถูก...แกได้ไขในกระดูกของฉันไป"

หลังจากนี้ พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ได้กล่าวเป็นครั้งสุดท้ายอีกว่า ฉันอายุครบ 150 พรรษาแล้ว ฉันได้เสร็จกิจหน้าที่ของ "พระโพธิสัตว์" ที่มุ่งหมายแห่งการมาถึงแผ่นดินนี้ ฉันได้บุกเบิกทางแห่งการไปสู่อริยภูมิไว้ให้แล้ว จากนี้เป็นต้นไป เป็นหน้าที่ของพวกเธอทั้งหลาย ที่จะปฏิบัติธรรมให้ได้บรรลุถึงธรรมะที่ฉันสอนไว้นี้ แล้วจงช่วยกันหาอุบายวิธีประกาศธรรมนี้ ถ่ายทอดไปยังอนุชนแต่ละรุ่น ๆ รับช่วงสืบไปตามเมืองต่าง ๆ พร้อมด้วยความไม่ประมาท แล้วผลบุญกุศลบารมีนี้จะเกิดขึ้นในอนาคตกาล สืบไปอีกหลายร้อยหลายพันชั่วอายุคน สูงสุดจะส่งผลถึง "พุทธภูมิ" อย่างต่ำที่สุดทำให้มนุษย์จะได้มหาสติ พบแสงสว่างแห่งปัญญาญาณรู้แจ้งทางจิตใจบ้าง แล้วจะส่งผลไปถึงการได้ช่วยชีวิตสัตว์เดรัจฉานให้รอดตายไปอีกนับไม่ทั่วถ้วนชีวิตด้วย เพราะอำนาจแห่งพระเมตตาพระกรุณาธรรม

---

1. ที่ต้องทำอย่างนี้ ก็เป็นเพราะว่าไม่มีภาษาเสียงของมนุษย์เราที่จะเอามาพูดได้ พูดให้เหมือนดังสภาวะสัจธรรมนั้นได้เลย มันเป็นปัจจัตตัง คือรู้ได้ด้วยเฉพาะตนเอง ที่ตนเองได้บรรลุถึงเท่านั้นเองครับ! "ธีรทาส"

แนวทางนี้เอง เป็นเหตุส่งผลได้คุ้มครองชีวิตสัตว์โลกที่น่ารัก เป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายของเราได้อย่างมากมายมหาศาลทีเดียว แล...

แล้วทางที่มาหรือบ่อเกิดของ "พระอริยเจ้า พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์ พระพุทธเจ้า" ทุก ๆ พระองค์ในอนาคตกาล ก็จะออกมาจากประตูธรรมาณาจักรใจนี้ ฉะนั้นถ้าพวกเธอทั้งหลายได้สละกายใจมุ่งประกาศสัจธรรมนี้แล้ว ก็เท่ากันกับว่าพวกเธอทั้งหลายได้ทำหน้าที่อันสูงสุด ของ "พระโพธิสัตว์" นั่นก็คือการได้ช่วยแบกคอนหาบหามเทิดทูนบูชา "พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ" ไว้ มิให้ทางนี้ดับสูญไปจากโลกนี้เร็วจนเกินไปนักนั่นเอง จะเป็นมหาบุญกุศลบารมีอย่างมหาศาลแก่พวกเธอ[1] และสรรพสัตว์ทุกชาติภพไม่มีวันจบสิ้นทีเดียว สาธุ!

ฉันขอเตือนพวกเธอเป็นครั้งสุดท้ายอีกหน่อยว่า จงอย่าประมาทเลยนา! วันเวลาหมดไปไม่คอยใครเลยนา! อายุความชราภาพของสังขารก็ไม่คอยใครเลยนา! ธรรมะก็ไม่คอยใครเลยนา! "จิตตนคิด–กายตนทำ–ปากตนพูด" ใครทำใครก็ได้เองนา! สิ่งเหล่านี้จะช่วยกันทำ หรือทำแทนกันจริง ๆ นั้นไม่ได้

1. โอ...อมิตาพุทธ! (แปลว่าแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) อริยครูโบราณท่านต้องเสียแขนไปข้างหนึ่งก่อนจึงจะได้ธรรมะนี้มา แต่ทุกวันนี้ จ.ม. ขอได้ฟรี ๆ จงช่วยกันต่ออายุบุญบำรุงรักษาไว้เถิด! จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ

เลยนา! บุญกุศลหรือมรรคผลนิพพานนั้น ต้องปฏิบัติเอง ทำกับมือตนเองให้ทันตาเห็น จึงจะเป็นของเธอเองไปได้นา!

จากนั้น ท่านพระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา[1] ก็พูดว่า ฉันขออำลาพวกเธอทั้งหลาย ฉันจะจากโลกนี้ไปแล้ว ท่านก็นิ่งนั่งอยู่ในสมาธิดับขันธ์ในฌานสมาบัตินิพพานไป ต่อหน้าคณะศิษย์ทั้งหลาย ข่าวนี้ได้แพร่ไปถึงเมืองหลวง "พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่" ได้พระราชทานสมณศักดิ์ให้จารึกที่พระเจดีย์บรรจุพระศพของท่านนามว่า "อี่กักไต้ซือ" และพระเจดีย์หลวงองค์นั้น ก็ยังได้พระราชทานนามให้ชื่อว่า "เจดีย์โคงกวง" อยู่ ณ บนภูเขา "ฮ่งย้อซัว" สืบไป

1. ท่านพระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ก่อนที่จะดับขันธ์นิพพานไปนั้น ท่านได้ทำการมอบหมายถ่ายทอด-บาตร-จีวร-สังฆาฏิ-ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย "จิตถึงจิต" ให้แก่ พระเว่ยโหมหาครูบา (แต้จิ๋ว เรียกว่า หุยค้อไต้ซือ) พร้อมทั้ง "ลังกาวตารสูตร" ที่ท่านนำมาจากอินเดียให้ไว้อีกด้วย ระยะที่พูดนี้ คือประมาณ พ.ศ. 1067 (เมื่อสมัย 1,400 ปีก่อนโน้น)

"ธีรทาส"

ภาพศิลาจารึก พระสังฆปริณายกองค์ที่ 2.

พระเว่ยโห มหาครูบา. ตัวอักษรจีนที่เห็นนั้น แต้จิ๋วอ่านว่า "ยี่โจ้ว หุยค้อไต้ซือ" ชาวจีนนิยมเรียกท่านสั้น ๆ ว่า "ยี่โจ้ว" ถ้านับจากอินเดียตามสายลงมาแล้ว เป็น พระสังฆปริณายก อันดับองค์ที่ 29.

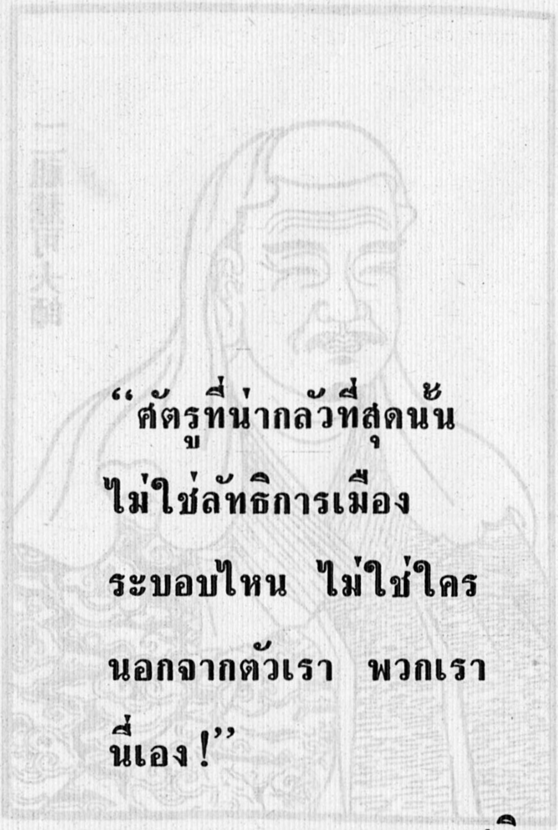

"ศัตรูที่น่ากลัวที่สุดนั้น
ไม่ใช่ลัทธิการเมือง
ระบอบไหน ไม่ใช่ใคร
นอกจากตัวเรา พวกเรา
นี่เอง !"

พุทธทาสภิกขุ

ศิลาจารึกบนฝาผนังแผ่นที่ 2

ชีวประวัติพระสังฆปริณายกองค์ที่ 2 พระเว่ยโหมหาครูบา (พระหุยค้อไต้ซือ)

พระสังฆปริณายก องค์ที่ 2 (ยี่โจ้ว) เกิด ณ เมืองบู๊ล้อแซ่กี ขณะเกิดมีรัศมีแสงสว่างขึ้นมาหมดทั้งบ้าน บิดาจึงตั้งชื่อให้ว่า "ซิ่งกวง" สมัยเป็นเด็กชอบนั่งแต่สมาธิ สามารถอ่านกาพย์กลอนโคลงฉันท์วรรณคดีโบราณ บรรยายพระไตรปิฎกได้อย่างแตกฉานตั้งแต่ยังเป็นสามเณรอยู่

ภายหลังได้ติดตาม พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา คือภิกษุอินเดียไปอยู่ที่ "วัดเซียวลิมยี่"

วีรกรรมอันยิ่งใหญ่ของท่าน ก็คือ "ตัดแขนซ้ายบูชาพระธรรม ปลงสังขารตก รักธรรมะมากกว่าชีวิต"

พอบรรลุธรรมดีแล้ว พระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบาได้เปลี่ยนชื่อให้เสียใหม่ จาก ซิ่งกวง มาเป็น เว่ยโห (แต้จิ๋วอ่านเป็นหุยค้อไต้ซือ)[1] และได้รับการถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิธรรมะทั้งหมดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จากพระสังฆราชโพธิธรรมมหาครูบา ให้เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 2 (ในเมืองจีน) สืบอายุพระพุทธศาสนาให้แพร่หลายสืบต่อไป

---

[1] ถ้านับมาจากอินเดีย พระหุยค้อมหาครูบาต้องเป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 29 "ธีรทาส"

พระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ได้พระราชทานสมณศักดิ์ให้ (พระหุย-ค้อไต้ซือ) มีนามว่า "ไต้โจ้วเซียงซือ" ท่านนั่งสมาธิดับขันธ์นิพพานในฌานสมาบัติเมื่ออายุ 107 พรรษา ณ เมืองอ๊วงเซีย (สมัยเต็กจง)

ก่อนนิพพาน ได้ถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมดให้แก่พระซังซานมหาครูบา (แต้จิ๋วอ่านเป็น เจ็งฉั่งไต้ซือ).

อยากรู้เรื่องเซ็นในญี่ปุ่น ต้องอ่านหนังสือ

(1) เซ็นกับวัฒนธรรมญี่ปุ่น ดร. สุสุกิ มีแปลไทย (มีเล่ม 1 และ 2) สั่งซื้อโดยตรงเองทางไปรษณีย์ที่ราชบัณฑิตยสถาน ย้ายไปอยู่ในพระบรมมหาราชวัง สนามหลวง ก.ท. (หรือไปรษณีย์บัตร 1 บาท) สอบถามเจ้าหน้าที่แผนกการเงินเขาก่อนว่ายังมีหรือไม่ ราคาเล่มเท่าไร การส่งธนาณัติจ่ายใคร เพราะของราชการพิมพ์จำหน่ายไม่มีแจกทานอย่าขอมากันเลย

(2) ยังมีเรื่องอื่นๆ อีก เช่น "บ่อเกิดลัทธิประเพณีญี่ปุ่น ชุด 4 เล่ม" มีเรื่องเซ็นผสมไว้มากมาย ติดต่อ จ.ม. เองที่ราชบัณฑิตยสถาน ฉันบอกทางให้ได้เท่านั้น ไม่มีเวลาไปช่วยจัดซื้อให้ ขออภัยด้วย

(3) หาซื้อ หนังสือธรรมะ "พุทธทาสภิกขุ" ได้ที่ร้านธรรมบูชา 5/1-2 ถนนอัษฎางค์ ตรงข้ามกระทรวงยุติธรรม ก.ท. ติดต่อทาง จ.ม. กับเขาโดยตรงเองเถิด! (ไม่ได้รับจ้างโฆษณา)

ถ้าท่านอยากไปสวรรค์ ไปนิพพาน หรือชาติหน้าๆ อยากจะให้ได้พบพระธรรมที่ท่านชอบใจอีกบ้างแล้ว จงอย่าลืมช่วยกันสร้างอุทิศ เป็นเชื้อบุญกุศลสืบพืชพันธุ์ไว้เป็นของท่านบ้าง นิดหน่อยก็ยังดีเสียกว่าที่ไม่ได้ทำ ที่การได้เกิดมาเป็นมนุษย์ทั้งทีแล้ว แต่ไม่ได้ร่วมหว่านเมล็ดพืชพันธุ์ บุญกุศลไว้บ้างเลย อย่าดูถูกว่าเงินไม่กี่บาท มันจะเป็นเชื้อผลบุญกุศลเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ท่านมีโชคดีได้พบอีก แจกกับมือเราเองให้ทันตาเห็น นั่นแหละจึงจะเป็นของเราจริง

การแจกธรรมเป็นทานให้แก่เพื่อนมนุษย์ไปนั้น อริยปราชญ์ทุกยุคสรรเสริญว่า 'เป็นการเริ่มบวชจิตก่อนบวชกาย' มันต่างกันก็อยู่ที่ยังไม่ได้ห่มผ้าเหลือง และพิธีกรรมมากหรือน้อย เท่านั้นเอง

"จงแจกปีละเล่มหรือเดือนละเล่มจนกว่าเราจะตายจากโลกนี้ไปก็จะได้บุญกุศลมิใช่น้อยทีเดียว"

"ปุถุชนโพธิสัตว์."

ภาพศิลาจารึก พระสังฆปริณายกองค์ที่ 3.

พระซังชาน มหาครูบา. ตัวอักษรจีนที่เห็นนั้น แต้จิ๋วอ่านว่า "ซาโจ้ว เจ็งฉั่งไต้ซือ" ชาวจีนนิยมเรียกท่านสั้น ๆ ว่า "ซาโจ้ว" ถ้านับจากอินเดียตามสายลงมาแล้ว เป็นพระสังฆปริณายก อันดับองค์ที่ 30.

"คำสอนตามพระคัมภีร์ ของยานทั้งสามนั้นก็เป็นแต่เพียงยาบำบัดความเจ็บในขั้นปฐมพยาบาลเท่านั้น. คำสอนเหล่านั้นถูกสอนไปเพื่อสนองความต้องการในทำนองนั้น ดังนั้นมันจึงเป็นของมีคุณค่าเพียงชั่วคราว และบัดกันไปบัดกันมาอยู่ในตัวมันเอง."

△ ฮวงโป.

ศิลาจารึกบนฝาผนังแผ่นที่ 3

ชีวประวัติพระสังฆปริณายกองค์ที่ 3

พระซังซานมหาครูบา (เจ็งฉั่งไต้ซือ)

พระสังฆปริณายก องค์ที่ 3 (ซาโจ้ว) เดิมเป็นอุบาสก มีโรคอัมพาตเบียดเบียน (ความดันโลหิตสูง) ทนทุกข์ทรมานไม่ไหว! จึงไปหาท่านพระสังฆปริณายก องค์ที่ 2 กราบเรียนท่านว่า "ผมมีบาปมาก... ขอให้พระคุณเจ้า ช่วยกรุณาชำระบาปให้ผมทีครับ!"

ท่านพระสังฆปริณายก องค์ที่ 2 (พระหุยค้อไต้ซือ) ตอบว่า "เจ้าจงเอาบาปออกมาซิ! ฉันจะช่วยชำระให้..."

ท่านซังซาน (เจ็งฉั่ง) ก็นิ่ง...นึกอยู่สักครู่ แล้วจึงตอบว่า "ผมหาบาปไม่พบ...ครับ!"

ท่านพระสังฆปริณายกองค์ที่ 2 (พระหุยค้อไต้ซือ) ตอบว่า "ฉันได้ชำระบาปให้เธอแล้ว"

ในทันทีนั้น ท่านซังซาน (เจ็งฉั่ง) ก็เกิดความสว่างไสวเข้าใจ "โลกุตรธรรม (สุญตา) ที่ตนยังสงสัยมานานแล้วทั้งหมด" จึงถวายตัวเป็นศิษย์ ศึกษาธรรมให้แตกฉานยิ่งขึ้นไปอยู่อีก 2 ปี ได้ถือมังสวิรัติจริงๆ แล้วโรคภัยก็ค่อยหายไป

พระสังฆปริณายก องค์ที่ 2 (พระหุยค้อไต้ซือ) ได้อุปสมบทให้เป็นพระภิกษุ (เจ็งฉั่ง) แล้วพูดว่า เธอได้บรรลุธรรมโดยสมบูรณ์ดีแล้ว ฉันจะถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ท่านเป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 3* (ในเมืองจีน) เพื่อสืบอายุพระพุทธศาสนาให้แพร่หลายต่อไป บัดนี้ขอให้ท่านเดินทางไปหาที่สงัดวิเวกอยู่บนภูเขาอ๊วง-กงซัว แขวงเมืองโซวจิว จงหลบซ่อนตัวอยู่ตามป่าแถว ๆ นั้นไว้ก่อน อย่าเพิ่งด่วนออกไปทำการเผยแผ่พระธรรม เพราะว่าอนาคตบ้านเมืองจะมีภัยสงคราม จงฟังโศลกของฉันสืบไว้ให้ดี :-

" เดิมมาเนื่องจากมีพื้นดิน
เพราะพื้นดินปลูกดอกไม้จึงเกิด
เดิมมาถ้าไม่มีเมล็ดพืชพันธุ์แล้ว
ดอกไม้ก็ไม่เคยเกิด. "

本 來 緣 有 地
因 地 種 華 生
本 來 無 有 種
華 亦 不 曾 生

---

*ถ้านับมาจากอินเดีย พระเจ็งฉั่งมหาครูบา เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 30

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 3 (ท่านเจิงฉั่งไต้ซือ) พออายุ 85 พรรษา ท่านได้ประชุมสานุศิษย์ที่ใต้ต้นโพธิ์ แล้วมือของท่านจับกิ่งโพธิ์ยืนดับขันธ์ปรินิพพานในฌานสมาบัติ ณ ที่นั้น ต่อหน้าสานุศิษย์เป็นจำนวนมาก ข่าวนี้ได้ทราบถึง "พระเจ้าเฮี่ยงจง" ท่านจึงพระราชทานสมณศักดิ์ให้นามว่า "ก่ำตี่เซียงซือ" พระศพของท่านได้บรรจุไว้บนเจดีย์หลวง ภูเขาอ๊วงกงซัว แขวงเมืองโซวจิว

ก่อนดับขันธ์ปรินิพพาน ได้ถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมดให้แก่ศิษย์ชื่อ พระตูชุนมหาครูบา (เต้าสิ่นไต้ซือ)

พบเหตุ...จุด...ที่พระธรรมไม่แพร่หลาย คนรวยไม่สนใจธรรมะ... คนจนไม่มีเงินที่จะซื้อหนังสือธรรมะเล่มละตั้ง 20-100 บ. วัดเรือนหมื่นพระเณรเรือนแสน ตามป่าถ้ำดงดอนบ้านนอกคอกนานั้นต้องเปิดโอกาสให้ท่านขอได้ฟรี ๆ บางวัดยากจนขาดตำราที่พอจะเป็นครูศึกษาธรรมะด้วยตนเองได้ ยังไม่มีผู้ใดอุทิศธรรมทานไปถึงสองหมื่นกว่าวัดกันบ้างเลย มัวเอาแต่ทำบุญสร้างอิฐ-ปูน สร้างโลหะวัตถุเอาไว้อวดกันโก้ ๆ ไม่กี่ปีก็พังทลายไป ส่วนหนังสือธรรมะทานให้สติปัญญาพัฒนาจิตใจคนให้สูงมีคุณธรรม เป็นทานนั้น 90% ชาวพุทธยังมองข้ามกันไปมาก พระพุทธศาสนาจึงแย่ลงไปทุกที ๆ ถ้าไม่ช่วยกันอุทิศพิมพ์หนังสือธรรมะแจกไปให้ทั่วถึงแล้วจะไปไม่รอดแน่นอน ถ้าจิตมนุษย์ขาดเมตตากรุณาธรรมมาก ก็คือยักษ์มารไปโดยปริยายแล...

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ

ภาพศิลาจารึก พระสังฆปริณายกองค์ที่ 4

พระตูชุน มหาครูบา. ตัวอักษรจีนที่เห็นนั้น แต้จิ๋วอ่านว่า “สี่โจ้ว เต้าสิ่นไต้ซือ” ชาวจีนนิยมเรียกท่านสั้นๆ ว่า “สี่โจ้ว” ถ้านับจากอินเดียตามสายลงมาแล้ว เป็น พระสังฆปริณายก อันดับองค์ที่ 31.

"การให้การศึกษา

ชนิดที่ขัดเกลาความเห็นแก่ตัว

อันลึกซึ้งไปเสียแต่วัยเด็ก

เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง."

△ พุทธทาสภิกขุ.

ศิลาจารึกบนฝาผนังแผ่นที่ 4

ชีวประวัติพระสังฆปริณายกองค์ที่ 4

พระตูชุนมหาครูบา (เต้าสิ่นไต้ซือ)

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 4 (สี่โจ้ว) เกิด ณ ตำบลกวงจี้ เมืองคี่จิว แซ่ซีเบ้ บวชเป็นสามเณร เมื่ออายุ 14 ปี ได้เดินทางไปหาท่านพระสังฆปริณายก องค์ที่ 3 (พระเจ็งฉั่งไต้ซือ) กราบเรียนท่านว่า "**ขอให้ใต้เท้าช่วยกรุณาสอนธรรมะ เพื่อความหลุดพ้นให้กระผมด้วย ครับ!**"

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 3 (พระเจ็งฉั่งไต้ซือ) พูดว่า "ใครเขาผูกเจ้าไว้ล่ะ ?"

สามเณรเต้าสิ่น นั่งคิดดูสักครู่... แล้วตอบว่า "ไม่มีใครเขาผูกกระผมไว้ ... ครับ ?"

ท่านพระสังฆปริณายก องค์ที่ 3 (พระเจ็งฉั่งไต้ซือ) พูดว่า "ถ้าไม่มีใครเขาผูกเจ้าไว้แล้ว ทำไมเจ้าจึงจะต้องมาหาคนแก้ด้วยเล่า ?"

สามเณรเต้าสิ่น ก็เกิดความสว่างไสว และได้บรรลุธรรมในข้อที่ตนสงสัยขึ้นมาทันที จึงเกิดความศรัทธาท่านพระสังฆปริณายก เลยถวายตัวเป็นศิษย์ศึกษาธรรมะอยู่ 9 พรรษา ท่านพระอาจารย์ได้ทดลองภูมิปัญญาอยู่เสมอๆ แล้วต่อมาได้บรรลุธรรมก็จัดการอุปสมบทให้เป็นพระภิกษุ "เต้าสิ่นไต้ซือ"

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 3 (พระเจ็งฉั่งไต้ซือ) ภายหลังเห็นว่า "พระเต้าสิ่นไต้ซือ" มีการศึกษาและบัญญาบารมีสร้างสมมาพอดีแล้ว ท่านจึงได้ถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เป็นพระสังฆปริ-ณายก องค์ที่ 4 สืบอายุพระพุทธศาสนาต่อจากท่านไป และยังได้กล่าวโศลกให้ไว้บทหนึ่งว่า:-

"ดอกไม้ปลูกถึงแม้เหตุอาศัยพื้นดิน
ตามพื้น ดินปลูกดอกไม้ก็เกิด
ถ้าไม่มีคนเพาะเชื้อเมล็ดพืชพันธุ์ แล้ว
ดอกไม้และดินทั้งหมดจะไม่เกิดขึ้นเอง."

華　種　雖　因　地
從　地　種　華　生
若　無　人　下　種
華　地　盡　無　生

จากนั้น "พระเต้าสิ่นไต้ซือ" ได้ไปประกาศธรรมะ พักอาศัยอยู่ที่ภูเขาพัวเถ้าซัว กลางคืนท่านไม่เคยนอนลงจนหลังแตะ

*ถ้านับมาจากอินเดีย พระเต้าสิ่นมหาครูบา เป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 31

ถึงที่พื้นเสื่อเลย พอตกค่ำท่านนั่งสมาธิเข้าฌานอยู่ตลอดจนสว่างทุก ๆ คืน เป็นระยะเวลาตลอดถึง 58 พรรษา

พระเจ้าถังไท้จง ได้ยินเกียรติคุณของท่านแล้ว ได้ทรงมีพระราชสาส์นอาราธนาให้จาริกมายังเมืองหลวงถึง 3 ครั้ง ท่านก็ยังสงบอยู่

พออายุครบ 72 พรรษา (พระเต้าสิ้นไต้ซือ) ได้ประชุมสานุศิษย์พร้อมกันแล้ว ท่านได้นั่งสมาธิดับขันธ์นิพพานในฌานสมาบัติไปอย่างสงบ พระศพได้บรรจุในเจดีย์หลวงชื่อ "ชื่อฮุ้น"

อีกหลายปีผ่านไป ประตูเจดีย์ได้เปิดออกมาเอง ปรากฏว่ารูปซากพระศพของท่าน ยังมีราศีสดใสยิ้มเหมือนอย่างมีชีวิต ร่างกายมิได้บุบสลายเน่าเปื่อย... นั่งอยู่ในท่าสมาธิเหมือนตอนนิพพาน **พระเจ้าถังไท้จง** เกิดศรัทธาสูงมาก เสด็จมานมัสการ ได้พระราชทานสมณศักดิ์ให้อีกนามว่า[1] "ไต้โจ้วเซี้ยงซือ"

ก่อนดับขันธ์ปรินิพพาน ได้ถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมด ให้แก่ศิษย์ ชื่อ พระฮวางยานมหาครูบา (แต้จิ๋ว อ่าน ฮ่งยิ้มไต้ซือ).

---

[1] ตรงนี้ต่างกับเมืองไทยเรามาก คือให้สมณศักดิ์เมื่อตายแล้ว เป็นเรื่องที่น่าคิดเป็นปริศนา.

"ธีรทาส"

ภาพศิลาจารึก พระสังฆปริณายกองค์ที่ 5.

พระฮวางยาน มหาครูบา ตัวอักษรจีนที่เห็นนั้น แต้จิ๋วอ่านว่า "โหงวโจ้ว ฮ่งยิ้มไต้ซือ" ชาวจีนนิยมเรียกท่านสั้นๆ ว่า "โหงวโจ้ว" ถ้านับจากอินเดียตามสายลงมาแล้ว เป็น พระสังฆปริณายก อันดับองค์ที่ 32.

"การพูดว่า ข้าพเจ้าสามารถ รู้ ถึงสิ่งบางสิ่ง หรือ ข้าพเจ้าสามารถ ลุ ถึงสิ่งบางสิ่ง นั้น คือการจัดตัวเองไปไว้ในระหว่างบรรดาคนผู้เป็นนักอวดโอ้."

△ ฮวงโป.

ศิลาจารึกบนฝาผนังแผ่นที่ 5

ชีวประวัติพระสังฆปริณายก องค์ที่ 5

พระฮวางยานมหาครูบา (ฮ่งยิ้มไต้ซือ)

พระสังฆปริณายก องค์ที่ 5 (โหงวโจ้ว) เกิด ณ ตำบลอึ้งบ๊วย เมืองคีจิว มณฑลโอ้วปั๊ก เดิมมีตาแป๊ะแก่ถือศีลกินเจ ชอบปลูกต้นสนไม้ดัดต่าง ๆ ไว้ดูเพ่งพิจารณาให้เกิดอารมณ์สมถะ (ผลได้คือสมาธิ) แล้วก็ต่อยอดยกขึ้นไปสู่วิปัสสนาปัญญาคนหนึ่ง เกิดเบื่อหน่ายสังขารโลกขึ้นมา จึงได้เดินทางไปนมัสการท่านพระสังฆปริณายกองค์ที่ 4 (เต้าสิ่นไต้ซือ) กราบเรียนท่านว่ากระผมชื่อ "ฮ่งยิ้ม" จะมาขอศึกษาธรรมะกับพระคุณเจ้า ครับ!

ท่านพระสังฆปริณายกองค์ที่ 4 (พระเต้าสิ่นไต้ซือ) พอมองเห็นตาแป๊ะแก่คนนี้ โหงวเฮ้งที่ใบหน้ามีราศีเขียว–อมดำซ้ายขวามากก็รู้ได้ด้วยญาณจักษุทันที ว่าความชราภาพของสังขารใกล้วาระจะแตกดับอยู่แล้ว คงจะไม่เกินวันนี้แน่ ท่านจึงพูดเป็นเชิงปริศนาว่า

พ่อเฒ่า "อายุสังขารก็ชรามากแล้ว ถึงจะเรียนรู้ไปก็สอนใครไม่ทัน เอาไว้ชาติหน้าเถิด ! ฉันจะคอยสอนให้..."

จากนั้น แป๊ะแก่ (ฮ่งยิ้ม) ก็กราบลาท่านพระสังฆปริณายกองค์ที่ 4 แล้วได้เดินทางไปยังริมแม่น้ำแห่งหนึ่ง เห็นหญิงสาวพรหมจารีคนหนึ่ง กำลังซักผ้าอยู่ จึงร้องถามไปว่า

แม่หนู "ลุงขออาศัยบ้านพักสักหน่อยได้ไหม ?"

หญิงสาวตอบว่า "ให้ไปถามบิดาของฉันก่อน . . ."

ตาแป๊ะแก่ก็พูดว่า "ไม่ใช่ ! ขอพักบ้านของหนูนั่นเอง"

หญิงสาวผู้นี้ฟังคำพูดของตาแป๊ะแก่ (ฮ่งยิ้ม) แล้วก็ไม่รู้ความหมาย อึดอัดใจ . . . จึงตอบไปว่า "ได้"

จากนี้ ตาแป๊ะแก่ (ฮ่งยิ้ม) ก็ได้เดินทางไปอีกไม่นาน ก็ถึงแก่วาระสุดท้ายของชีวิต . . .

ส่วนหญิงสาวพรหมจารี คนที่กล่าวมานั้น อยู่ๆ ก็เกิดตั้งครรภ์ขึ้นมา โดยมิได้ร่วมประเวณีกับชายใดๆ เลย ฝ่ายบิดามารดาก็โกรธ . . . เป็นเดือดเป็นแค้นยิ่งนัก ! จึงขับไล่ให้ออกจากบ้านไป หญิงสาวจึงซัดเซพเนจรเที่ยวขอทานเขากินไปวันหนึ่งๆ พอครบกำหนดก็คลอดบุตรออกมาเป็นชาย ด้วยความโกรธ ! เพราะไอ้ลูกเจ้ากรรมคนนี้เอง เราจึงต้องตกระกำลำบากเรื่อยมา จึงอุ้มลูกเอาไปโยนทิ้งลงในคลอง พอรุ่งเช้า ด้วยสัญชาตญาณของความเป็นแม่ ก็นึกคิดถึงลูกขึ้นมา จึงเดินไปดูก็รู้สึกแปลกใจเป็นอย่างยิ่ง ! เพราะเห็นเด็กน้อยยังอยู่ที่ริมคลองและไม่เป็นอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น จึงเดินลงไปอุ้มขึ้นมาดู เห็นว่ายังไม่ตายก็เอากลับมาเลี้ยงไว้ตามมีตามเกิด ขอทานเขากินเรื่อยไปจนเด็กโตอายุ 7 ขวบ

อยู่มาวันหนึ่ง พระสังฆปริณายกองค์ที่ 4 (พระเต้าสิ้นไต้ซือ) ได้เดินทางผ่านมาเห็นเด็กคนนี้ มีหน้าตากิริยาท่าทางบ่งถึงความ

เป็นอัจฉริยะพิเศษกว่าเด็กทั้งหลายมาก ซึ่งขาดอีกเพียง 7 อย่าง ก็มีลักษณะ (โหงวเฮ้ง) เหมือนกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า[1]ทีเดียว

พระสังฆปริณายก องค์ที่ 4 จึงถามเด็กว่า "หนูแซ่อะไร ?"

เด็กขอทานตอบว่า "มีแซ่-แต่ไม่ใช่แซ่ธรรมดา"

พระสังฆปริณายก องค์ที่ 4 (พระเต้าสิ้นไต้ซือ) จึงได้ถามต่อไปว่า "ถ้าเช่นนั้น-แซ่อะไร ?"

เด็กน้อยตอบว่า "แซ่-พุทธะ (ฮุกแส่...)"

พระสังฆปริณายก ได้พูดว่า "หนูไม่มีแซ่ของหนูเองดอกหรือ ?"

หนูน้อยตอบว่า "เพราะแซ่-ว่าง (พุทธะ) จึงไม่มี"

พระสังฆปริณายก ก็รู้ด้วยญาณทันทีว่า นี่คือ ตาแป๊ะแก่ชื่อ "ฮ่งยิ้ม" ที่เคยมาขอเรียนธรรมะเมื่อ 7 ปีก่อนโน้น ! บัดนี้ (ข้ามชาติ) มาเกิดเป็นเด็กชายคนนี้แล้ว

---

1. พระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีมหาปุริสลักษณะ (โหงวเฮ้ง) ที่พิเศษอยู่ถึง 32 อย่างซึ่งคนธรรมดามีไม่ครบ อ่าน "พุทธประวัติจากพระโอษฐ์ โดย อ.ป" (อ.ป. นี้คือพุทธทาสภิกขุ) ดูในหน้า 29 ถึง 38 มีเฉพาะฉบับที่คณะธรรมทานไชยา (อ. ไชยา) จัดพิมพ์เอง (ดีมาก) ถ้าเป็นฉบับยุวพุทธิกสมาคม พิมพ์จำหน่าย เขาย่อความไปตัดเรื่องนี้ออกหมด ติดต่อ จ.ม. เอง ไปสั่งซื้อได้ที่ร้านธรรมบูชา 5/1-2 ถนนอัษฎางค์ ก.ท. (ไม่มีแจกฟรี ! อย่าขอกันมาเลย) "ธีรทาส"

ท่านจึงออกปากขอแก่มารดา ฝ่ายมารดาเห็นว่า ท่านพระสังฆปริณายกมาขอลูกไปเป็นศิษย์ ลูกคงจะได้เล่าเรียนหนังสือจึงได้ถวายให้ท่านไปเลย! (หมดหนี้ความเป็นแม่ลูกกันแค่นี้)

เมื่อเด็กน้อยซึ่งมีอายุได้เพียง 7 ขวบ พอมาถึงวัดแล้วก็บอกกับ พระสังฆปริณายก องค์ที่ 4 ว่า "หลวงพ่อครับ! ผมอยากจะขอเรียนธรรมะครับ!"

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 4 ก็พูดเป็นเชิงแบบจะทดลองสติปัญญาของเด็กไปว่า "เจ้าอายุยังน้อยอยู่เป็นเด็กยังเล็กมากเกินไป"

เด็กน้อย ก็ตอบทันทีว่า ทำไมเมื่อชาติก่อน ท่านหลวงพ่อ! ก็พูดว่า "อายุสังขารของผมแก่ชรามากเกินไปแล้วล่ะ?" ที่มาตอนนี้ก็ว่าผมเป็นเด็กเกินไปอีก แล้วเมื่อไรท่านหลวงพ่อ! จึงจะสอนให้ผมสักทีกันล่ะครับ? หลวงพ่อ!

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 4 นิ่ง! ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรดี? คิดว่าเจ้าเด็กน้อยผู้นี้คงจะระลึกชาติได้ด้วย จึงได้ทดลองสอบถามชื่อ และญาติวงศ์ทั้งบิดามารดาเรื่องต่าง ๆ ในชาติก่อน เด็กน้อยก็ตอบได้ถูกหมด

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 4 ก็ได้เริ่มสอนหนังสือ เด็กน้อยอ่านทีเดียวจำได้หมด ตราบไปจนกระทั่งพระคัมภีร์ต่าง ๆ ได้เรียนเพียงจบเดียวก็สามารถท่องจำได้จนหมด

เด็กน้อยบอกว่าชาติก่อนเคยสวดสาธยายพระคัมภีร์เหล่านี้มามากมายแล้ว

พระสังฆปริณายกจึงได้ทำการบวชให้เป็นสามเณร แล้วขึ้นธรรมมาสน์เทศน์ให้ประชาชนฟังได้อย่างไพเราะเพราะพริ้ง! ชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วเมือง พอบรรลุธรรมแล้ว และอายุครบบวช ก็ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุ ภายหลังได้รับการถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมดของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เป็น พระสังฆปริณายก องค์ที่ 5* (ในเมืองจีน) สืบอายุพระพุทธศาสนาต่อไป

แล้วท่านพระสังฆปริณายก องค์ที่ 4 (พระเต้าสิ่นไต้ซือ) ยังได้กล่าวโศลกให้ไว้บทหนึ่งว่า:–

"ดอกกับพืชมีการเกิดเป็นนิสัย
เพราะอาศัยดินอยู่ดอกไม้เกิดเรื่อย ๆ
มหาเหตุปัจจัยกับนิสัยอันเหมาะสม
พอเกิดแล้วก็เกิดอย่างไม่เกิด."

華 種 有 生 性
因 地 華 生 生
大 緣 與 性 合
當 生 生 不 生

*ถ้านับจากอินเดียตามสายลงมาแล้ว ต้องเป็นพระสังฆปริณายกอันดับองค์ที่ 32

"ธีรทาส"

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 5 (ฮ่งยิ้ม) มีสานุศิษย์เป็นพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา มากกว่าองค์ใด ๆ มาวันหนึ่งท่านมีมรณญาณ จากนี้ได้ประชุมสานุศิษย์นั่งสมาธิดับขันธ์นิพพานในฌานสมาบัติไป อายุได้ 85 พรรษา พระศพท่านได้บรรจุไว้ในเจดีย์หลวงชื่อ "ฮวบโหว" เมืองคี่จิว ตำบลอึ้งบ๊วย ภายหลังพระเจ้าต่อจงได้พระราชทานสมณศักดิ์ให้นามว่า "ไต้ม้วเซี่ยงซือ"

ก่อนดับขันธ์ปรินิพพาน 3 ปี ได้ถ่ายทอด บาตร จีวร สังฆาฏิ ธรรมะทั้งหมดให้แก่ศิษย์ชื่อ "พระเว่ยหล่างมหาครูบาแต้จิ๋ว อ่านว่า "หุยเล้งไต้ซือ"

"เรื่องเซ็น คือ สุญญตา ตรงกับหลักสูตรนักธรรมศึกษาชั้นโท หนังสือ "ธรรมวิภาค ปริเฉทที่ 2" คือ สุญญตวิโมกข์, อนิมิตตวิโมกข์, อัปปณิหิตวิโมกข์,"

คำว่า "เซ็น" มีตัวอักษรจีนได้อธิบายไว้ในคำนำศิษย์โง่ ๆ เล่มที่ 2. หมดแล้ว

"ธีรทาส"

ภาพศิลาจารึก พระสังฆปริณายกองค์ที่ 6.

พระเว่ยหล่าง มหาครูบา. ตัวอักษรจีนที่เห็นนั้น แต้จิ๋วอ่านว่า "ลั๊กโจ้ว หุยเล้งไต้ซือ" ชาวจีนนิยมเรียกท่านสั้น ๆ จนติดปากว่า "ลั๊กโจ้ว" ถ้านับจากอินเดียตามสายลงมาแล้ว เป็น พระสังฆ-ปริณายก อันดับองค์ที่ 33.

"ขออนุโมทนาด้วยเป็นอย่างสูง แก่ทุก ๆ ท่าน ที่มีความกล้าหาญ พอที่จะ กิน และย่อย ถ้อยคำที่กล่าว ตามแบบของ เว่ยหล่าง หรือ ฮวงโป ซึ่งเมื่อทำได้ แล้ว จะ หล่อเลี้ยงนามกาย ให้เจริญเติบโต พรึบเดียว เท่าท้องฟ้า หรือมหาสมุทร เป็นอย่างน้อยทีเดียว."

△ พุทธทาสภิกขุ.

ศิลาจารึกบนฝาผนังแผ่นที่ 6

ชีวประวัติพระสังฆปริณายก องค์ที่ 6

พระเว่ยหล่างมหาครูบา (หุยเล้งไต้ซือ)

พระสังฆปริณายก องค์ที่ 6 (ลักโจ้วไต้ซือ) เกิด ณ ตำบลซุนเจา มณฑลกวางตุ้ง สมัยแผ่นดินถัง บู๊เต็ก ปีที่ 3 เดือนที่ 9 บิดาชื่อเฮ่งเทา แซ่โล้ว มารดาชื่อ นางลี้ซี เป็นข้าราชการในเมืองหลวง ภายหลังถูกถอดออกจากตำแหน่ง ถูกเนรเทศไปอยู่ที่ซุนเจา บ้านเดิมด้วยความยากจนตลอดมา

คืนหนึ่ง "**นางลี้ซี**" ได้เกิดนิมิตฝันเห็นว่าดอกไม้หน้าบ้านบานสะพรั่งขาวหมดทุกดอก มีกลิ่นหอมฟุ้งขจรไปทั่วเมือง และยังมีหงษ์ขาวบินร่อนอยู่บนท้องฟ้าอีก 2 ตัว หลังจากนี้ นางได้ตั้งครรภ์จิตใจก็เกิดศรัทธาในพุทธศาสนา อยากถือศีลกินเจ อุ้มท้องอยู่ถึง 6 ปี จึงคลอดลูกออกมาเป็นผู้ชาย ขณะที่คลอดออกมานั้นได้มีสิ่งมหัศจรรย์อย่างหนึ่ง คือมีแสงสว่างพวยพุ่งเป็นรังษีออกจากบ้านไปลอยอยู่ท่ามกลางนภากาศเป็นเวลานานจนถึงรุ่งเช้า มีพระภิกษุแปลกหน้า 2 องค์ เข้ามาในบ้านบอกกับบิดาของ **ท่านเว่ยหล่าง** ว่าฉันรู้ว่าภรรยาของท่านคลอดบุตรเป็นผู้ชายมีบุญมาก ฉันจะขอตั้งชื่อให้ว่า "**เว่ยหล่าง**" (ภาษาจีนแต้จิ๋ว) อ่านว่า "**หุยเล้ง**"

บิดาท่านจึงถามว่า ทำไมจึงชื่อ "**หุยเล้ง**"

พระภิกษุตอบว่า "**หุย**" ตัวนี้ คือ–หุย–มีความอารีอารอบ

เมตตากรุณา ในทางให้ธรรมเป็นทานไปยังสรรพสัตว์ แล้ว "เล้ง" ตัวนี้ คือ–เล้ง–มีความสามารถที่จะทำหน้าที่ของพระพุทธเจ้า พอพูดจบคำพระภิกษุ 2 องค์นั้นก็ออกจากบ้านหายไปทันที

เว่ยหล่าง อายุ 3 ขวบ บิดาก็ได้ถึงแก่กรรม มารดาเป็นหม้ายเลี้ยงบุตรจนโตด้วยความยากจน ไม่สามารถจะส่งบุตรชายเรียนหนังสือได้ **"เว่ยหล่าง"** ต้องไปตัดฟืนมาขายเลี้ยงมารดาด้วยความกตัญญู จนอายุย่าง 24 ปี ได้พบอุบาสกท่านหนึ่งกำลังบริกรรม **"วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร**[1] **(กิมกังป๊วเยี่ยปอล่อมิกเก็ง)"** อยู่ พอได้ฟังข้อความในสูตรเท่านั้น ใจก็ลุกโพลง! สว่างไสวในพุทธธรรมขึ้นมาทันที จึงได้พูดว่าอยากจะไปศึกษาธรรมเหลือเกิน แต่ไม่มีผู้อุปถัมภ์เลี้ยงมารดา ด้วยผลของบุญกุศลที่ได้เคยสร้างสมแจกธรรมทานมาแต่ปางก่อน จึงได้มีชายผู้อารีคนหนึ่งเกิดความศรัทธามากได้ให้เงิน 10 ตำลึงเพื่อมอบให้มารดาไว้ใช้สอยในระหว่างที่ **"เว่ยหล่าง"** ไม่อยู่.

แล้วเว่ยหล่างได้ออกเดินทางไปร่วม 30 วัน จึงถึงวองมุยซื้อ (อึ้งบ๊วย) ได้นมัสการพระสังฆปริณายกองค์ที่ 5

พระสังฆปริณายก องค์ที่ 5 (พระฮ่งยิ้มไต้ซือ) ได้ถามว่า

"มาจากไหน . . . และต้องการประสงค์อะไร ?"

เว่ยหล่าง ตอบว่า กระผมเป็นคนพื้นเมืองซุนเจา แห่งมณฑลกวางตุ้งเดินทางมาแสนไกล เพื่อมาสักการะเคารพแด่

---

1. **วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร** อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้แปลเป็นภาษาไทยแล้วและมีอีกเล่มหนึ่งคู่กัน คือ "วิมลเกียรตินิทเทสสูตร" พิมพ์จำหน่ายที่ "โรงพิมพ์มหามงกุฎราชวิทยาลัย" บางลำภู พระนคร ติดต่อทาง จ.ม. เอง ส่งเงินไปให้ทางผู้จัดการโรงพิมพ์เขา 50 บาท **อย่าขอกันมาเลย ไม่มีแจกฟรี !**

คุณพ่อ และกระผมไม่ต้องการอะไร "นอกจากธรรมชาติแห่งการเป็นพุทธะ ! อย่างเดียวเท่านั้น"

พระสังฆปริณายก องค์ที่ 5 (พระฮ่งยิ้ม) พูดว่า "เจ้าเป็นชาวเมืองกวางตุ้งหรือ ? เป็นคนป่าคนเถื่อน . . . แล้วเธอจะหวังเป็นพุทธะ ! ได้อย่างไรกัน ?"

เว่ยหล่าง ตอบว่า "แม้ว่าจะมีคนชาวเหนือ และคนชาวใต้ก็จริง . . . แต่ทิศเหนือและทิศใต้นั้น . . . หาได้ทำให้ความเป็นพุทธะ ! ซึ่งมีอยู่ในคนนั้น ๆ แตกต่างกันได้ไม่ . . . คนป่าคนเถื่อนจะแตกต่างจากคุณพ่อ ก็แต่ในทางร่างกายเท่านั้น แต่ไม่มีความแตกต่างกันในทางธรรมชาติ แห่งความเป็น พุทธะ ! ของเราทั้งหลายเลย . . ."

พระสังฆปริณายก องค์ที่ 5 (พระฮ่งยิ้มไต้ซือ) นิ่ง ! เลยชี้บอกใช้ไปสมทบทำงานตำข้าวตัดฟืนกับหมู่คนทางโน้นก่อน !

เว่ยหล่าง ได้พูดต่อไปอีกว่า "กระผมขอเรียน คุณพ่อว่า "วิปัสสนาปัญญา" เกิดขึ้นในใจของกระผมอยู่เสมอ ๆ เมื่อผู้ใดผู้หนึ่งไม่ได้มีจิตใจเลื่อนลอยไป จากธรรมชาติแห่งนิสัยเดิมแท้ของตนเองแล้ว ก็ควรที่จะเรียกเขาผู้นั้นว่าผู้เป็นเนื้อนาบุญของโลกเหมือนกัน แล้วกระผมไม่ทราบว่างานอะไร ? ที่คุณพ่อจะให้กระผมทำ . . ."

พระสังฆปริณายก องค์ที่ 5 (พระฮ่งยิ้มไต้ซือ) พูดว่า

"เจ้าคนบ้านนี้ มีรากเหง้าของนิสัยที่จะเป็นประโยชน์อย่างมหาศาล" จงไปที่โรงตำข้าวโน้นก่อน! แล้วอย่าเพิ่งพูดอะไรอีกเลยนา...

ต่อมา **เว่ยหล่าง** พอได้ฟังเด็กท่องโศลกของ "**ครูชินเชาภิกษุ (ซิ้งซิ่ว)**" ที่แอบไปเขียนไว้บนฝาผนังนั้นกล่าวว่า:-

"กาย คือ ต้น โพธิ์[1]
จิต เหมือน กระจกเงาใสบนแท่น
ทุก ๆ เวลาต้องหมั่นปัดเช็ด
อย่าใช้ยั่วเย้า (ก่อ) ฝุ่นละออง."

身 是 菩 提 樹
心 如 明 鏡 臺
時 時 勤 拂 拭
勿 使 惹 塵 埃

---

1 ภาษาจีนบรรทัดแรกนี้ บางท่านบอกว่าชวนให้แปลความไปได้อีกแบบหนึ่งว่า "กายคือโพธิ์ต้น" คือตรงตามตัวจีนคำต่อคำ หมายความเอาว่า "กายของเรานี้คือต้นของพระโพธิญาณ" ไป ฉะนั้นการตีพิมพ์ตั้งแต่ครั้งที่ 21 เป็นต้นมา ข้าพเจ้าได้แก้ไขให้เป็นฉบับสมบูรณ์ถาวรดีขึ้นไปอีกมากมายและไม่ประมาท จึงใส่ตัวอักษรจีนไว้ให้นักศึกษาดูเอาเอง

แล้วโศลกของชินเชาและเว่ยหล่าง ท่านเก่งมากตรงที่เปรียบเทียบกายและใจคน นักปราชญ์จีนทุกนิกายยอมรับอมตมาพันปีเศษ ๆ "*ธีรทาส*"

เว่ยหล่าง พอได้ยินโศลกนั้นแล้ว ก็ทราบทันทีว่าผู้แต่งโศลกนั้น (คือครูชินเชาภิกษุ) มีปัญญาเก่งเพียงแค่โลกียธรรม รู้แจ้งอนัตตา (อนัตตาธรรม) เท่านั้น ยังไม่พบนิสัยเดิมแท้ของตนเอง ยังไม่รู้แจ้งทางจิตใจตนเอง เข้าไม่ถึง (สุญตาธรรม)

"**เว่ยหล่าง**" จึงได้แต่งโศลกขึ้นใหม่ แล้วบอกกับ "**จางตัดยูง** (เตียยิกเอ่ง)" ว่าช่วยกรุณาเขียนโศลกผมไว้บนฝาผนังนั้นให้ทีเถิด!

จางตัดยูง พูดเป็นเชิงดูถูกว่า คนอย่างเอ็งนี่หรือ? จะมาแต่งโศลกเป็นกับเขาด้วย หือ! มันก็แปลกพิลึกกึกกือกันนะซีโว้ย!

เว่ยหล่าง ตอบไปทันทีว่า "ถ้าท่านจะศึกษา–พระโพธิ-ญาณ–อันสูงสุดกันแล้ว จงอย่าได้ดูถูกดูหมิ่น คนที่เริ่มศึกษาธรรมะ ท่านควรรู้ไว้ว่า...คนที่ถูกทางโลกเขาจัดไว้ว่าเป็นคนชั้นต่ำ ๆ นั้น บางทีก็อาจจะมีปัญญาชั้นสูงเกิดแวบ! ขึ้นมาก็ได้เหมือนกัน. แล้วคนที่ถูกทางโลกเขาจัดไว้ว่าเป็นคนชั้นสูง ๆ นั้น บางทีก็อาจจะมีการเผลอสติบ่อย ๆ แสดงความโง่ ๆ ออกมาก็มีได้เหมือนกัน..."

จางตัดยูง จำนนด้วยเหตุผล จึงพูดว่า เอ้า! บอกมาซี! จะช่วยเขียนโศลกให้ แล้วถ้าเอ็งบรรลุธรรมเมื่อไร? ต้องอย่าลืมมาช่วยโปรดกันก่อนนะโว้ย!

---

1 ท่านครูชินเชาภิกษุ เปรียบกายคนเหมือนต้นโพธิ์ที่เป็นต้นไม้ไม่มีแก่น พอชื่อดังขึ้นมาภายหลังได้เป็นราชครูผู้สอนธรรมแด่พระมหา-จักรพรรดินี "บูเช็กเทียง" สมัยแผ่นดินถัง "ธีรทาส"

เว่ยหล่าง จึงได้กล่าวโศลกให้ "จางตัดยูง" เขียนไว้บนฝาผนังนั้นว่า:–

"โพธิ์ เดิม ไม่มีต้นไม้ [1]
กระจกเงาใส ก็ มิใช่แท่น
เดิมมาไม่มีแม้แต่หนึ่งสิ่ง
ที่ไหนจะยั่วเย้า (ก่อ) ฝุ่นละออง ?. "

菩 提 本 無 樹
明 鏡 亦 非 臺
本 來 無 一 物
何 處 惹 塵 埃

เมื่อ พระสังฆปริณายกองค์ที่ 5 (พระฮ่งยิ้มไต้ซือ) ได้มาพบโศลกของ "เว่ยหล่าง" อีกเข้าแล้ว ท่านก็รู้ได้ทันทีว่ามีบัญญาญาณมองทะลุได้ผ่าน "อนัตตา" คือโลกียธรรมไปแล้ว เข้าถึง "สุญตา" คือโลกุตรธรรมแล้ว จิตหลุดพ้นเข้าถึงช่องว่างสุญตา (สุญตาธรรม)

---

[1] การพิมพ์ตั้งแต่ครั้งที่ 21 ขึ้นมาข้าพเจ้าได้แก้ไขโศลกต่าง ๆ คือพยายามแปลให้ตรงตามตัวอักษรจีนเดิมเขาเป็นเกณฑ์ และยังได้เพิ่มบทความที่ค้นพบจากต้นฉบับของวัดโซกาย ได้ทำสารบัญการค้นเรื่องใส่ลงไปให้เป็นฉบับสมบูรณ์ถาวรดีอีกมากมาย *"ธีรทาส"*

นิพพานเป็นความว่างไปได้บ้างแล้ว และผู้ที่เราคอยคัดเลือกมานมนานแล้ว ที่จะให้สืบอายุพระพุทธศาสนาต่อจากเราไปนั้นก็คือ "**เว่ยหล่าง**" นี้เอง ท่านจึงได้ทำการลบโศลกของ "**เว่ยหล่าง**" กล่าวไว้นั้นทิ้งไปเสียก่อน เพื่อที่จะได้ปกปิดเป็นความลับไว้ก่อน.

หลังจากนี้ไป พอวันรุ่งขึ้น "**เว่ยหล่าง**" ก็ได้รับฟังคำสอนอันเร้นลับต่างๆ และฟังการอรรถาธิบายข้อความอันลึกซึ้งใน "**พระคัมภีร์มหาสุญญตา คือ วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร**" จีนเรียกว่า "กิมกังบั๋วเยียบปอล่อมิกเก็ง" จาก พระสังฆปริณายกองค์ที่ 5 (พระฮ่งยิ้มมหาครูบา) ในตอนกลางคืนนั้นอีกมากมายว่า "**พึงยังจิตมิให้บังเกิดมีความยึดถือผูกพันในสภาวะใด ๆ**" (หรือจิตเกิดอย่างไม่ติด จิตเกิดอย่างไม่ติดในสภาวะใด ๆ)

เว่ยหล่าง พอได้ฟังมาถึงใจความตรงนี้...เข้าเท่านั้นจิตใจก็ลุกโพลง! สว่างไสวออกมาอย่างแจ่มแจ้งในธรรมชาตินั้นขึ้นมาทันที ได้เกิดปัญญาบรรลุถึงสภาวะที่แท้แห่งจิตทันที คือปัญญาญาณเบื้องสูง ได้มองทะลุเห็นอย่างชัดแจ้งว่า "โอ... ที่แท้ทุก ๆ สิ่งหรือสรรพธรรมทั้งปวง... มิได้ห่างจากธรรมชาตินิสัยเดิมแท้ของเราไปเลย"

เว่ยหล่าง ได้ร้องขึ้นมาทันที ในเฉพาะหน้า พระสังฆปริณายกองค์ที่ 5 ในทันทีนั้นอีกว่า "แหม! ใครจะไปคิดว่าธรรมชาตินิสัยเดิมแท้นั้น เป็นของบริสุทธิ์... ใครจะไปคิดว่าธรรมชาตินิสัยเดิมแท้นั้น ไม่เกิดและไม่ดับสูญ... ใครจะไปคิดว่าธรรมชาตินิสัยเดิมแท้นั้น เป็นสิ่งที่มีความสมบูรณ์ในตัวมัน

เอง... ใครจะไปคิดว่า ธรรมชาตินิสัยเดิมแท้นั้น ไม่ส่าย... ไม่หวั่นไหว... ไม่กวัดแกว่ง... เป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนือความเปลี่ยนแปลง... ใครจะไปคิดว่า ธรรมชาตินิสัยเดิมแท้นั้น สามารถที่จะเกิดนานาธรรมชาติ ทุก ๆ สิ่งได้แล..."

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 5. (พระฮ่งยิ้มไต้ซือ) พอเห็นว่า "**เว่ยหล่าง**" ได้บรรลุธรรมรู้แจ้งแล้ว คือพบสภาวะที่แท้แห่งธรรมชาติของนิสัยเดิมแท้ของตนเองแล้ว (คือจับจุดได้รู้แจ้งธาตุแท้ทางอนุสัยจิตใจอันมั่นคงดี) ท่านได้บอกอีกว่า พึงจำเอาไว้ให้ดี ๆ นะ! "ถ้าบุคคลใด ๆ ไม่รู้จักจิตเดิมแท้ (สภาวะที่แท้แห่งจิต) ของตนเองว่าคืออะไรแล้ว บ่วยการไปศึกษาธรรมะ หรือจะศึกษาธรรมะไปก็ไร้ผล ไม่ได้ประโยชน์ ตรงกันข้าม ถ้าบุคคลใด ๆ รู้จักจิตเดิมแท้ของตนเองบ้าง ว่าเป็นอะไร? และได้พบธรรมชาตินิสัยเดิมแท้ของตนเองบ้าง ว่าคืออะไร? และเห็นแจ้งด้วยปัญญาญาณของตนเองแท้ อย่างซึมซาบว่าในธรรมชาติแท้ ๆ ของสภาวะจิตใจของตนเอง ว่ามีลักษณะวาระจิตอย่างไร? คืออะไรอีกด้วยแล้ว เขาผู้นั้นชื่อว่า วีรบุรุษ คือ ครูบาของเทวดาและมนุษย์คือ–พุทธะ."

ดังนั้น ในฐานะที่ความรู้ย่อมไม่เป็นของบุคคลใดผูกขาดไว้แต่ผู้เดียว...ผลก็คือ ท่านอุบาสกเว่ยหล่างอายุ 24 ปี ได้รับการถ่ายทอดหัวใจธรรมะทั้งหมดด้วย "**จิต–ถึง–จิต**" ในเที่ยงคืนนั้นเอง.

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 5. (พระฮ่งยิ้มไต้ซือ) ท่านได้กล่าวอีกว่า บัดนี้ท่านเป็นพระสังฆปริณายกองค์ที่ 6. (ถ้านับจากอินเดียตามสายลงมาเป็นอันดับองค์ที่ 33) สืบต่ออายุพระพุทธ-ศาสนาจากฉันไปแล้ว ฉันจะมอบ "**บาตร จีวร สังฆาฏิ**" ซึ่งเป็นปูชนียวัตถุของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ "**ท่านพระสังฆราช-โพธิธรรมมหาครูบา**" ได้นำมาจากอินเดียให้ท่านไป เป็นธรรมเนียมซึ่งทำกันลงมาแต่ดั้งเดิมอย่างนี้ บัดนี้ท่านจะต้องรักษาตัวของท่านไว้ให้ดี ๆ นา! และคุ้มครองปูชนียวัตถุเหล่านี้สืบไว้ให้ดี ๆ นา! เพราะว่าความลับในสัจธรรมทั้งหลายอยู่ในตัวท่านหมดแล้ว จงช่วยสอนธรรมโปรดมนุษย์ทั้งหลายให้ได้มหาสติ... จงช่วยสัตว์เดรัจฉานให้รอดตาย... ให้มากที่สุดเท่าที่จะช่วยได้เป็นมหาอุดมคติ... จงหาวิธีพยายามทำการเผยแพร่พระธรรมคำสอนที่สืบทอดไปนี้ ให้อนุชนแต่ละรุ่นรับช่วงไป... จงระวังอย่าให้ขาดตอนลงไปได้... ส่วนการถ่ายทอดมอบ บาตร จีวร สังฆาฏิ แบบเดิมนั้นจะทำให้พวกเบาปัญญา ที่ยังไม่บรรลุธรรมคิดโลภอยากได้ แล้วจะเกิดมีภัยในการยื้อแย่งกัน ฉะนั้นมาถึงยุคที่พระธรรมคำสอนแพร่หลายแล้ว ท่านสมควรหยุดการถ่ายทอดเรื่องวัตถุนี้เสีย จงถ่ายทอดธรรมด้วย "จิต–ถึง–จิต" จิตถึงจิตก็พอแล้ว ถือเอาผู้ใดบรรลุธรรม ผู้นั้นเป็นผู้สืบอายุพระพุทธศาสนาเอง จงตั้งใจฟังจำโศลกของฉันสืบเอาไว้ให้ดี ๆ อีกด้วย:–

"มีอารมณ์เรามาหว่านเชื้อเมล็ดพืชพันธุ์[1]
เพราะว่าอาศัยพื้นดินผลก็ยังเกิด
ไม่มีอารมณ์แล้ว ก็ไม่มีเชื้อเมล็ดพืชพันธุ์
ไม่มีนิสัยแล้ว – ก็ – ไม่เกิด"

有 情 來 下 種
因 地 果 還 生
無 情 亦 無 種
無 性 亦 無 生

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 5. (พระฮ่งยิ้มไต้ซือ) บอกกับท่านเว่ยหล่างอีกว่า เวลานี้ตัวท่านเสี่ยงภัยจากอันตรายมาก อาจจะมีพวกที่ไม่เห็นธรรมะใจบาปคิดอิจฉาทำร้ายต่าง ๆ นานา ใจบาปกรรมอย่างนี้จะต้องตกนรกอย่างหนัก ท่านจะต้องหนีออกไปจากวัดในคืนนี้ทันที.

ท่านเว่ยหล่าง บอกท่านพ่อว่า "กระผมเป็นคนชาวใต้ แล้วก็ไม่รู้จักหนทางภูเขาแถบนี้เลย ว่าจะเดินทางออกไปลงเรือที่ปากแม่น้ำได้อย่างไร ?"

---

1. โศลกของพระสังฆปริณายกองค์ที่ 5 (พระฮ่งยิ้ม ๆ) นี้หมายความกินไปถึงว่า สัตว์ที่มีความรู้สึกนึกคิดทั้งหมดอีกด้วยก็ได้ คือให้เรามาหว่านเพาะเชื้อเมล็ดพืชพันธุ์แห่งพุทธะลงไปก่อนเถิด ! แล้วอนาคตอีก 10-20-50 ปี เขาอาจจะรู้แจ้งทางจิตใจ หรือชาติต่อ ๆ ไปจะตรัสรู้ธรรมเกิดส่งผลถึงพุทธภูมิเองแล... "ธีรทาส"

ท่านพ่อ โอ...อมิตาพุทธ[1] อย่าเป็นห่วงเลย! ฉันจะช่วยนำทางไปส่งจนถึงปากแม่น้ำกิวกังด้วย แล้วหลังจากเราได้จากกันในคืนนี้ไป เราก็จะไม่ได้พบกันอีกแล้ว เพราะว่าฉันจะมีอายุอยู่ไปอีกได้ก็เพียง 3 ปี แล้วก็จะจากโลกนี้ไป ท่านจงเดินทางลงไปหลบซ่อนตัวไว้ในภาคใต้นั้นก่อน ไปให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ อย่าด่วนทำการเผยแพร่ให้เร็วเกินไปนัก เพราะว่าพุทธธรรม (เซ็นหรือฌาน) นี้ ไม่ใช่จะสอนมนุษย์ได้ง่าย ๆ นัก ต่อไปนี้ฉันเชื่อว่าด้วยปัญญาญาณของท่านนี้เองจะทำให้หัวใจธรรมะของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย คือ พุทธธรรมคำสอนต่าง ๆ นี้ จะแผ่ไพศาลไปได้อย่างกว้างขวางที่สุดแห่งยุคแน่นอน สาธุ!

จากนี้ "ท่านเว่ยหล่าง" ได้หนีไปหลบซ่อนตัวอยู่กับพวกพรานในป่าทึบอยู่นานถึง 15 ปี ท่านถือมังสวิรัติ (กินผัก) ไม่ได้เบียดเบียนชีวิตเลือดเนื้อสัตว์ใหญ่ที่มีมือมีตีน ท่านเดินสายกลางยามจนมุมเข้าแล้วก็เอาผักลงไปอาศัยต้มในหม้อเนื้อของพวกพรานป่า แล้วก็หยิบฉันแต่พวกผักล้วน ๆ คือสายกลางยามหมดทางหลีกได้แล้ว ก็เอาตรงนั้นเป็นกลาง ฉันแต่ผักในจานเนื้อของเขา...จนพวกพรานป่าเห็นแล้วนึกแปลกใจ! ท่านก็ฉวยโอกาสที่เขาเกิดอารมณ์นี้ชี้แจงแสดงธรรมเท่าที่จะพอโปรดเขาได้ไปพลางด้วยเสมอ ๆ (ตรงนี้เป็นแบบอย่างที่ดีของการเดินสายกลาง)

1. โอ...อมิตาพุทธ! แปลว่า แสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด "ธีรทาส"

ได้อุปสมบทเป็น "**พระภิกษุเว่ยหล่าง**" เมื่ออายุ 39 ปี ได้ทำการประกาศธรรมโปรดสัตว์อยู่นานถึง 37 พรรษา พระเจ้าจักรพรรดินี "**บู๊เช็กเทียง**" ได้พระราชทาน บาตรไพฑูรย์ และนิสีสันทัด 1 ชุด ใบชาหอม 5 ห่อ เงินแท่ง 300 ก้วง มอบให้ราชเลขาธิการ ชื่อ "โง้วฉุ่งเท่ง" นำไปถวาย แล้วยังได้รับสั่งให้ข้าหลวงแห่งชิวเจา (เซี่ยวจิว) เป็นผู้ปฏิสังขรณ์วัดของท่านให้เป็น พระอารามหลวง และให้ดัดแปลงบ้านเกิดของท่านให้เป็น "**พระวิหาร**" ขึ้นมาอีกด้วย ได้พระราชทานนามว่า "ก๊วอกเยนยี่ (ก๊กอึงยี่)"

พระสังฆปริณายกองค์ที่ 6 (เว่ยหล่าง) พอมีพระชนมายุ 76 พรรษา ได้เกิดมรณญาณ คือรู้วันเดือนปีที่จะแตกดับของสังขาร จึงได้เรียกประชุมสานุศิษย์ต่าง ๆ มาพร้อมกันแล้ว ได้กล่าวโศลก[1] ต่าง ๆ อีกมากมายเป็นครั้งสุดท้าย แล้วรับสั่งว่าฉันจะจากโลกนี้ไปแล้ว ท่านก็นั่งนิ่งเข้าสมาธิดับขันธ์ในฌานสมาบัตินั้นไป พระศพของท่านได้บรรจุไว้ในเจดีย์หลวง ณ เมืองโซกาย (เซ่าโคย) ต่อมาได้รับพระราชทานสมณศักดิ์นามว่า "**ไต้ก่ำเซียงซือ**"

จบเล่ม 1 ยังมีเล่มที่ 2 ต่อไปอีก สนุกมาก ขอฟรีก็ได้ท่านละ 1 เล่ม

---

1. ถ้าจะต้องการทราบพระธรรมเทศนามี 10 บท รายละเอียดกว่านี้อีกมากมาย อ่านหนังสือ **สูตรของเว่ยหล่าง** ของพุทธทาสภิกขุ "**ธรรมทาส**"

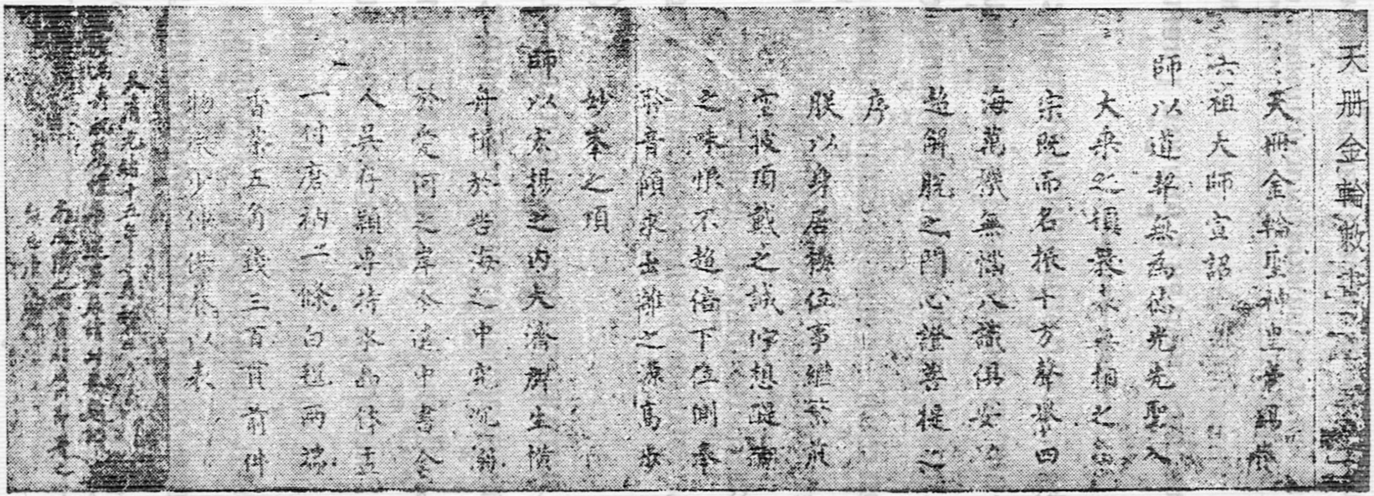

ต้นฉบับพระราชสาส์น

ที่สมเด็จพระจักรพรรดินี บูเช็กเทียง ถวายท่าน เว่ยหล่าง

พระสังฆปริณายก องค์ที่ ๖ เมื่อ ๑๒๐๐ ปีเศษ

(รูปได้รับความเอื้อเฟื้อ จาก หมอตันม่อเชี้ยง ฌานวังศะ)

(คำแปลพระราชสาส์น)

สมเด็จพระจักรพรรดินี บูเซ็กเทียง พระองค์ผู้เสวยซึ่งเอกอัครสุวรรณจักร โดยเทวโองการแห่งสวรรค์ มีพระราชเสาวนีย์ให้สถาปนา ประกาศเกียรติคุณ แห่งองค์สังฆปริณายก อันดับที่ ๖ ของ นิกายเซ็น ว่า

อันพระอาจารย์ผู้นี้ อุดมด้วยคุณสมบัติสัมปยุตกับอสังขตธรรม เป็นที่เฉิดฉายส่องรังสียังเกียรติคุณแห่งพระบูรพาจารย์ให้ปรากฏ พระอาจารย์ได้เข้าถึงอนุสาส์นอันฉับพลันตามคติในพุทธศาสนามหายาน ท่านได้สำแดงออกซึ่งสัญญลักขณ์แห่งสัจธรรมโดยไม่ต้องอาศัยแอบอิงด้วยลักษณะ กล่าวคือ พระนิพพาน กิตติศัพท์ของท่านนี้แพร่หลายไปทั่วทุกทิศทุกสถานที่ทุกโอกาส นามของท่านย่อมสุรักทั่วทุกด้าวแดน สรรพกิเลสนานัปการไม่อาจยังท่านให้อาดูรวิปลาสไปได้ ท่านเป็นผู้ควบคุมอายตนะภายในของท่านให้อยู่ในภาวะสงบ พระอาจารย์ผู้นี้ได้บรรลุถึงวิมุติภาพ จิตของท่านเล่า ก็ได้เข้าถึงภูมิโพธิญาณ สำหรับตัวของข้าพเจ้านี้ แม้นจะได้เสวยเอกอัครราชสมบัติ มีราชกิจอันเป็นโลกิยวิสัยต้องประกอบอยู่เต็มมือ มีแต่ความเคารพเลื่อมใสในองค์พระองค์พระอาจารย์อย่างสูงสุดไว้เหนือเศียรเกล้า กิจประวัติถึงอมฤตธรรม มีความปรารถนาเป็นนิรันดร์ ในการที่จะได้เป็นศิษย์ใกล้ชิดของพระอาจารย์ เพื่อเป็นการแสวงหาวิมุติมรรค อันจักยังผลให้บรรลุสู่โลกุตรภูมิ อนึ่ง ปฏิปทาของพระอาจารย์ ย่อมสมบูรณ์ด้วยกรุณาเป็นปุเรจาริก เป็นหิตานุหิตประโยชน์ โปรดสรรพสัตว์ ชื่อว่าท่านเป็นผู้ทอดธรรมนาวาในท่ามกลางวัฏสงสารโอฆกันดาร ช่วยชักจูง โปรดสัตว์ผู้จมอยู่ในห้วงตัณหา ให้ข้าถึงฝั่งแห่งภพ เพราะฉะนั้น ในปรัตยุบันนี้ ข้าพเจ้าจึงสั่งราชเลขาธิการโง้วฉุ่งเท่งนำบาตรไพฑูรย์อันมีค่า ๑ ชุด สังฆาฏิ ๑ ผืน นิสีทสันถัต ๒ ผืน ใบชาหอม ๕ ห่อ เงินเหรียญ ๓๐๐ กวง มาถวาย อันของถวายเหล่านี้แม้จักเป็นของเล็กน้อยแต่ก็เป็นการแสดงออกซึ่งความสัทธาปสาทะของข้าพเจ้าที่มีต่อพระอาจารย์ นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังมีโองการให้เจ้าเมืองเสี่ยวจิวมาเยี่ยมเยือน เอาใจใส่พระอาจารย์พร้อมด้วยภิกษุสามเณรในอาราม ป้องกันมิให้มีผู้มารบกวนความสงบในสำนักได้ๆ

แปลโดย ส.โพธิพันทะ

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายเป็นของ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ ถ้าจะพิมพ์ต้องขออนุญาตก่อน ถ้าจะต้องการเพียง 100 หรือ 200 เล่ม ติดต่อส่งเงินทางตั๋วแลกเงินธนาคาร (ธนาณัติ รับเงิน ป.ณ. คลองเตย) มาร่วมกองบุญเล่มละอย่างต่ำ 20 บาท ถ้าทำบุญเกินกว่านี้มากเท่าไร ๆ ก็ได้ (อุปกรณ์การเผยแพร่ธรรมะ ค่ารถค่าส่งต่าง ๆ แพงมาก) เป็นบุญเกินของท่านหมด ชมรมกองบุญก็จะได้จารึกชื่อท่านไว้ท้ายเล่มในงวดต่อไปอีกด้วย ชื่อของท่านจะสืบแพร่หลายไปอีกเป็นพัน ๆ วัด อาจจะสืบไปอีกนับเป็นศตวรรษ ๆ ก็ได้นา! ถ้าพิมพ์ที่นี่จะได้พิมพ์ตัวอักษรโต ๆ อ่านได้ชัดเจนอย่างในเล่มนี้ คือใช้ตัวพิมพ์ "ฝรั่งเศส" ซึ่งที่อื่น ๆ ส่วนมากไม่มีตัวพิมพ์อย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้า "ธีระ วงศ์โพธิ์พระ" สั่งให้เขาหล่อตัวพิมพ์เอาไว้พิมพ์หนังสือชุดนี้ อ่านได้สบายนัยน์ตาดีมาก. บุญตรงนี้มีมากไม่มีวันจบสิ้นแล... (ห้ามเปลี่ยนตัวพิมพ์)

"อย่าลืม! อย่าลืม! ถ้าเรายังไม่มีโอกาสข้ามฝั่งไปนิพพานได้แล้ว เราจงมากันเถิด! จงมาช่วยแรงกันสร้างเรือจ้างไว้ให้ผู้อื่น ๆ เขาอาศัยข้ามฝั่งไปก่อนเราก็ยังได้! คือการยอมเสียสละทำบุญกุศลด้วยคำพูด มาช่วยกันชักจูงแนะนำญาติสนิทมิตรสหายบ้านใกล้เรือนเคียงของท่าน ๆ ให้เขารู้หรือมีโอกาสได้อ่านหนังสือธรรมะกันเสียบ้าง อย่าเพิ่งพูดว่าเขาไม่สนใจกันหรอก! เราเคยเอาหนังสือชุดนี้ไปหรือแนะนำเขากี่ครั้งมาแล้ว?

แรงบุญกุศลที่เราได้เสียสละนิดหน่อยไปนั้น เสมือนหนึ่งเราได้สร้างเรือจ้างหรือสะพานไว้ในโลกนี้ด้วยแล้ว ให้เขาอาศัยข้ามฝั่งเพื่อความหลุดพ้นทุกข์ แห่งการ เกิด แก่ เจ็บ ตาย นี้จะเป็นบุญกุศลติดตามสนองเราไปภพหน้าอย่างมหาศาลทีเดียว."

"ปุถุชนโพธิสัตว์."

อาริกชื่อท่านเกิดโพธิจิตอาจจะมีอายุบุญยืน

ไปนับเป็น ๑๐๐ ปี สาธุ !

ศิษย์โง่ฯ เล่ม 1 พิมพ์ พ.ศ. 2535

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ. ผู้จัดการชมรมพิมพ์แจกทานทาง ป.ณ.

(ขอได้ฟรี ๆ ทาง จ.ม. เท่านั้น)

คุณะบุตรธิดาหลาน กทม. ทำบุญอุทิศธรรมทานให้ "นายณรงค์ คูสำราญ" ผู้ล่วงลับไปแล้ว (อาจารย์โกศัลย์–สุวรรณ คูสำราญ นำส่งมา) 500 เล่ม

ตั้งเซียมเกียว (คุณนพมาศ เย็นธนากรณ์) โรงเจ อ. เวียงป่าเป้า อุทิศธรรมทานโปรดสรรพสัตว์ 500 เล่ม

คุณพรศักดิ์ มหาพัฒนางกูร กทม. ทำบุญอุทิศธรรมทานถวาย พระสงฆปริณายกนิกายเซ็น (ฌาน) 33 พระองค์ 250 เล่ม

คุณเกษม จรูญชนม์ กทม. ทำบุญอุทิศธรรมทานให้ "นายกีกุน แซ่ซิ้ม" ผู้จากโลกนี้ไปแล้ว 225 เล่ม

คุณบัญชา เฉลิมชัยกิจ กทม. อุทิศธรรมทาน 225 เล่ม

คุณประดิษฐ์ จงรุ่งเรือง. คุณวิโรจน์ พูลวรลักษณ์ กทม. อุทิศธรรมทาน 175 เล่ม

คุณปลื้ม คันธชาติ กึ่ง. อ. ควนเนียง ทำบุญอายุยืน 90 ปีให้คุณแม่ 150 เล่ม

คณะหมอจิวเมี้ยงงู้ ทำบุญอายุสวดมนต์อุทิศธรรมทาน กทม.

ฉั้วชอเอ็ง. ฮ้อเจ๊กไฮ้. ฮ้อเจ๊กฮวก. ปราโมท. สิบถิ. สิริรัมย์. รามิตร. สิริพร. อาไอ่. ธนาเลิศ. เม้งโจ้วม้า สาวตรี. ลิ้มทง. วราพร. สุโมทย์. ฮ้อหั่งยิ้ง. จารนี. ธีรมิตร. เอี้ยลีเดก. สวดมนต์อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ รวม 143 เล่ม

คณะครอบครัว ร้านนวพร. กทม. ลี้กิมฮวด. หรือ เง็กตี. หรือสกิ้งง. ลี้วีชัย. ลี้เจ็กง้วน. ลี้บักจุ้ย. ลี้ซ่งเคียง. ลี้เจ็กเฮียง. ลี้เพ็กไน้. สวดมนต์ ทำบุญอายุอุทิศธรรมทานให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 117 เล่ม

คุณศรัณย์ ตันติกุญชร. คุณศิริกุล ศรีวิไล กทม. อุทิศธรรมทานโปรดสรรพสัตว์ 100 เล่ม

ตั้งงักเซียง ทำบุญอุทิศธรรมทานถวายครู ท่านอาจารย์ เซ้งง้วน แซ่เล้า ผู้ก่อตั้งพุทธวิหารเบ้าเก็งเต๊ง โรงเจบ่อนไก่ กทม. 100 เล่ม

คุณธีระพงศ์ ศรีเจริญพงศ์ กทม. ทำบุญอุทิศธรรมทานให้ นายคิมเทียม แซ่ลี้. นางง้อ แซ่ตั้ง. 100 เล่ม

คณะเอ็งกุ่ยเอ็ง กทม. คุณแจ่มศรี ศิริจันทโรภาส. นายสมชาย ศิริจันทโรภาส. นายสมยศ ศิริจันทโรภาส. นายสมเกียรติ ศิริจันทโรภาส. นายสมศักดิ์ ศิริจันทโรภาส. นางสุชาดา ศิริจันทโรภาส. นางวรววรรณ ศิริจันทโรภาส. ด.ช. สกนธ์. ด.ญ. ทิพย์รัตน์. ด.ช. ปริพัฒน์. ด.ช. ตรีรัตน์. ด.ช. พีรภัทร. ด.ช. ปิยะรส. ด.ช. ประกาศิต ศิริจันทโรภาส. ทำบุญอุทิศธรรมทานโปรดสรรพสัตว์ รวม 70 เล่ม

คุณประสิทธิ์ อมตาริยกุล เกาะสมุย ทำบุญอุทิศธรรมทาน 50 เล่ม

คุณวรรณพงศ์ ศรีศกุน อ. ไชยวาน ทำบุญอุทิศธรรมทานให้ พ่อแม่ปู่ย่าตายายและทวดต่าง ๆ 50 เล่ม

คุณวรรณพงศ์ ศรีศกุน. อ. ไชยวาน ทำบุญอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 50 เล่ม

คุณสมชาย ไกรลาศโอพาร อ. สรรพยา ทำบุญอุทิศธรรมทาน 50 เล่ม

คุณปราณี พันธ์บูรณะ กทม. ทำบุญบูชาคุณ พระพุทธ–พระธรรม–พระสงฆ์ 50 เล่ม

คุณพันดิศ–ชุดาภา พันธ์บูรณะ อเมริกา (คุณปราณีฯ นำส่งมา 1,000 บ.) อุทิศธรรมทาน 50 เล่ม

คุณสุรีย์ บุญสูง ตะกั่วป่า อุทิศธรรมทาน (ส. ธโนฆาภรณ์ นำส่งมา 1,000 บ.) 50 เล่ม

น.ส. รมณีย์ โสตถิโภคา สีลม อุทิศธรรมทาน 50 เล่ม

เฮ้งอาเอ็ง ร้านผลไม้ ตลาดน้อย อุทิศธรรมทาน 50 เล่ม

คุณพงศ์ศักดิ์ พายัพทิศารักษ์ กทม. อุทิศธรรมทานถวายท่านอาจารย์เสถียร โพธินันทะ แห่งดุสิตสวรรค์ 50 เล่ม

คุณเจตนา อรุณรุ่งวิเชียร กทม. อุทิศธรรมทานโปรดสรรพสัตว์ 50 เล่ม

คุณแม่เตียชุนลั้ง กทม. ทำบุญอุทิศธรรมทานให้แก่ดวงวิญญาณลูกรัก ชื่อ น.ส. สุมาลี มิคสิรกุล ผู้จากโลกนี้ไปแล้ว 50 เล่ม

ไท่อินฐาน ดาวคะนอง (คุณวิโรจน์ สุทธิลิขิต นำส่งมา 1,000 บ.) 50 เล่ม

คุณวิมล วินิจวุฒิวงศ์ กทม. อุทิศธรรมทาน 40 เล่ม

คุณสมุทร ภู่ถาวร กทม. อุทิศธรรมทาน 35 เล่ม

คณะจึงซู่ชุ้น. คู้อวฮั้ว. ลี้เสียะบัก. ลี้หุยซัง. ลี้หุยเอ็ง.

ลี้หังเล้ง. กทม. อุทิศธรรมทาน 35 เล่ม

คุณสุนันท์ จิตรสุวรรณ กทม. อุทิศธรรมทาน 30 เล่ม

ชาวพุทธโชคชัย 4 อุทิศโพธิสัตว์ธรรมทาน 25 เล่ม

คุณชลอลักษณ์ ประเสริฐวณิชย์ (คุณจุฑาไลฯ ขอนแก่น นำส่งมา 500 บ.) 25 เล่ม

น.ส. ฝอยทอง อยู่เย็น ร.พ. จุฬาฯ อุทิศธรรมทาน 25 เล่ม

คุณผกาภรณ์ ตรีโภคา หนองจอก อุทิศธรรมทาน 25 เล่ม

คณะโค้วเง็กซิม. ลิ้มซุ่ยก้วง. ลิ้มซุ่ยฉั้ง. ลิ้มซุ่ยเตี่ยง.

ลิ้มไซ้เล้า. กทม. อุทิศธรรมทาน 25 เล่ม

เบ๊มุ้ยง้อ กทม. อุทิศโพธิสัตว์ธรรมทาน 25 เล่ม

ซ้อน่ำเล้ง กทม. อุทิศธรรมทาน 25 เล่ม

น.ส. อรุณี ประเสริฐศิลป์ กทม. อุทิศธรรมทาน 25 เล่ม

คุณรินทร์ สมัครเขตการ อุทัยธานี อุทิศธรรมทาน 25 เล่ม

น.ส. ปรัชญาณีย์ อยู่พิทัก เพชรบุรี อุทิศธรรมทาน 25 เล่ม

คุณรวิพงษ์ จิรกิตติสุนทร กทม. อุทิศธรรมทาน 23 เล่ม

คุณจิรภา คลังสุพรรณ บางเขน อุทิศธรรมทาน 20 เล่ม

เอ็งย่งเกียง. โง้วบิกจู กทม. อุทิศธรรมทาน 20 เล่ม

นายกำธร–ศรีรักษ์ กาญจนวดี กทม. อุทิศธรรมทาน 20 เล่ม

น.ส. ทัศนา คงกฤตยาพันธ์ กทม. ทำบุญอายุ สวดมนต์อุทิศธรรมทาน 17 เล่ม

คุณศศิธร นิตสร้อย พิจิตร อุทิศธรรมทาน 17 เล่ม

คุณวิไลพร วรินทร์รักษ์ กทม. อุทิศธรรมทาน 15 เล่ม

คุณวรลักษณ์ ศิริสุทรินทร์ สมุทรปราการ อุทิศธรรมทาน 15 เล่ม

ผลบุญวัดพระธาตุพังพวน. ซำปอกง. เจ้าแม่กวนอิม. หลวงพ่อเพชร วัดทองใน. หลวงพ่อโต วัดยาง. (คุณพรศักดิ์ มหาพัฒนางกูร นำส่งมา 300 บ.) 15 เล่ม

เอี้ยบักเต้ย. ตั้งแจ่ฮั้ว. กทม. อุทิศธรรมทาน 15 เล่ม

ลิ้มไซ้เล้า. จึงหุยทอย. จึงจิ้งสึง. กทม. อุทิศธรรมทาน 15 เล่ม

คุณจำปา. ด.ช. ดุสิต ไชยถา กทม. ทำบุญอายุ สวดมนต์อุทิศธรรมทาน 15 เล่ม

คุณดวงรัตน์ สนริ้ว. คุณทวี ดวงศรี. กทม. ทำบุญอายุ สวดมนต์อุทิศธรรมทาน 15 เล่ม

ลิ้กิมบ๊วย กทม. ทำบุญอายุ สวดมนต์ อุทิศธรรมทาน 15 เล่ม

คุณธานินทร์ อัธยานนท์ หาดใหญ่ อุทิศธรรมทาน 15 เล่ม

คุณเชิดพงศ์ กิติพันธ์ แม่ฮ่องสอน อุทิศธรรมทาน 15 เล่ม

ตั้งสมพัตร ลำพูน อุทิศธรรมทาน 12 เล่ม

คุณนฤมล ตั้งมโนรุ่งกิจ กทม. ทำบุญอายุ สวดมนต์ อุทิศธรรมทาน 12 เล่ม

พระภิกษุ ถ้ำเขาพระ อ. อ่าวลึก อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

ชาวพุทธ วัดแก่นเหนือ อ. เชียงของ อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณวิไล แซ่กุง. สุราษฎร์ธานี อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณจินตนา เลถิ ยโสธร อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณสุวรรณี เตรียมชาญชัย กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

ตันเต็กซุ่น กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณอวยพร อวยชัย กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณจรูญ ธรรมเสริมสกุล หาดใหญ่ อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณวิฑูรย์ ไชยลาโภ อ. ลาดยาว อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณปราณี เดชเดชะ ตาก อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

น.ส. สิริลักษณ์ อรุณรักษ์ธรรม กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณลักขณา-นิวัฒน์ ทุติยภาค กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณอรสิริ-วัฒนา ทุติยภาค กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณประไพ พุทธวิมล ฉะเชิงเทรา อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

ปึงเซี้ยมจวง กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณนิโรธน์ สันติสุขภิรมย์ กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณสมชาย สุธรรมธารีกุล. คุณแม่แต้ซิ่วฮุ้ง กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

แต้ไน้เช็ง บางแคอื้ อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

เอ๊ยชอจิว กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

เอ๊ยชอฮุ้น เฮ้งซุ่นเอ๊ยง กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

เอ๊ยยู่เส็ง. เอ๊ยยู่ฮวด. เอ๊ยยู้คิ้ม. รวม 6 เล่ม

โค้วหุยเค็ง. ซังซุ่ยลั้ง กทม. อุทิศให้ซินแซ เล้าเซ้งง้วน 10 เล่ม

ลิ้สกจุ้ย. ลิ้คิ้มเซ้ย. ลิ้สกเอ็ง. โค่วขาล้วน. กทม. 10 เล่ม

ภิกษุณียู่เสียง กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

ภิกษุณี ยู่เม้ง กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

โค้วซู่ฮวง กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

ตั้งหยูหงี่ กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

เบ๊ตึงฮ้อ กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณชาติชาย พรหมรัตน์ อ. ถลาง อุทิศให้บิดาและเจ้ากรรมนายเวร 11 เล่ม

เทียงซิงฮั้ง กทม. อุทิศให้ซินแซ เล้าเซ้งง้วน พุทธวิหารโรงเจ บ่อนไก่ 10 เล่ม

คุณดาราณี สัมพันธ์ศิริกุล. อำนาจเจริญ อุทิศให้คุณพี่ทัศนีย์ สัมพันธ์ศิริกุล 10 เล่ม

อึ้งลั้งเฮียง. ปึงเกี๊ยงเฮียง กทม. อุทิศธรรมทาน 20 เล่ม

เตี๋ยซิ่วเอ็ง. กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

โง้วล้อหงษ์. โง้วยู่เกี๊ยง. กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

โง้วฉ้ออุ้น (เตี๋ยซิ่วเอ็ง นำส่งมา 500 บ.) อุทิศธรรมทาน 25 เล่ม

นายธนิน-นางภัทริน บุษราคัมวงษ์ กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

โง้วกิมซัง กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

ตั้งจินกวาง กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

ลิ้มเอี่ยวจือ กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณพิบูรณ์ คำศักดิ์. คุณอดิศักดิ์ คำศักดิ์. ลำพูน อุทิศให้คุณพ่อ ดวงดี คำศักดิ์ 10 เล่ม

คุณอำนาย สิทธิจำรูญ บางกะปิ อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

นายมนูญ-นางเตือนใจ วัฒนวาทิน ตลิ่งชัน อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

น.อ. หญิงมนัสสิริ อัมพุนันทน์ กทม. อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

น.ส. ประเมิน แสงมา. ปทุมธานี ทำบุญให้ นายประเสริฐ นางมล แสงมา. 10 เล่ม

พระกิตติพงศ์ สุมังคโล บางคล้า อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

พระอนุชา โชติธโร อ. หนองหาน อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คุณนฤมล สุวัฒนพิเศษ นครสวรรค์ อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

พระมหาพูนศักดิ์ ฐิติญาโณ อ. เวียงสระ อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

คุณวริษา แซ่ตั้ง กทม. อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

คุณพิชิต เชื้อวงศ์ เชียงใหม่ อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

ท่านฐานิสโรภิกขุ บางขุนเทียน อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

คุณณัฐพล จงวิเศษโชค กทม. ทำบุญอายุ สวดมนต์ อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

เฮ้งอิ๊วฮั้ว. กทม. ทำบุญอายุ สวดมนต์อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

เฮ้งจิ้งหยู มาเลเซีย ทำบุญอายุ สวดมนต์อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

คุณพงศ์ศักดิ์ พายัพทิศารักษ์ อุทิศให้สรรพสัตว์ 8 เล่ม

คณะลิ้มใจ่ฮู้. ลิ้มขาเซียง. ลิ้มจือไน้. เตียหยุเค็ง. เตียจี่เอี่ยว เตียเจ็งกวง. รุ่ง กทม. รวม 7 เล่ม

ลิ้กาญจนา กทม. ทำบุญอายุ สวดมนต์อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

ลิ้รัฐติพงส์ ทำบุญอายุ สวดมนต์อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

ลิ้ติพงศ์ ทำบุญอายุ สวดมนต์อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

ลิ้ต๋ซือ ทำบุญอายุ สวดมนต์อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

แต้หั่งเอ็ง กทม. ทำบุญอายุ สวดมนต์อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

เอี๊ยอาเอี๊ยม ทำบุญอายุ สวดมนต์อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

คุณกมลทิพย์ สิงหโยธิน ขอนแก่น อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

คุณวสันต์ กิตติโสวรรณ มีนบุรี อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

ตั้งเต็กจง นวรัตน์ ศรีวรวิทย์กุล กทม. อุทิศธรรมทาน 8 เล่ม

น.ส. กาญจนา แซ่กึ๊. บางขุนเทียน อุทิศธรรมทานวันเกิด 12/1/35 10 เล่ม

น.ส. กาญจนา แซ่กึ๊ ทำบุญอุทิศธรรมทานให้ คุณแม่ อื๊อจุ้งคอย 10 เล่ม

น.ส. วิมาลี แซ่กึ๊. บางขุนเทียน ทำบุญวันเกิด (18/1/35) 5 เล่ม

น.ส. เกียว แซ่กึ๊ บางขุนเทียน ทำบุญวันเกิด (16/1/35) 5 เล่ม

น.ส. กรรณิการ์ กีรติวิรัฐิตกาล ทำบุญอุทิศให้ คุณแม่อื๊ออจุ้งคอย 5 เล่ม

กลุ่มทำบุญอุทิศธรรมทาน (100 บ.) 5 เล่ม

คุณอรุณ วัชรคุณ. คุณงามชื่น พนมยงค์. คุณทวี แสนนอก. คุณสุวรรณี อนันต์วรณิชย์. คุณธิดา คนเที่ยง. คุณสมศักดิ์ อาจะรียะกุล. คุณวิชัย ศรีจันทรา. คุณสุภาพ แสงสุทธิวาส. คุณกิตติคุณ อรหันตา. คุณธวัชชัย เจริญรัตน์ไพฑูรย์. คุณทองแดง ลาดธรรมมา. คุณวิรุฬห์ ชัยสัมฤทธิ์โชค. นายจุ้นเฉิน แซ่ใช่. คุณเครือวัลย์ คำเรืองฤทธิ์. คุณสมหญิง ระเบียบ. ห้างซุ่ยฮง. คุณขจร สิทธิพินทะวงศ์. น.ส. รุ่งทิพย์ แก้วลำใย. คุณสมพร สุขกลิ่ง. คุณเทวีนี รินทรีสกุล. น.ส. รุ่งทิพย์ และ ด.ช. ปรีชา แก้วลำใย. คุณสุพจน์ นิลนามะ. คุณวลัยพร ด่านสกุล. คุณสุรศักดิ์ พายัพสันทร. หลวงพ่อจำปาศักดิ์. พระสมพงศ์ ฐานวโร. คุณสิริรัตน์ เจริญชัย. คุณสุรชัย ว่องทวีเจริญพร. อุงอาหมง (ล้วนอี นำมา) คุณสุวิไล ไทยเจริญพร. เฮ้งใจ่เง็ก. โค้วเบ๊งเคียง. เทียงย่งสึง. ทั้งลี่อุ๋น. ทั้งลี่คุณ. ทั้งฮีเคียม. ด.ช. ธนารักษ์ คุณศรีรักษ์สกุล. นายพรศิลป คุณศรีรักษ์สกุล. นางเกษราภรณ์. นางเซียมยู้. รุ้งเกียรติ ชัยจิระธิกุล. ตั้งลิบบุ้ง. คุณผดุง บัญจะโรทัย. ไทฮงเฟอร์นิเจอร์. คุณสถิตย์ ปภากโร. พระสอน โสปาโท. คุณพงศ์เทพ จารุจันทร์. คุณประชิตชัย เชาวกุล. อึ๊งซิวเกียง. เฮ้งเทียมเซ้ง. แพ้บักเฮียง. พระบรรชา แผนสมบูรณ์. ศิษย์ทำบุญถวายหลวงปู่แหวน. และอาจารย์มั่น ภูริทัต. พระสิริจันโท.

กลุ่มทำบุญอุทิศธรรมทาน (60 บาท) 3 เล่ม

นางกิมพร้อม เค้าสุวรรณ. น.อ. คลอย คอปรีชา. คุณอารีย์ คุณากรวงศ์. จ.ส.ต. สุรเดช พุทธาศรี. คุณศิริชัย ภู่พงศ์พานิช. โค้วเลี้ยงตี่. โค้วหั้งฮง. เซียวซุ่ยเอ็ง. คุณพรทิพย์ ธรรมเที่ยง. อู่สุวัฒน์ เบญจวรรณ. คุณบุญเรือง อัมพรัตน์.

กลุ่มทำบุญอุทิศธรรมทาน (40 บาท) 2 เล่ม

คุณสุรัตน์ เมืองฟู. คุณองอาจ คงสุขสม. ขายโจ๊ก. พระสมพร พุทธญาโณ. พ.ต. จีระเดช รอดพูล. สอ. บุญทำ. สอ. วิทยา สอ. สรชัย. ส.ณ. ประวิทย์. ส.ณ. บุญเรือง. ส.ณ. ตี๋. ส.ณ. เล้ง. ส.ณ. สมพร. พระมหาบุญล้อม. ชาวภูเก็ต ทำบุญถวาย หลวงพ่อแช่ม. ชาวเชียงใหม่ ทำบุญถวายพระครูบาศรีวิชัย. ชาวลำพูน ทำบุญถวาย พระภิกษุ ดร. โลกนาถ. ชาวพิจิตร ทำบุญถวาย หลวงพ่อเงิน. หลวงพ่อปาน. หลวงพ่อวัดมะขามเฒ่า. ชาวปัตตานี ทำบุญถวายหลวงปู่ทวด. ชาวสุพรรณบุรี ทำบุญถวาย หลวงพ่อพลิ้ง. หลวงพ่อเซ้ง. หลวงพ่อเนียม.

กลุ่มทำบุญอุทิศธรรมทาน (20 บ.) 1 เล่ม

พระสำราญ. พระจรินทร์. คุณประกายเพชร. คุณชาติชาย. คุณคำแปง. คุณสุรินทร์. คุณสงกรานต์. คุณทิพยวรรณ อรุณพงศ์. คุณทองศรี. พระบุญเที่ยง. พระเม้ง. พระคง. หลวงพ่อทองดี. หลวงพ่อรอด. หลวงพ่อเงิน. หลวงพ่อนาค.

คณะชาวพุทธนครปฐม. อุทิศธรรมทาน

นายสาโรจน์–นางสมพร จิตธิวงษ์ อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

นายชัยวัฒน์–นางสุภาณี จิตธิวงษ์ อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

นายไชยกาล–นางวรนุช จิตธิวงษ์ อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

น.ส. กาญจนา จิตธิวงษ์ อุทิศธรรมทาน 5 เล่ม

นายไชยสิทธิ์ จิตธิวงษ์ อุทิศธรรมทาน 5 เล่ม

คณะ ด.ช. เบด. บุค. บ๊อด. โบ. บิว. แบน. จิตธิวงษ์ นครปฐม อุทิศธรรมทาน 6 เล่ม

ไหลเอี่ยงฮั้ว. ไหลซิงฮวก. นครปฐม อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

เค. บี. พี. เซ็นเตอร์ นครปฐม อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

จิวหลีฮั้ว. ไหลหุยเซี้ยม. ไหลใช้เฮง. อึ้งซิ่วไน้. นครปฐม อุทิศธรรมทาน รวม 15 เล่ม

คณะลี้รักม่วย. ไหลเลี้ยงคุ้ง. ไหลเลี้ยงฮุย. ไหลเลี้ยงฮ้วง. ไหลเลี้ยงเง็ก. ไหลฮุยเง็ก. ลี้ลี่ฮั้ว. จึงหุยจวง. นครปฐม อุทิศธรรมทาน รวม 16 เล่ม

ไหลจิบเซ้งเชียง. ไหลจิบเซ้งฮง. นครปฐม อุทิศธรรมทาน 4 เล่ม

ลี้ชุนหงี. โง้วสกเซี้ยม. นครปฐม อุทิศธรรมทาน 4 เล่ม

จิบซุ่นเฮงย์. อึ้งง้วยเซี้ยม. นครปฐม อุทิศธรรมทาน 4 เล่ม

ตั้งอาแก้ว. นายสรรชัย จารุวัฒนพาณิชย์. น.ส. นันทกา จารุวัฒนพาณิชย์. อึ้งกุ่ยไน้. นครปฐม อุทิศธรรมทาน รวม 12 เล่ม

บึงชิวฮุ้น นครปฐม อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

คณะอึ้งเซียวเขว้ง. ตั้งเท่งจึง. อึ้งโหงวเยี้ยง. อึ้งโหงวคุณ.

นครปฐม อุทิศธรรมทาน รวม 20 เล่ม

คุณละเอียด จารุวัฒนพาณิชย์ คุณวันเพ็ญ จารุวัฒน-พาณิชย์. นครปฐม อุทิศธรรมทาน 5 เล่ม

นายวิเลิศ อรรถวิฑิต. นายวิฑูรย์ อรรถวิทิต.

น.ส. วัลยา อรรถวิฑิต. นครปฐม อุทิศธรรมทาน 10 เล่ม

นางบุญมี ฉันทประเสริฐ นครปฐม อุทิศธรรมทาน 5 เล่ม

คณะคุณมานะ กทม.

คุณมานะ ศิริภิญโญกิจ. กทม. อุทิศธรรมทาน 50 เล่ม

คุณคงเทพ ปรัชญาทวีสุข กทม. อุทิศธรรมทาน 50 เล่ม

คุณสิทธิวรรณ รัตนรังสรรค์ กทม. อุทิศธรรมทาน 20 เล่ม

อื้ออึ้งเส็ง กทม. อุทิศธรรมทาน 20 เล่ม

อื้อเซียมเต๊ก กทม. อุทิศธรรมทาน 20 เล่ม

อื้อเซียมเซี้ยง กทม. อุทิศธรรมทาน 20 เล่ม

ตั้งซ่อยบึ๋ง กทม. อุทิศธรรมทาน 20 เล่ม

เล่มนี้ท่านผู้สนใจศึกษาธรรม จ.ม. ขอได้ฟรี ๆ

ท่านละ 1 เล่ม คนจนชาติหน้า ๆ ค่อยทำบุญก็ได้แล...

ส่ง จ.ม. มาที่ **"นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ"** ผู้จัดการชมรมพิมพ์ธรรมทาน (แจกทานทาง ป.ณ.)

เลขที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. (10330)

ถ้าสนใจธรรมจริง ๆ บอกมาส่งให้อ่านทั้งชุดก็ได้ ส่งทาง ป.ณ. เท่านั้น ต้องแจ้งที่อยู่ เลขที่ ตำบล หรือถนน อำเภอให้ชัดเจน ต่างประเทศก็ยินดีส่งทางเรือทะเลไปให้อ่านฟรี ๆ

ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ฉันอายุ ๖๕ ปี ยังไม่ตายจัดพิมพ์แจกทานเอง. ไม่ได้ส่งบุคคลใด ๆ ออกไปบอกบุญเรี่ยไรเงินตามจังหวัดต่าง ๆ ระวังผู้แอบอ้างจอมปลอม มีเกิดขึ้นแล้ว กรรม!

(ถ้าธนาณัติ รับเงิน ป.ณ. คลองเตย)

จากหนังสือ "หลักพุทธศาสนา พ.ศ. 2503" ของ พุทธทาสภิกขุ

พระพุทธ (ผู้ชี้ทาง)

- โดยตรง
  - สัมมาสัมพุทธ – รู้ด้วยตนเอง (รู้แล้วสอนให้ผู้อื่นรู้ตามได้)
  - ปัจเจกพุทธ – รู้ด้วยตนเอง (ไม่สามารถสอนให้ผู้อื่นรู้ตามได้)
  - อนุพุทธ (อรหันต์) – รู้ตาม
- โดยอ้อม
  - สุตพุทธ – รู้อย่างธรรมดา (ยังไม่เป็นพระอริยะ)

พระธรรม (หนทาง)

- ปริยัติ – วินัย, สุตตันตะ (พระสูตร), อภิธรรม อภิธรรมเป็นส่วน Meta-physics เกิดขึ้นราว พ.ศ. 600-700, สังคายนาครั้งที่ 3
- ปฏิบัติ – ศีล, สมาธิ, ปัญญา แปลว่า "การได้ไปเฉพาะ"
- ปฏิเวธ – มรรค, ผล, นิพพาน แปลว่า "รู้แจ้งแทงตลอดโดยเฉพาะ"

พระสงฆ์ (ผู้เดินตามทาง)

บริษัท 4		อริยบุคคล 4		ปฏิบัติ 4
ภิกษุ	อนาคาริก	อรหันต์-อเสข		สุปฏิปันโน
ภิกษุณี	อนาคาริก	อนาคามี	เสขบุคคล	อุชุปฏิปันโน
		สกิทาคามี	เสขบุคคล	ญายปฏิปันโน
อุบาสก	นาคาริก	โสดาบัน	เสขบุคคล	สามีจิปฏิปันโน
อุบาสิกา	นาคาริก			

ให้ขันธ์ ๕ เป็นทาน
สูงกว่าให้เงิน ทอง เป็นทาน.
จงพิจารณาขันธ์ ๕ ให้ว่าง
ทุกข์ทั้งปวงจะดับหมด.

▲ จาก คัมภีร์เซ็น ▲

พิมพ์ที่ ร.พ. แสวงสุทธิการพิมพ์ 88/6 ซอยกำนันแม้น ถนนเอกชัย บางขุนเทียน กรุงเทพ ฯ
โทร. 4152049 นายสมโภชน์ เขียวสุทธิ ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา 2535